PATRICK ROTHFUSS

TAINICA ISCODIRE a celor tăcute

PATRICK ROTHFUSS

TAINICA ISCODIRE A CELOR TĂCUTE

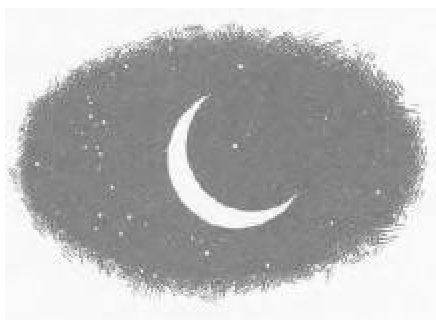
Traducerea: I.Graal Soft
Ilustraţii de Nate Taylor

virtual-project.eu

RAO
2016

Pentru Vi, fără de care această poveste nu ar fi existat.
Şi pentru Tunnel Bob, fără de care Auri nu ar fi fost.

Cuvânt-înainte al autorului

S-ar putea să nu vă doriţi să cumpăraţi această carte.

Ştiu, nu-i genul de lucru pe care ar trebui să-l spună un scriitor. Cei de la marketing vor strâmba din nas. Editorul meu o să facă o criză de apoplexie. Dar prefer să fiu sincer cu voi de la bun început. Înainte de toate, dacă nu mi-aţi citit celelalte cărţi, ar fi bine să nu începeţi cu asta. Primele două sunt *Numele vântului* şi *Teama înţeleptului.* Dacă scrierile mele vă stârnesc curiozitatea, vă invit să începeţi cu acestea, fiind o introducere ideală în universul meu.

Romanul de faţă se învârte în jurul lui Auri, un personaj important în economia trilogiei. În lipsa contextului potrivit, veţi avea destule nelămuriri.

În al doilea rând, dacă aţi parcurs deja celelalte cărţi, vă avertizez că aveţi de-a face cu o poveste puţin mai ciudată. N-aş vrea să vă stric surpriza, dar e de-ajuns să ştiţi că povestea de faţă e… cu totul diferită. Din multe puncte de vedere se deosebeşte de o poveste clasică. Şi nu veţi găsi o continuare la povestea lui Kvothe.

Pe de altă parte, dacă doriţi să aflaţi mai multe despre Auri, vă recomand să o citiţi. Dacă iubiţi cuvântul, misterul şi secretele. Dacă sunteţi curioşi despre Dedesubt şi alchimie. Dacă vreţi să ştiţi mai multe despre tainele universului meu. În acest caz, veţi găsi cartea pe placul vostru.

Dedesubtul adânc al lucrurilor

Auri se trezi cu gândul că mai avea şapte zile. Da. Nu încăpea nicio îndoială. Urma s-o viziteze în şapte zile. Mai avea mult de aşteptat. Dar nu suficient încât să-şi permită să facă toate pregătirile. Nu şi dacă era atentă. Nu şi dacă dorea să fie pregătită. Auri deschise ochii şi zări un crâmpei de lumină.

Curios lucru, dat fiind că se afla în adâncurile Mantalei, locul ei intim. Se anunţa o zi albă. O zi profundă. O zi a descoperirilor. Auri zâmbi, entuziasmată. În lumina difuză îşi zări conturul palid al braţului, pe măsură ce degetele ei înşfăcară sticluţa cu pipetă aflată pe tăblia de lemn de la capătul patului. Îi desfăcu capacul şi picură un strop în castronul lui Foxen. După câteva clipe, o strălucire albăstruie, ca de amurg, prinse uşor viaţă.

Cu mişcări graţioase, Auri dădu pătura la o parte, atentă să nu atingă podeaua. Coborî din pat şi simţi piatra caldă sub tălpile goale. Pe măsuţa de lângă pat o aşteptau ligheanul şi o bucată din cel mai înmiresmat săpun al ei. Toate erau aşa cum le lăsase înainte de culcare. Un semn bun.

Auri turnă încă o picătură chiar deasupra lui Foxen. Şovăi, apoi pe faţa ei înflori un rânjet, şi dădu drumul şi celei de-a treia picături. Fără jumătăţi de măsură într-o zi a descoperirilor. Luă pătura în braţe şi o împături de mai multe ori, ajutându-se de bărbie şi având grijă ca faldurile ei să n-atingă podeaua. Lumina lui Foxen se înteţea. La început, era o scânteie abia perceptibilă, ca o stea îndepărtată. Apoi prinse mai mult contur, aducând cu un licurici. În cele din urmă, ajunse la strălucirea maximă. Viziunea sclipea mândră în castron, o bucată de jăratic albastru-verzui, depăşind puţin mărimea unei monede.

Auri zâmbi, pe măsură ce lumina lui colora Mantaua în nuanţe albăstrii. Apoi îşi roti privirea. Ochii îi căzură pe patul ei perfect, ce i se potrivea de minune. Trecu în revistă scaunul, lădiţa din lemn de cedru şi micul pocal de argint.

Prin vatră bătea vântul. Pe poliţa aflată deasupra căminului stăteau înşirate frunza ei galbenă, cutia cu pietre şi borcanul de sticlă cenuşie, în care se aflau câteva frunze uscate de levănţică. Totul era aşa cum trebuia. Nimic nu era altfel decât ar fi trebuit să fie.

Erau trei căi de ieşire din Manta. Coridorul, arcada şi uşa. Uşa nu era pentru ea. Auri ieşi prin boltă şi ajunse în Port. Foxen se odihnea încă în castron, astfel că încăperea era mai întunecoasă, dar înăuntru pătrundea suficientă lumină. Portul nu fusese foarte activ în ultima vreme, dar cu toate acestea, Auri făcu verificările de rigoare. Pe raftul cu sticle de vin zăcea o farfurie ciobită de porţelan, subţire ca petala unei flori. Dedesubt se găsea o carte de piele *in-octavo,* două dopuri de

plută şi un ghem de sfoară. Puţin mai în lateral, ceaşca albă de ceai o aştepta cu o răbdare demnă de invidiat. Pe raftul lipit de perete se înşirau un blid cu o bucată de răşină galbenă, o piatră neagră, o piatră cenuşie şi o bucată plată şi netedă de lemn. Alături se zărea o sticluţă cu dopul de sârmă deschis, amintind de o pasăre înfometată.

Pe masa din mijlocul încăperii zăceau câteva boabe de ilex, întinse pe un postav alb, curat. Preţ de o clipă, Auri le săgetă cu privirea, apoi le mută pe raft – un loc mult mai potrivit. Privi în încăpere şi încuviinţă în sinea ei. Toate erau la locul lor, aşa cum ar fi trebuit să fie.

Auri se înapoie în Manta, unde se spălă pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Îşi dădu jos cămaşa de noapte, o împături şi o vârî în cufărul ei din lemn de stejar. Se întinse veselă, cu braţele în aer, şi se ridică în vârful degetelor. Apoi îmbrăcă rochia ei preferată, primită în dar de la el. Materialul era plăcut la atingere. Numele îi ardea ca un foc înlăuntrul ei. Se anunţa o zi încărcată.

Auri îl ridică pe Foxen din castron şi îl aşeză în palmă. Se strecură în Port printr-o crăpătură din perete. Nu era una prea mare, dar Auri era atât de subţire, încât abia dacă fu nevoie să-şi răsucească umerii pentru a nu se freca de pietrele năruite. Avea loc suficient.

Van era o încăpere înaltă cu ziduri de piatră albă. Era un loc lipsit de ecouri, dacă nu puneai la socoteală oglinda cu suport. Însă în această zi, mai era ceva: o adiere gingaşă de soare se strecura deasupra unei intrări arcuite, astupată cu dărâmături: bârne rupte şi lespezi desprinse din tavan. Dar prin vârful arcadei pătrundea o pată de lumină.

Auri se opri în faţa oglinzii şi luă peria ţepoasă ce atârna

deasupra cadrului de lemn. Îşi pieptănă pletele încâlcite, până ce părul i se învolbură ca un nor în jurul chipului. Strânse pumnul în jurul lui Foxen şi, fără strălucirea lui albastră-verzuie, încăperea fu din nou cufundată în beznă. Scrută prin întuneric, până ce zări dâra difuză de lumină caldă ce răzbătea din înaltul dărâmăturilor din spatele ei. Câteva raze se împletiră în părul ei auriu, spălăcit. Auri zâmbi satisfăcută de imaginea reflectată în oglindă. Scânteia precum soarele.

Ridică mâna, dezvăluindu-i pe Foxen, şi se furişă iute în galeriile lungi ale Labirintului. În mai puţin de un minut găsi ţeava de cupru înfăşurată în postavul potrivit. Adevărata provocare era să găsească locul potrivit, nu? urmă ţeava prin tunelurile rotunjite de cărămidă roşie, cale de vreo nouă sute de metri, având grijă să n-o scape din priviri prin încrengătura de ţevi alăturate. Dar deodată aceasta se încovoie puternic şi se făcu nevăzută în perete, lăsând-o de izbelişte. Ce neruşinare. Desigur, erau nenumărate alte ţevi prin preajmă, dar cele subţiri din cositor n-aveau înveliş. Cele îngheţate din oţel lustruit erau mult prea noi. Cele de fier erau într-atât de nerăbdătoare, că ţi-era şi ruşine de ele, dar erau învelite în vată de bumbac, iar Auri n-avea de gând să-şi bată capul cu ele în această zi. Prin urmare, o luă pe urmele unei ţevi groase de ceramică. Într-un anumit punct, ţeava pătrundea în pământ, dar în zona curburii, învelişul de pânză atârna zdrenţuros ca veşmântul unui copil neastâmpărat. Auri zâmbi şi desfăcu fâşia de pânză cu delicateţe, având grijă să n-o rupă mai tare. În cele din urmă, materialul cedă. Era perfect. O fâşie diafană de pânză cenuşie, de lungimea braţului ei. Era obosită, dar vrednică, iar după ce o împături cu grijă, fata se răsuci şi o luă la goană prin răsunătorul Umbriel, şi de acolo tot mai adânc, până ajunse în Cei Doisprezece. Acesta era unul dintre acele locuri schimbătoare, destul de rare în Dedesubt. Era destul de înţelept să se

înţeleagă pe sine şi suficient de curajos să fie el însuşi, ba chiar atât de sălbatic încât să se schimbe, rămânând totodată credincios firii sale. Din acest punct de vedere era aproape unic, şi cu toate că nu era întotdeauna lipsit de primejdii sau binevoitor, Auri se ataşase de el.

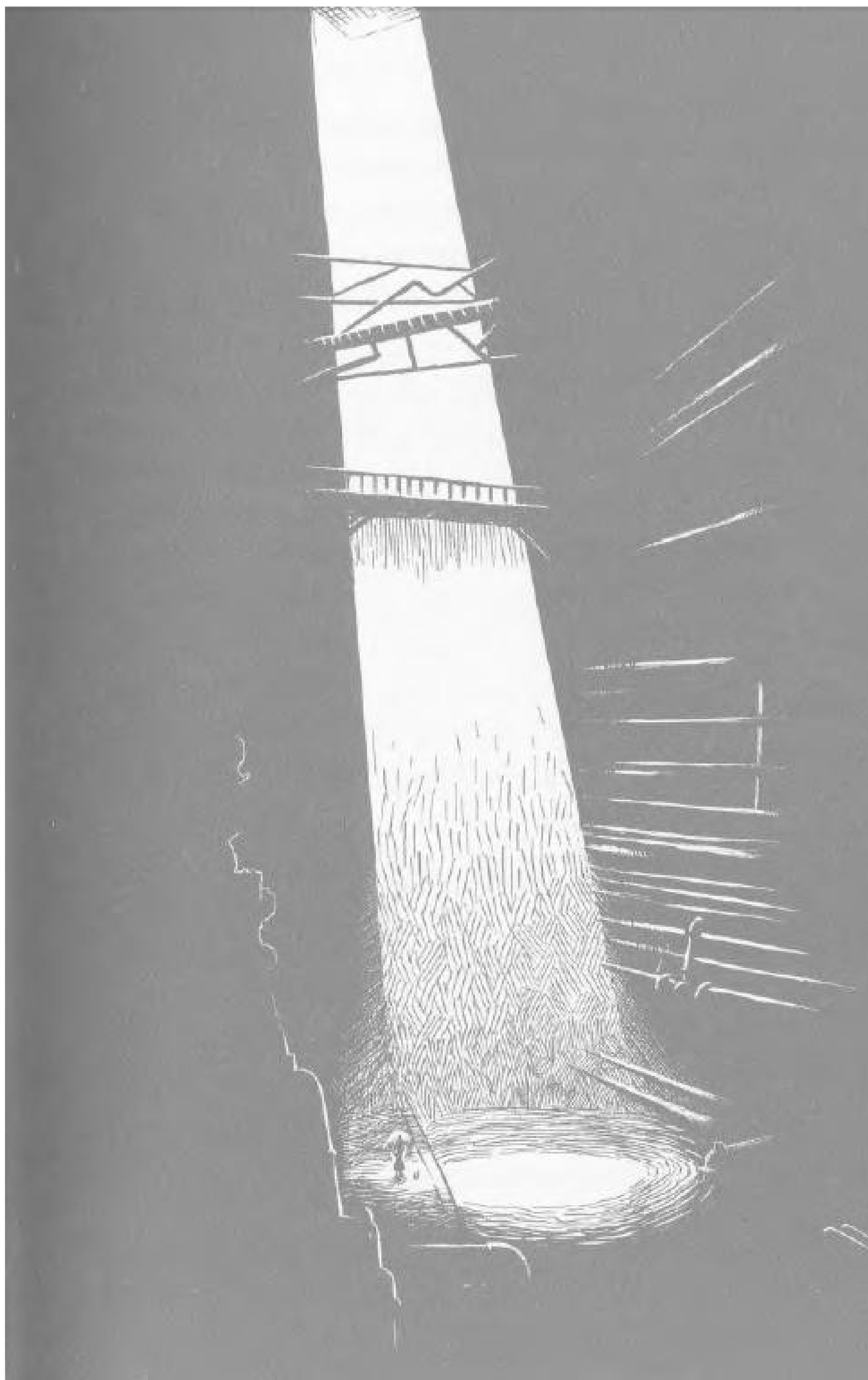
Fata găsi încăperea boltită aşa cum şi-o închipuise, luminoasă şi vioaie. Razele călduroase ale soarelui pătrundeau printre gratiile din tavan şi luminau valea îngustă a acelui loc schimbător. Lumina se furişa printre ţevi şi grinzi, iar în drumul ei întâlnea străvechea pasarelă de lemn, dreaptă şi trainică.

Zgomotul îndepărtat al străzii aluneca în dedesubtul adânc al lucrurilor. Auri auzi tropotul copitelor pe caldarâm, aspru şi ascuţit ca pocnetul încheieturii. Auzi huruitul distant al unei căruţe în trecere şi murmurul estompat al vocilor. Freamătul glasurilor fu străpuns de urletul nervos al unui sugar care nu fusese alăptat la timp.

În dedesubtul Celor Doisprezece Galbeni se afla un iaz întins, adânc şi neted precum sticla. Razele soarelui luminau suficient de puternic pentru a dezvălui a doua încrengătură de ţevi din adâncul apelor. Avea deja paie acolo, iar pe o balustradă îngustă ce se întindea de-a lungul peretelui zări trei sticle. Auri le cercetă cu privirea şi se încruntă. O sticlă verde, una maronie şi una străvezie. Una cu un dop etanş, alta cu un capac răsucit, iar cea de-a treia cu un dop mare şi gras. Erau de forme şi mărimi diferite, însă niciuna nu era potrivită.

Auri îşi ridică mâinile, scoasă din sărite. Porni în fugă spre Manta, lovind cu tălpile dezgolite lespedea rece. Când ajunse, puse ochii pe sticla cenuşie în care se aflau frunzele de levănţică. O ridică, o examină cu atenţie, apoi o aşeză la locul ei şi ieşi din nou. Străbătu cu paşi grăbiţi Portul, alegând de data aceasta intrarea înclinată în locul crăpăturii din perete. Urcă prin întortocheata Vergea, unde Foxen proiecta umbre sălbatice pe

pereţi. În fugă, părul îi flutura asemenea unui drapel. O luă pe scările în formă de spirală ale Casei întunecate, dând roată, mai

jos, fără roată, tot mai jos. Când auzi în cele din urmă susurul apei şi clinchetul sticlei, ştiu că ajunsese în Clingi. Numaidecât, lumina lui Foxen se oglindi în tumultul negru al apei ce înghiţise fundul treptelor spiralate. Într-un alcov micuţ se aflau două sticle. Una albastră şi subţire, alta verde şi turtită. Auri îşi lăsă capul într-o parte şi închise un ochi, apoi întinse mâna şi prinse sticla verde cu două degete. Zâmbind satisfăcută, o înşfacă şi o luă la goană în sus pe trepte. La întoarcere, o luă prin Cavouri, să mai schimbe puţin aerul. Străbătu coridorul în fugă, făcu un salt peste prima crăpătură din podea cu graţia unui dansator. Peste a doua săgetă în zbor de pasăre, iar peste a treia trecu într-un salt sălbatic, cum se potriveşte unei fete care sclipeşte ca soarele.

Când reveni în Cei Doisprezece Galbeni, era deja epuizată şi gâfâia puternic. După ce-şi trase puţin sufletul, îl vârî pe Foxen în sticla verde, căptuşindu-l cu paie, şi prinse încuietoarea pe garnitura de cauciuc, sigilând dopul temeinic. Ridică sticla în dreptul ochilor, rânji mulţumită, o sărută, apoi o aşeză cu atenţie pe marginea iazului.

Dezbrăcă în grabă rochia preferată şi o agăţă de o ţeavă de alamă. Zâmbi şi se cutremură puţin, în timp ce peştişori fără astâmpăr i se bălăceau în stomac. Pe urmă îşi luă părul unduitor în mâini, îl dădu pe spate şi îl legă cu fâşia cenuşie de pânză veche. Când isprăvi, pe spatele ei atârna o coadă lungă. Cu braţele lipite de piept, Auri făcu doi paşi timizi spre marginea iazului. Întâi vârî un deget în apă, apoi toată laba piciorului. Senzaţia răcoroasă şi dulce ca menta îi aduse un surâs pe buze. Îşi vârî după aceea ambele picioare în apă, legănându-le agale. Preţ de câteva clipe, Auri se ridică în mâini, încercând să-şi păstreze echilibrul deasupra lespezii răcoroase de la buza iazului. Dar nu putea să împiedice inevitabilul. Aşa că strânse din dinţi şi se lăsă în jos. Lespedea rece nu era câtuşi de puţin

mentolată, iar atingerea ei se simţea neplăcut pe spatele ei.

Se întoarse şi se cufundă tot mai adânc în apă, fără grabă, până ce atinse ciotul unei stânci. Cuprinse ieşitura cu degetele de la picioare, apa ajungându-i până la şolduri. Apoi trase aer adânc în piept, închise ochii, îşi luă inima-n dinţi şi dădu drumul ciotului, cufundându-se în apă până la brâu. Scoase un scâncet subţire, iar un fior de gheaţă îi făcu pielea de găină.

Greul trecuse, aşa că Auri închise ochii şi intră cu totul în apă. Îşi îndepărtă stropii din ochi, clipind şi gâfâind de zor. Se cutremură din toate încheieturile, cu braţul acoperindu-i sânii.

Dar în acea clipă, buzele ei schimonosite de frig se deschiseră într-un rânjet de plăcere. Văduvită de claia de păr ce-i împresura mereu capul asemenea unui nimb, Auri se simţea măruntă. Nu mărunţimea la care năzuia zi de zi. Nu mărunţimea unui arbore pierdut printre alţi arbori, sau a umbrei în tenebre. Şi nu doar măruntă la trup. Ştia că era o făptură neînsemnată. Când se privea mai atent în oglindă, vedea o copiliţă plăpândă, de-o seamă cu vagabonzii care cerşesc pe stradă. O copiliţă subţire ca aţa, cu pometţi înalţi şi gingaşi, cu pielea lipită pe oase. Dimpotrivă. Cu părul prins în coadă şi ud leoarcă pe deasupra, se simţea… împuţinată. Diminuată. Slăbită. Slabă. Ar fi fost teribil de neplăcut fără fâşia de pânză. Fără ea, n-ar fi fost doar un fitil încolăcit. S-ar fi simţit de-a dreptul josnic. Merita să faci lucrurile cum trebuie.

Într-un târziu se opri din tremurat. Peştii se bălăceau în continuare în stomacul ei, dar dorinţa îi dădea ghes. Razele aurii străpungeau luciul iazului ca un mănunchi de suliţe. Auri inspiră adânc, pe urmă expiră, jucându-se cu degetele de la picioare. Trase din nou aer în piept şi expiră încet. Încă o răsuflare. Auri luă sticla lui Foxen, dădu drumul lespezii şi se cufundă cu totul în apă.

Unghiul în care cădea lumina era perfect, permiţându-i să zărească limpede prima încâlcitură de ţevi. Cu iuţeala unui peştişor, se întoarse şi lunecă uşor printre ţevi, având grijă să n-atingă nimic. Ceva mai jos întâlni a doua încrengătură. Se împinse într-o ţeavă străveche de fier pentru a-şi continua coborârea, după aceea, cu mâna rămasă liberă, trase zdravăn de un robinet, domolindu-şi avântul şi strecurându-se printre două ţevi de cupru de grosimea mâinii.

Pe măsură ce se îndepărta de suprafaţă, razele soarelui se disipau, lăsând-o doar cu lumina verzui-albastră a lui Foxen. Dar strălucirea lui era estompată, filtrată de paie, apă şi sticla verde şi groasă. Auri îşi rotunji gura şi scoase două salve de aer. Presiunea creştea constant, iar în bezna dimprejurul ei se iveau forme diafane. O pasarelă de demult, o lespede în cumpănă, o grindă străveche de lemn, acoperită de alge. Găsi mai repede fundul iazului cu degetele întinse decât cu privirea, iar Auri îşi petrecu mâna pe suprafaţa tulbure a podelei de piatră. Înainte şi-napoi. Înainte şi-napoi. Iute, dar cu grijă. Pe alocuri, din suprafaţa întinsă ieşeau obiecte ascuţite. Îşi petrecu degetele în jurul unui obiect lung şi neted. Era un băţ? îl prinse la subraţ şi se lăsă purtată în sus, spre lumina îndepărtată. Cu mâna liberă se agăţă de ţevile bine ştiute, navigând prin labirintul întortocheat de forme vagi.

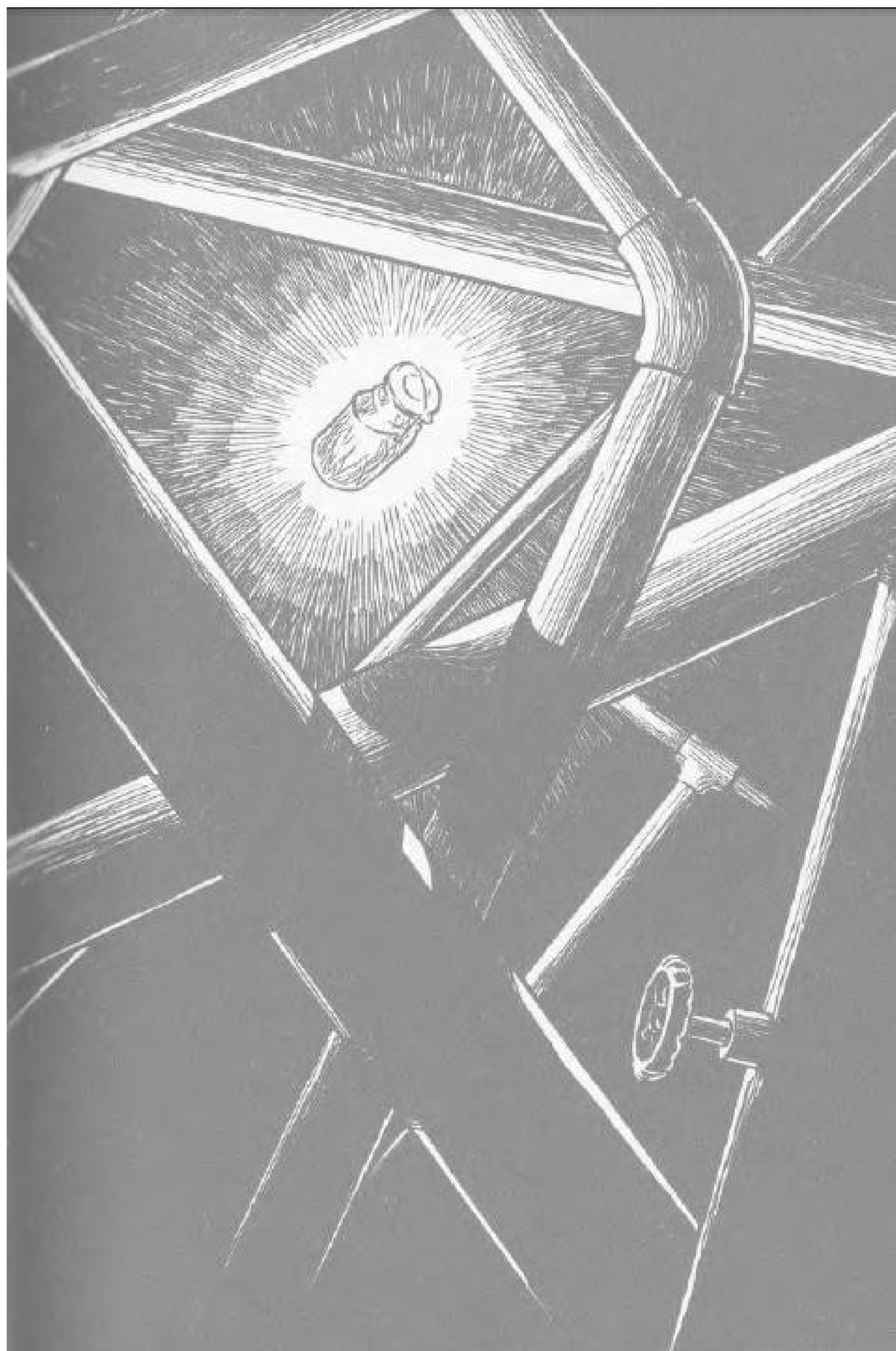
Dădu drumul unui jet de aer şi simţi o durere slabă în plămâni. Faţa ei străpunse luciul apei în apropiere de mal şi puse, în sfârşit, ochii peste ce găsise: un os alb, curat şi lunguieţ. Nu de picior, ci de braţ. Îşi petrecu degetele de-a lungul suprafeţei netede şi desluşi o crăpătură îngustă ce dădea roată osului aidoma unui inel, semn că fusese fracturat, dar se vindecase în timp. Era plin de umbre încântătoare. Auri zâmbi şi

îl aşeză alături. Trase apoi aer adânc în piept de trei ori, strânse sticla lui Foxen în mână şi se scufundă pentru a doua oară. De data aceasta, piciorul i se înţepeni între ţevile din cea de-a doua încrengătură. Ghinion. Se smuci furioasă şi după câteva clipe reuşi să se elibereze. Expiră jumătate din aerul ţinut în piept şi se împinse cu putere, îndreptându-se ca un bolovan spre fundul întunecat al iazului. În ciuda faptului că pornise cu stângul, era o misiune uşoară. Degetele ei descoperiră o îmbârligătură de naiba ştie ce chiar înainte să atingă fundul. Habar n-avea ce descoperise. Ceva metalic, ceva lucios şi ceva tare, împletite cumva laolaltă. Strânse împletitura la piept şi săgetă spre suprafaţă. De data aceasta nu mai putea să-şi ţină prada la subraţ, de teamă să nu piardă bucăţi pe drum, astfel că fixă sticla lui Foxen în îndoitura braţului şi se ajută de mâna stângă rămasă liberă. Odată găsit echilibrul ideal, ieşi cu uşurinţă la suprafaţă, fără a folosi restul aerului din plămâni.

Aşeză încâlcitura pe malul iazului: o curea de demult cu o cataramă de argint atât de veche, încât se făcuse neagră ca păcura. O creangă înfrunzită pe care zăcea un melc buimac şi, nu în ultimul rând, o sfoară putrezită încolăcindu-se în jurul crengii de care atârna o cheie subţire, de lungimea arătătorului ei.

Auri sărută melcul şi îi ceru scuze, pe urmă puse creanga înapoi în apă, acolo unde-i era locul. Cureaua era întoarsă pe dos, dar când trase puţin de ea, catarama se desprinse cu uşurinţă. Era mai bine să fie separate.Sprijinită de lespedea ce mărginea iazul, Auri tremura în valurile ce dădeau târcoale umerilor şi pieptului ei. Rozul buzelor se preschimbase într-o nuanţă palidă, cu tentă vineţie. Auri luă sticla lui Foxen şi se asigură că închizătoarea era bine prinsă, după aceea aruncă o privire în apă. Peştişorii din stomacul ei zburdau în continuare entuziasmaţi. A treia oară avea să dea lovitura. Trase din nou

aer în piept şi se scufundă iar, unduindu-şi cu măiestrie trupul şi întrebuinţând prizele deja bine ştiute.

Spre adâncimi. Piatra, lemnul, apoi nimic, cu excepţia palidei străluciri a lui Foxen, ce împrăştia nuanţe albastre-verzui pe mâna ei întinsă. Îşi închipui că aşa arăta o ondină. Când atinse fundul cu pumnii, se roti uşor în apă pentru a-şi controla poziţia. Împinse din picioare şi braţul ei descrise un arc pe piatra netedă şi întunecată de pe fundul iazului.

Tocmai atunci zări o scânteiere, iar degetele ei întâlniră un obiect rece şi tare, neted şi cu linii drepte. Acesta degaja iubire şi răspunsuri în asemenea măsură, încât simţi revărsarea de cum îl atinse.

Preţ de zece bătăi de inimă, Auri presupuse că era înţepenit în piatră. Dar obiectul alunecă, şi în acea clipă înţelese. Era greu. După un moment care păru lung, Auri găsi o cale să-l ridice cu degetele ei micuţe. Era din metal masiv, de grosimea unei cărţi. Avea o formă ciudată şi greutatea unui lingou de iridiu. Fata strânse metalul la piept şi simţi muşcătura muchiilor sale în piele. Îşi îndoi genunchii şi se împinse cu putere în piatră, cătând spre strălucirea îndepărtată de la suprafaţă. Lovi apa în repetate rânduri, fără să facă însă progrese reale. Greutatea bucăţii de metal o trăgea la fund. Piciorul ei avu o întâlnire violentă cu o ţeavă groasă de fier, iar Auri profită de ocazie pentru a se împinge încă o dată. Avântul ei fu curmat la doar câteva clipe după ce se desprinse de ţeavă. În plus, îi dădeau de furcă şi plămânii. Deşi doar pe jumătate goliţi, amărâţii tânjeau după aer. Auri eliberă câteva bule de aer, încercând să-i păcălească. Ştia prea bine că fiecare bulă pierdută o va trage în jos, şi nici măcar nu ajunsese la a treia încrengătură de ţevi.

Auri încercă să-şi strecoare bucata de metal în îndoitura braţului, pentru a-şi elibera o mână. Însă aceasta îi alunecă uşor printre degete. În momentul de panică ce urmă, bâjbâi disperată prin întuneric, iar sticla lui Foxen se izbi de o formă nevăzută şi alunecă la rându-i din strânsoare. Mâna pe care o avea liberă

ţâşni după ea, dar nu reuşi decât să-i dea un ghiont nefericit. Preţ de o clipă, Auri încremeni. Nici nu se punea problema să dea drumul metalului. Dar Foxen fusese alături de ea de la început... Sub privirile ei înmărmurite, sticla căzu pradă unui curent şi fu purtată în spatele unui grup de ţevi oblice de cupru. Plămânii erau furioşi. Strânse din dinţi, apoi se prinse cu mâna liberă de colţul unei lespezi şi se trase în sus. Plămânii se cutremurau violent deja, aşa că Auri dădu treptat drumul aerului din piept, cu toate că nu atinsese nici măcar a treia încrengătură de ţevi. În lipsa lui Foxen trebuia să îndure şi bezna iazului, dar cel puţin nu stătea locului, smucindu-se anevoios cu ajutorul ieşiturilor dimprejur. Bătu apa cu picioarele, dar fără prea mult folos, din cauza greutăţii preţioase pe care o ţinea strâns la piept. Să fi fost atât de grea datorită răspunsurilor pe care le deţinea?

Cu dificultate, ajunse la încrengătura de ţevi, dar nu mai avea aer în plămâni, iar trupul îi atârna greu ca plumbul. În mod normal, s-ar fi strecurat prin încâlcitura metalică precum un peşte, fără să atingă ţevile. Dar în acea clipă se simţea îngreunată şi lipsită de aer. Cu ajutorul mâinii libere, înaintă orbeşte printre ţevi. Se lovi la genunchi, iar ceva ascuţit şi ruginit îi crestă spinarea. Întinse mâna, dar din cauza plumbului din picioare, nu izbuti să apuce prinzătoarea. Lovi cu piciorul şi reuşi să mai câştige vreo patru centimetri, dar, în pofida legăturii temeinice, părul ei se prinse în ceva, trăgându-i capul înapoi. Auri se rostogoli într-o parte şi simţi numaidecât că începe să se scufunde. Dădu cu disperare din braţe şi din picioare. Fluierul piciorului acroşă o ţeavă şi un fior de durere îi străbătu corpul, dar pregăti imediat celălalt picior şi se împinse cu putere. Ţâşni ca un dop de sticlă, cu suficientă forţă pentru a se elibera din strânsoarea enervantă ce o ţintuise în loc, însă capul îi fu din nou smucit înapoi şi deschise involuntar gura. În

acea clipă se îneca. Gura i se umplu de apă, tăindu-i răsuflarea.

Dar chiar şi cu apa pătrunzându-i în nări şi gâtlej, Auri se temea cel mai mult să nu-i alunece mâna şi astfel să lase bucata de metal pradă abisului. Nici gândul că se sufoca şi că urma să moară nu-i era pe plac, dar acestea erau lucruri fireşti, pe când pierderea metalului era ceva de neconceput. Era atât de groaznic, încât o treceau toţi fiorii.

Părul desprins plutea în jurul ei asemenea unui nor de fum. Apucă îndoitura unei ţevi bine ştiute şi se trase în sus, pe urmă braţul ei ţâşni din nou

şi găsi o altă priză. Cu dinţii încleştaţi şi aproape sufocată, înşfăcă şi trase de mai multe ori. Ieşi la suprafaţă, icnind şi împroşcând apă în jur, dar se scufundă din nou în apă.

O clipă mai târziu ieşi iar la suprafaţă. De data asta, mâna ei liberă se prinse de lespedea ce mărginea iazul. Auri scoase

bucata de metal din apă, iar aceasta lovi piatra cu un zgomot ca de clopot. Era o roată zimţată de alamă sclipitoare, de mărimea unui taler, găurită în mijloc şi prevăzută cu nouă zimţi, cel de-al zecelea fiind rupt. Mustea de adevăruri şi de dragoste şi răspândea lumina focului din vatră. Era încântătoare.

Auri zâmbi şi vărsă o cantitate impresionantă de apă pe lespezi. Vărsă încă o dată, răsucindu-şi capul într-o parte pentru a feri roata de stropi. Apoi tuşi, luă o gură de apă şi o scuipă în iaz. Roata de alamă zăcea ca o inimă grea pe caldarâmul rece al Celor Doisprezece Galbeni. În lumina razelor ce coborau din înălţimi, roata scânteia precum aurul: o bucată de soare scoasă din adâncuri. Auri tuşi din nou şi se cutremură, pe urmă atinse dispozitivul cu un deget. Se uită la el şi zâmbi. Avea buzele vineţi şi tremura. Simţea o imensă bucurie.

După ce ieşi din apă, Auri dădu roată iazului din adâncurile Celor Doisprezece. Deşi şansele erau mici, spera ca Foxen să apară undeva la suprafaţă. Dar nimic. Faţa ei deveni sumbră. O bătu gândul să se-ntoarcă după el, dar îl alungă numaidecât. De trei ori. Aşa mergeau lucrurile. Totuşi gândul că urma să-l lase de izbelişte în adâncimile întunecate îi frânse inima. Să-l piardă după atâta amar de vreme…

Deodată, Auri zări o scânteie în adâncuri. O strălucire. Pe faţa ei încolţi un rânjet. În ascensiunea lui greoaie spre suprafaţă prin încrengătura de ţevi, Foxen arăta asemenea unui licurici înfoiat. Timp de cinci minute, fata aşteptă ca sticla lui Foxen să se-nalţe încet şi legănat până la suprafaţă, ca o raţă. O înşfacă, o sărută, apoi o lipi strâns de piept. Da. Merita să faci lucrurile aşa cum trebuie.

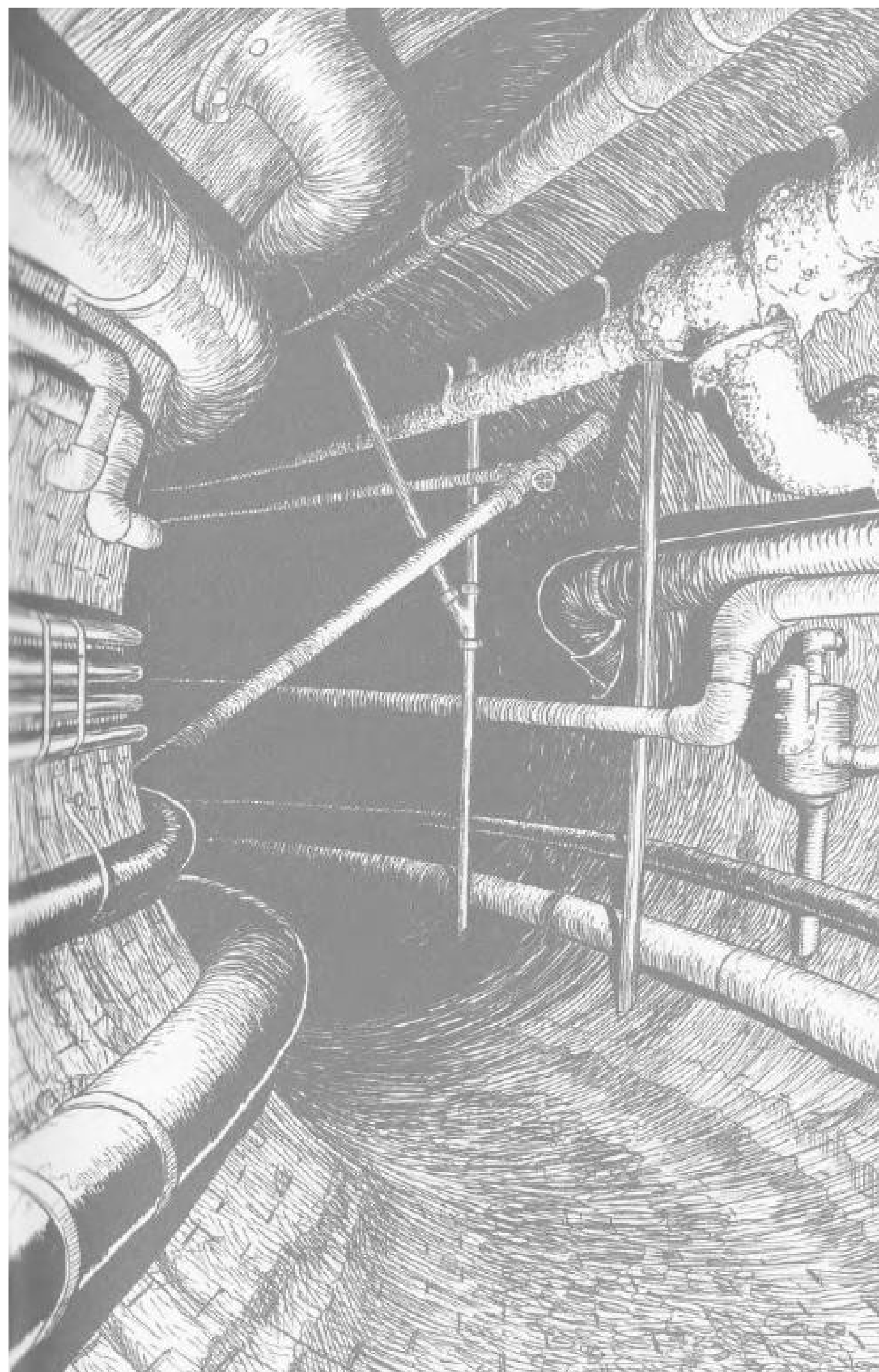
Mai înainte de toate, Auri îl scoase pe Foxen din sticlă, pe

care-o aşeză ulterior pe raft, în compania celorlalte. După care coborî la Clingi şi se dăţi în apa de-acolo. Pe urmă se spălă cu o bucată de săpun ce mirosea a fructe sălbatice şi a vară. După ce se săpuni şi se frecă zdravăn pe păr, Auri se cufundă în apa neagră şi nesfârşită a Clingilor, pentru o ultimă clătire. Ceva o atinse în trecere sub apă. Ceva lucios şi greu i se lipi pentru câteva clipe de picior. N-o deranja câtuşi de puţin. Indiferent ce-o fi fost, era la locul potrivit, la fel ca şi ea. Lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie. Cu apa şiroindu-i pe trup, îşi stoarse părul, pe urmă îşi continuă periplul prin Gropi. Fără îndoială, nu era cea mai scurtă cale, dar nu se cădea să treacă goală-goluţă prin Scobituri. Dar chiar şi alegând calea mai lungă, dădu cât de curând colţul la Brutari, lipăind cu picioarele ude pe piatră. Pe Foxen, căruia nu-i era dragă căldura, îl aşeză pe o cărămidă ieşită din zid.

Ţevile groase de oţel ce însoţeau peretele tunelului erau prea fierbinţi pentru a sta în apropierea lor, iar zidurile şi podeaua se scăldau şi ele în dogoarea lor. Auri se răsuci încet, având grijă să nu-şi frigă pielea fragedă în vuietul tăcut şi roşu ce se revărsa din ţevi. În doar câteva clipe, fierbinţeala din încăpere îi zvântă pielea, îi făcu părul vâlvoi şi îi alungă frigul din oase.

Mai apoi luă rochia preferată din Cei Doisprezece. O trase pe cap, după care îşi duse toate comorile în Port, unde le aşternu ordonat pe masa principală. Cureaua de piele era gravată cu modele ondulate, foarte curioase. Roata de alamă era strălucitoare precum lumina zilei. Cheia era neagră ca noaptea. Catarama, în schimb, era neagră, dar avea o strălucire interioară, ascunsă. Să fi fost aceasta pentru el? Ar fi fost un început nemaipomenit de zi. Şi ce frumos ar fi fost să aibă cadoul pregătit din timp, fiindcă mai erau câteva zile bune până la vizita lui. Să fi fost cadoul potrivit? Era un tip mai sucit de felul lui. Şi era mult prea ascuns în sinea lui. Auri încuviinţă din

cap şi atinse metalul rece şi închis la culoare. Nu, nu era potrivită pentru el. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Nu era omul care să se închidă.

Care să stea închis. Nici închis la culoare nu era. Nicidecum. Era de culoarea tăciunelui. Roşu ca sângele. Era luminos cu o lumină interioară şi puternică, aidoma aurului poleit cu aramă.

Trebuia să mai chibzuiască în privinţa roţii. Aproape că părea cadoul potrivit pentru el... dar putea să mai aştepte. Cheia cerea neîntârziat atenţie. Era, fără îndoială, cea mai neastâmpărată din grămadă. Nu o mira câtuşi de puţin. Cheile erau bine cunoscute pentru înfumurarea lor, iar aceasta aproape că urla după un lacăt. Auri o înşfacă şi o întoarse pe toate părţile. Era de la o uşă şi nu se chinuia să ascundă acest fapt. Cheie neagră. Zi albă.

Îşi lăsă capul într-o parte. Forma lucrurilor era potrivită. Era o zi destinată descoperirilor şi, negreşit, sărmanul obiect avea nevoie de toată atenţia ei. Încuviinţă în sinea sa şi strecură cheia în buzunarul de la rochie. Dar înainte să plece, avu grijă ca toate să fie puse la locul lor. Cureaua rămase pe masa principală, fireşte. Catarama îşi găsi adăpost alături de vasul cu răşină. Osul se cuibări necuviincios de aproape de boabe. Roata zimţată îi dădu ceva bătăi de cap. O aşeză întâi pe raft, apoi pe măsuţa din colţ, rezemată de perete, îndreptată cu gaura spre tavan. Fata se încruntă. Nu era locul potrivit. Auri scoase cheia şi o ţinu în faţa roţii. Negru pe alamă. Amândouă pentru răsucit. Împreună aveau doisprezece dinţi. Clătină din cap şi oftă. Vârî cheia înapoi în buzunar şi lăsă Roata de alamă pe raft. Nu era locul ideal, dar pentru moment era cea mai bună soluţie.

Văgăuna era în apropiere, aşa că Auri se îndreptă degrabă într-acolo, plecând capul pe sub intrările joase, până ajunse la prima uşă. Acolo, Auri îl luă pe Foxen în palmă şi suflă uşor ca

să-l readucă la viaţă. Era o uşă de lemn masivă, cenuşie şi străveche, cu balamale ruginite. Scoase cheia din buzunar şi o ţinu în faţa uşii. Privirile ei se plimbară de la cheie la uşă, pe urmă se răsuci pe călcâie şi plecă. După ce făcu de trei ori stânga şi trecu printr-o fereastră spartă, ajunse la cea de-a doua uşă, la rândul ei veche şi cenuşie, dar mai mare ca prima. O privire îi fu de-ajuns. N-o nimerise nici de această dată. Nu erau uşile potrivite. Atunci, unde? La Gropi? Uşa Neagră? Se cutremură. Cu siguranţă, nu Uşa Neagră. Nu într-o zi albă. La Ursă întâi. Apoi la Gropi. Poate chiar şi la Puţuri. Dar nu la Uşa Neagră. Nu.

Auri trecu în grabă prin labirint, luând-o de două ori la stânga şi de două ori la dreapta pentru a echilibra situaţia, având grijă să nu urmeze ţevile prea mult, ca să nu le supere. Urmă Zăbreaua, cu coridoarele încâlcite şi izul ei sulfuros. Se rătăci puţin printre zidurile părăginite, dar în cele din urmă îşi găsi drumul spre Năruinţă, un tunel îngust de noroi, într-atât de abrupt, încât părea mai degrabă o gaură. Auri coborî iute scara interminabilă încropită din beţe de diferite mărimi. Aceasta dădea într-o încăpere micuţă şi curată, cu piatră finisată. Odaia, de dimensiunile unei cămări, era goală, cu excepţia unei uşi vechi de stejar, ferecată cu alamă.

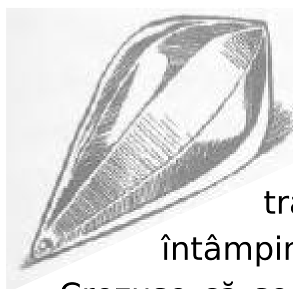
După nici doisprezece paşi, prinse cu coada ochiului un licăr pe podeaua de marmură. Se apropie în salturi şi văzu că un cristal se desprinsese din candelabru şi căzuse pe podea, fără să se spargă. Norocos şi curajos deopotrivă. Îl ridică şi îl strecură în buzunarul liber. Dacă l-ar fi pus lângă cheie, s-ar fi certat. Nu avu noroc nici la a treia, nici la a şaptea uşă. Auri tocmai se pregătea să coboare în Puţuri, când zări cea de-a noua uşă. Aşteptă, dornică. Încuietoarea cedă şi uşa se deschise încet şi fără zgomot. Fata intră, scoase cheia din buzunar şi o sărută, pe urmă o aşeză cu grijă pe o masă goală de lângă intrare. Bătaia

metalului în lemn îi înmuie inima. Zâmbi, văzând cheia cuibărită în locul ei potrivit. Era un salon. Foarte plăcut. Îl aşeză pe Foxen într-o nişă săpată în perete şi începu să exploreze încăperea. Un scaun înalt, îmbrăcat în catifea. O canapea pluşată. În colţ zări un cărucior plin cu sticle şi pahare. Toate păreau somptuoase. Era ceva în neregulă totuşi cu această încăpere. Nimic ameninţător, ca în Şezi Două sau în Chiparniţă. Nicidecum. Era un loc ireal. Aproape perfect. Totul era aproape. Dacă n-ar fi fost o zi albă în care lucrurile fuseseră făcute ca la carte, probabil că nu şi-ar fi dat seama. Dar aşa, mirosi numaidecât ciudăţenia.

Auri dădu roată încăperii, cu mâinile duse la spate. Cercetă căruciorul, care conţinea peste douăsprezece sticle de toate culorile. Unele pline, sigilate cu dop de plută, altele goale, dacă nu punea stratul de praf la socoteală. Pe una dintre mese, lângă canapea, zări un ceas mecanic de argint şlefuit. Lângă el se afla un inel şi câteva monede împrăştiate. Auri le privi cu interes, fără să atingă nimic. Păşi cu graţie. Un pas. Încă unul. Covorul întunecat de pluş era moale şi îmbietor, asemenea muşchiului verde, iar când se aplecă să-şi treacă degetele prin el, zări ceva mic şi alburiu sub canapea. Îşi vârî mâna subţire şi albă în adâncurile întunecate şi, cu puţin efort, apucă obiectul. Rece şi şlefuit. Era o mică figurină cioplită dintr-o bucată de piatră. Un soldăţel sculptat cu eleganţă, îmbrăcat în zale şi cu un scut. Dar cea mai de preţ trăsătură era blândeţea chipului său, care transmitea atâta bonomie, că-ţi venea să-l săruţi. Locul lui nu era acolo, însă nu era greşit. Sau, mai degrabă, nu prezenţa lui sub pat era motivul neliniştii fetei. Sărmanul se rătăcise, nimic mai mult. Auri zâmbi şi vârî figurina în buzunar, alături de cristal.

Tocmai atunci simţi o mică ridicătură sub talpă. Trase puţin covorul şi descoperi un nasture din os. Privirile ei zăboviră o vreme asupra acestuia, apoi zâmbi înţelegătoare. Nici el nu era

sursa neliniştii sale. Nasturele era aşa cum trebuia să fie. Cu mişcări delicate, Auri puse covorul la fel cum îl găsise, întinzându-l cu mâinile. Făcu privirea roată. Era o încăpere bună şi aproape aşa cum ar fi trebuit să fie. Nu prea avea ce să facă ea acolo. Cu adevărat surprinzător, gândind că fusese dată uitării timp de secole. Chiar şi aşa, *ceva* nu era în regulă. Ceva lipsea.

Ceva infim, ca un greier solitar ce-şi frământă febril picioarele în miez de noapte. În celălalt capăt al încăperii o aştepta a doua uşă, nerăbdătoare să fie deschisă la rândul ei. Auri trase zăvorul şi pătrunse pe un coridor, unde o întâmpină un şir de trepte. Privi în jur cu mirare. Crezuse că se afla în continuare în Ursă. Nici vorbă. Era un cu totul alt loc. Inima începu să-i bată iute în piept. De-o veşnicie nu mai descoperise un loc nou. Un loc care îndrăznea să fie el însuşi până la capăt. Trebuia totuşi să fie precaută. Cu ajutorul lui Foxen, cercetă îndeaproape pereţii şi tavanul. Descoperi câteva crăpături, nu mai mari decât grosimea unui deget. Ici-colo câteva pietricele căzute, iar treptele erau acoperite cu noroi şi tencuială. Pereţii erau goi şi uşor înfumuraţi. Cu siguranţă, părăsise Ursa. Pipăi treptele. Primele erau zdravene, dar a patra părea desprinsă. La fel a şasea şi a şaptea. Şi a zecea.

La jumătatea ascensiunii, acolo unde treptele se răsuceau, se deschidea un culoar. Era şi o uşă acolo, dar era într-atât de mică, încât Auri se prefăcu, politicoasă, că nu o vede. Urcă atent până la al doilea şir de trepte şi descoperi că şi acolo jumătate din ele erau desprinse şi gata să cedeze. Se întoarse la baza treptelor, încercând să le găsească pe cele desprinse. Câteva îi scăpară. Era, fără îndoială, extrem de palpitant. Iar locul i se părea înşelător, asemenea unui spoitor cherchelit şi puţin cam

mucalit.

Pe deasupra, avea şi atitudine. I-ar fi fost greu să găsească un loc mai puţin viclean şi ademenitor.

Unele locuri aveau un nume, în timp ce altele se schimbau, sau erau timide în privinţa lui. Altele nu aveau unul, iar asta-i aducea mereu tristețe în suflet. Una era să fii retras. Dar să n-ai nume? Groaznic. Câtă însingurare. Auri urcă pentru a doua oară scările, încercând fiecare treaptă în parte cu vârful piciorului şi având grijă să nu calce pe cele desprinse. Nu putea să-şi dea seama ce fel de loc era. Timid sau lainic? Pierdut sau însingurat? Era un loc enigmatic. Descoperirea îi lărgi rânjetul de pe buze.

În capul scărilor găsi tavanul prăbuşit, dar o spărtură în perete deschidea calea spre un loc nou. Auri trecu prin spărtură, zâmbind entuziasmată. Descoperise două locuri noi în aceeaşi zi. Tălpile ei golaşe explorau podeaua pietruită şi mai că nu dansau de-atâta încântare.

Această nouă încăpere nu era la fel de sfioasă ca precedenta. Purta numele Prăvălac. Era vraişte, pe jumătate plină şi năruită. Un deliciu pentru ochii ei curioşi. Jumătate de tavan se prăbuşise şi toată încăperea era acoperită cu un strat de colb. Dar cu toate că înăuntru domnea ruina, era un loc uscat şi compact. Sub dărâmături se zăreau rămăşiţele unui pat cu baldachin. În zona neatinsă a încăperii găsi o măsuţă de toaletă cu oglindă, compusă din trei bucăţi, şi un dulap de lemn închis la culoare, ce-ar fi depăşit în înălţime orice doamnă ridicată pe vârfuri. Auri aruncă o privire sfioasă în dulap, profitând de faptul că uşile erau întredeschise, şi zări vreo douăsprezece rochii de catifea, elegant brodate. Pantofi. O mantie de mătase. Nişte veşminte diafane, aşa cum purtau femeile din picturile murale

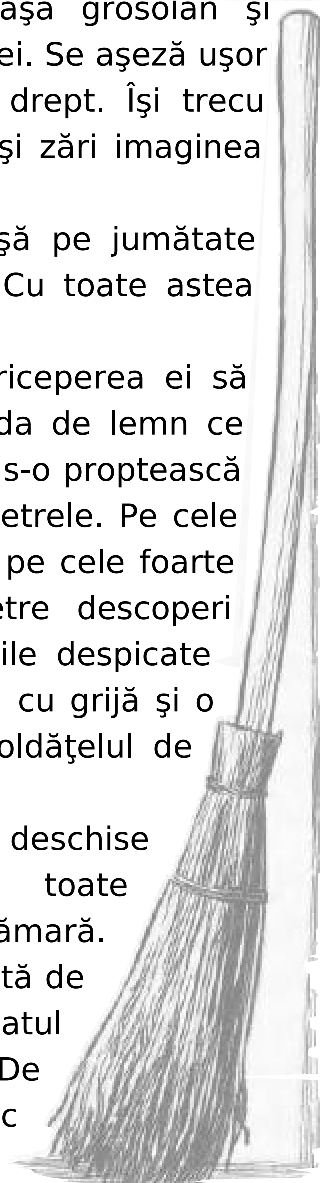
ce împânzeau Ursa. Măsuţa de toaletă era imaginea dezmăţului: guralivă şi fără pic de ruşine. Pe raftul de sus se găseau cutii cu pudră, pensule mici şi creioane de machiaj. Brăţări şi inele. Piepteni din corn, fildeş şi lemn. Broşe, peniţe şi vreo zece sticluţe, unele solide, altele fragile ca petalele de trandafir.

Era o dezordine de nedescris. Toate obiectele de pe raft zăceau într-o debandadă totală: pudră împrăştiată peste tot, sticle căzute, broşe alandala. Chiar şi aşa grosolan şi deşănţat cum era, Auri găsi locul pe gustul ei. Se aşeză uşor teatral pe marginea scaunului cu spătar drept. Îşi trecu degetele prin părul vâlvoi şi zâmbi când îşi zări imaginea oglindită în triptic.

În capătul celălalt al încăperii era o uşă pe jumătate ascunsă de grinzi rupte şi pietre căzute. Cu toate astea însă, nu era sfioasă.

Auri trecu la treabă, încercând după priceperea ei să pună lucrurile în ordine. Urni din loc grinda de lemn ce bloca uşa, încetul cu încetul, până ce reuşi s-o proptească pe altă grindă prăbuşită. Apoi îndepărtă pietrele. Pe cele grele se mulţumi să le împingă alături, iar pe cele foarte grele le rostogoli. Sub maldărul de pietre descoperi rămăşiţele unei mese, iar printre scândurile despicate găsi o panglică albă, dantelată. O împături cu grijă şi o vârî în buzunar, alături de cristal şi de soldăţelul de piatră.

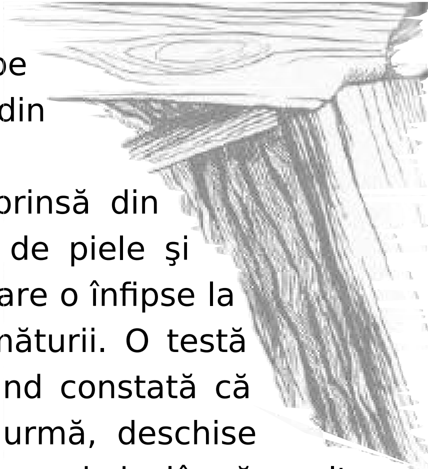
Odată treaba dusă la bun sfârşit, uşa se deschise cu uşurinţă, chiar dacă scârţâi din toate încheieturile. În spatele ei se găsea o cămară. Acolo descoperi o oliţă de porţelan, o găleată de lemn, o perie de felul celor folosite la spălatul punţilor pe corăbii şi o mătură de nuiele. De uşă atârnau doi saci goi de pânză. Cel mic

părea nerăbdător să plece de-acolo, aşa că Auri zâmbi şi îl îndesă într-un buzunar gol. Mătura era şi ea nerăbdătoare să iasă dintr-o captivitate îndelungată. Prin urmare, Auri o luă cu ea şi strânse toată mizeria şi praful din încăpere într-o grămăjoară ordonată. Dar mătura dădea încă semne de nemulţumire, aşa că fata mătură şi treptele fără nume.

În mod firesc, îl aduse şi pe Foxen. N-avea încredere în manierele unui asemenea loc pe întuneric. Dar măturatul îi ocupa ambele mâini, aşa că îl prinse pe acesta de o şuviţă de păr. Şiretlicul îi cam răni puţin orgoliul lui Foxen, prin urmare Auri îşi ceru scuze pentru jignirea adusă cu un sărut din toată inima. Dar amândoi ştiau că în secret el se delecta cu piruetele ei nebuneşti, ce împrăştiau umbre voioase pe pereţi. Aşa că pentru o vreme se lăsă în voia pletelor ei. Auri avu grijă să nu bage de seamă exuberanţa lui uşor nepotrivită când aruncă o scurtă privire treptelor fără nume. Sus, jos, sus, jos, mătura biciuia şi gâdila treptele de piatră, îndepărtând pietricele, urmele de praf şi mizeria. Erau, fără îndoială, măgulite de atenţia primită, dar la fel de sfioase. După ce aşeză mătura în cămară, Auri scoase oliţa şi o puse lângă dulap, pe urmă o potrivi pe direcţia dorită.

Măsuţa de toaletă avea farmecul ei, dar asta n-o făcea mai puţin enervantă. Era uşor strâmbă, însă se pare că nu trebuia curăţată. Excepţie făcea peria, pe care o aşeză mai aproape de un inel cu rubin mai şiret de felul lui. Auri îşi puse mâinile-n sân şi se holbă la măsuţă vreme de un minut. Apoi se lăsă în genunchi şi cercetă dedesubtul ei. Deschise sertarele şi mută batistele din cel stâng în cel drept, dar rezultatul nu fu pe placul ei, aşa că le mută înapoi. În cele din urmă, împinse toată măsuţa vreo două lungimi de braţ mai la stânga şi puţin mai aproape de perete, atentă să nu răstoarne nimic pe podea. Urmă scaunul înalt, pe care-l aşeză cu faţa la oglinzi. Verifică

întâi tălpile picioarelor de lemn, pe urmă îl puse la loc, dând uşor din umeri.

Lângă dulap, o piatră părea desprinsă din podea. Auri o luă, potrivi săculeţul de piele şi căptuşeala de lână dedesubt, după care o înfipse la loc, împingând temeinic cu coada măturii. O testă apoi cu vârful piciorului şi zâmbi când constată că piatra nu se clinteşte. În cele din urmă, deschise dulapul. Mută rochia de un roşu-burgund de lângă o alta lungă şi mătăsoasă de culoarea cerului. Schimbă capacul întredeschis al unei cutii înalte, destinată pălăriilor. Dar când deschise sertarul aflat la baza dulapului, rămase cu răsuflarea tăiată. Înăuntru zăceau împăturite frumos câteva cearşafuri albe şi fine, în stare ireproşabilă. Auri atinse unul şi fu surprinsă de senzaţia oferită de ţesătură. Era atât de lină, încât nu se simţea nici firul. Era răcoros şi plăcut la atingere, ca sărutul iubitului ce tocmai intră

la căldură.

Auri pipăi uşor suprafaţa materialului. Cât de minunat ar fi fost să doarmă pe un astfel de cearşaf? Să stea întinsă pe el şi să-i simtă atingerea delicată pe piele? se cutremură toată şi apucă marginea pliată a materialului între degete. Pe negândite, scoase cearşaful din sertar şi îl strânse la piept. După aceea îşi petrecu buzele pe suprafaţa lui netedă.

Mai erau şi alte cearşafuri acolo. O adevărată comoară.

Era de aşteptat să găsească aşa avere în Prăvălac. Şi, pe deasupra, se îngrijise serios de încăpere. Cu siguranţă…

Privi lung la cearşaf. Şi cu toate că ochii îi erau plini de dorinţă, buzele ei se schimonosiră a furie. Nu. Nu aşa se făceau lucrurile. Ştia asta prea bine. Ştia exact unde era locul cearşafului.

Auri închise ochii şi băgă cearşaful înapoi în sertar, adânc ruşinată. Uneori cădea pradă lăcomiei. Dorinţelor proprii. Tulbura ordinea firească a lumii. Zăpăcea lucrurile cu forţa dorinţei personale.

Închise sertarul şi se ridică în picioare. Aruncă o ultimă privire în jur şi încuviinţă. Era un început bun. Măsuţa de toaletă se cerea în mod evident îngrijită, dar încă nu-i gustase firea. Totuşi, locul avea un nume şi totul era în mod firesc îngrijit. Auri îl luă pe Foxen şi se îndreptă spre treptele fără nume, trecu prin Ursă şi prin Năruinţă şi reveni la Manta. Cu ajutorul unei găleţi de apă proaspătă se spălă pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Se simţea mult mai bine. Zâmbi şi, mânată de-un impuls, fugi la Săpăioagă. Trecuse multă vreme de când nu-i mai făcuse o vizită şi îi era dor de izul cald de pământ. De îngustimea pereţilor. Săltând pe vârful degetelor, Auri trecu în pas de dans prin Labirint, atentă să nu lovească ţevile. Zburdă prin Păduri, şerpuind printre grinzile mâncate de vreme ce ţineau tavanul îndoit în loc. În cele din urmă, ajunse la o uşă umflată de lemn. Păşi dincolo de ea, călăuzită de lumina lui Foxen. Trase aer în piept şi surâse. Ştia cu precizie unde se afla. Totul era aşa cum trebuia să fie.

La ce poate să ducă o scurtă privire

A doua zi în zori, Auri deschise ochii în tăcerea beznei imaculate. Se anunţa o zi răsucită. O zi a făcutului. Excelent. Erau multe de făcut până la sosirea lui. Nu era încă gata.

Îl trezi pe Foxen şi împături pătura, având grijă ca marginile ei să nu atingă podeaua. Aruncă o privire în jur. Cutia, frunza şi levănţica o duceau bine. La fel şi patul. Totul era aşa cum trebuia să fie. Erau trei căi de ieşire din Manta. Coridorul îl lăsă pe mai târziu. Arcada era potrivită. Uşa era de stejar, ferecată cu fier. Auri evită s-o privească. Figurina de piatră şi panglica dantelată îşi găsiră un nou cămin în Port. Cristalul viteaz stătea

fericit în suportul de vinuri. Osul şi sacul de pânză se simţeau atât de bine, încât ai fi spus că erau acolo de veacuri. Catarama cea neagră şi veche făcea puţină concurenţă vasului cu răşină, însă Auri rezolvă numaidecât problema, dând-o mai într-o parte, ca să facă loc pentru toată lumea.

Dădu cu privirea roată prin încăpere şi oftă. Toate erau la locul lor, mai puţin Roata de alamă. Îi toca mărunt nervii. Luă cristalul şi îl aşeză lângă aceasta, dar nu ajută la nimic. Mai rău, se supără şi cristalul. O fi fost el viteazul vitejilor, dar nu şi pentru masa din colţ. Îl sărută într-o doară, ca s-o ierte, şi îl puse înapoi pe raftul de vinuri.

Auri ridică roata cea grea cu ambele mâini şi o duse în Manta. Aşa ceva nu se mai pomenise, dar în acel moment era debusolată. O aşeză pe balustrada îngustă de lângă perete, vizavi de patul ei. O răsuci apoi cu dintele lipsă spre tavan. Arăta de parcă îşi întindea mânuţele mult prea scurte spre înălţimi.

Auri făcu un pas înapoi şi oftă. Era mai bine. Şi totuşi, nu era locul ei acolo. Se spălă iar pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Bucata subţire de săpun mirosea a raze de soare, iar asta îi aduse zâmbetul pe buze. Îmbrăcă apoi a doua ei rochie preferată, pentru că avea buzunare mai încăpătoare. La urma urmei, era ziua răsucirii. Când ajunse în Port, îşi aşeză sacul pe umăr, nu înainte de-a vârî câteva lucruri în el. Pe urmă îşi umplu buzunarele până la refuz. Înainte să pornească la drum, Auri aruncă o ultimă privire spre Roata de alamă. Nu. Dacă ar fi vrut s-o însoţească, ar fi trebuit să rămână în Port. Dar n-o lăsa mândria.

În Van, descoperi cu stupoare că oglinda era neliniştită, ba chiar tulburată. Ziua nu începea deloc sub auspicii bune. Totuşi, doar un neghiob ar fi nesocotit aşa o problemă cu bună ştiinţă. Iar Auri nu era neghioabă. Unde mai pui că oglinda era o

locatară mai veche şi îi cunoştea bine toanele. Dorea să fie mutată din loc, dar întâi trebuia să se liniştească, iar Auri să-i aducă puţină alinare. S-o îmbuneze. S-o acopere. Drept urmare, cu toate că nu se pieptănase încă, îl înşfacă pe Foxen şi străbătu lungul drum spre Ursă, păşind domol prin intrarea abia deschisă, cu ochii aţintiţi la frescele de pe pereţi. Zăbovi puţin în salon pentru o scurtă inspecţie. Nepotrivirea măruntă era tot acolo, ca senzaţia unui zgârci între dinţi. Nu i-ar fi stat pe inimă dacă restul obiectelor n-ar fi fost aranjate perfect. Dar nu poţi grăbi unele lucruri. Auri era conştientă de acest fapt. Mai mult, înainte să-şi vadă de treburi, era nevoită să se-ngrijească de oglindă. Cu alte cuvinte, s-o acopere. Aşa că urcă treptele fără nume, sărind şi ţopăind ca să n-atingă lespezile desprinse, şi pătrunse prin spărtura din zid. Odată ajunsă în Prăvălac, trase sertarul dulapului. Nu atinse cearşafurile, ci îşi vârî mâinile în buzunare. Îşi trecu degetele pe suprafaţa lină a cristalului cel viteaz. Nu. Pipăi conturul unduitor al figurinei de piatră. Nu. Piatra neagră şi plată? Nu. Atinse catarama şi zâmbi. O scoase din buzunar şi o aşeză cu delicateţe în sertar. De-abia atunci luă cearşaful de deasupra. Avea culoarea fildeşului. Atingerea lui era fină şi catifelată. Brusc, încremeni, cu privirile aţintite asupra cataramei negre din sertar. Simţi un gol în stomac. Locul ei nu era acolo. Păruse o soluţie chibzuită. Da. Cu siguranţă. Dar la urma urmei, ştia prea bine valoarea aparenţelor.

Fără tragere de inimă, aşeză cearşaful înapoi în dulap, mângâind albul fin, curat şi proaspăt. Trăda un iz de iarnă. Nu. E o diferenţă între adevăr şi ceea ce ne dorim să fie adevărat. Auri oftă şi îndesă catarama în buzunar. Abandonă cearşaful şi reveni în Manta. La întoarcere nu mai ţopăi. Coborâtul treptelor fără nume o mai înveseli puţin. Merse în zigzag asemenea unui beţiv, având grijă să nu calce pe treptele dislocate. O lespede i se răsuci sub picioare, iar Auri dădu din braţe ca morişca pentru

a-şi păstra echilibrul. Rămase într-un singur picior, cu capul înclinat într-o parte. Să fi fost Macheală numele potrivit? Nu. Era mult prea viclean.

Când reveni în Van, oglinda era în continuare tulburată. Auri nu avu de ales şi luă pătura de pe pat. Având grijă să n-atingă podeaua, acoperi oglinda, pe care o întoarse cu faţa către perete. De-abia atunci reuşi s-o ducă în cealaltă parte a încăperii, lângă fereastra zidită, unde-şi dorise cu atâta ardoare să fie mutată.

Se întoarse cu tot cu pătură în Manta, unde se spălă din nou pe faţă, mâini şi picioare. Când reintră în Van, descoperi că nu-şi petrecuse timpul de pomană. Niciodată nu văzuse oglinda atât de satisfăcută.

Zâmbind mulţumită în sinea ei, îşi pieptănă câlţii din păr,

lăsând în urmă o coamă ca un nor auriu. Dar când fu pe terminate, gata să-şi dea părul pe spate, Auri se clătină puţin pe picioare, brusc ameţită. După ce trecu vertijul, se îndreptă cu paşi domoli spre Izvorul Greierului, din care bău apă pe săturate.

Simţi curgerea apei răcoroase înlăuntrul ei, nezăgăzuită în trecerea sa. Avea senzaţia că era goală pe dinăuntru, cu stomacul ca o scobitură pustie. Picioarele o îndrumau spre Livada Merilor, deşi nu mai erau mere acolo. Oricum, n-o aştepta în acel loc. De-abia în a şaptea zi. Ceea ce-i convenea de minune. Deocamdată n-avea ce să împartă cu el şi nici ce să-i dăruiască.

Aşa că se duse la Arbore. Tigăile erau la locul potrivit. La fel şi lampa ei cu spirt. Ceaşca ei crăpată de ceramică aştepta în tăcere. Totul era aşa cum trebuia să fie.

Acestea fiind spuse, avea mai multe unelte decât mâncare la

Arbore. Pe raft zăcea un sac cu sare, primit în dar de la el. Alături, patru smochine dolofane împăturite în hârtie şi un măr uscat şi singuratic. Câteva boabe de mazăre zăceau triste pe fundul unui borcan străveziu. În căldarea din bufetul de piatră curgea lin apa cristalină a fântânii răcoroase. Atât doar că nu prea avea ce să răcească, dacă nu punea la socoteală bucata de unt gălbui. Dar şi aceea era râncedă şi necomestibilă. Pe tejghea sclipea un obiect minunat. Un vas de argint, plin cu seminţe de nucşoară, întregi, maronii şi lucioase ca pietricelele de râu. Seminţele veniseră în vizită de pe meleaguri îndepărtate. Auri le privi cu poftă şi mângâie cu vârful degetelor marginea vasului gravat cu frunze împletite…

Nu. Aşa straşnice şi rare cum erau, nu credea că erau bune de mâncat. Cel puţin nu în acel moment. În această privinţă, se asemănau cu untul: nu erau tocmai comestibile. Erau mai degrabă mistere ce aşteptau ca timpul să le dezlege.

Auri se cocoţă pe tejghea pentru a ajunge la mărul de pe raft. Apoi se aşeză lângă fântâna răcoroasă, picior peste picior, cu spatele drept, şi tăie fructul în şapte bucăţi egale înainte să-l mănânce. Gustul îi amintea de piele şi de toamnă. Nu reuşi să-şi potolească foamea, aşa că înşfacă hârtia şi o aşternu dinaintea ei, întinzând-o cu grijă. Se delectă cu trei dintre cele patru smochine, mestecând încet în timp ce fredona o melodie. Când isprăvi, nu-i mai tremurau mâinile. Înveli smochina rămasă în hârtie şi o puse înapoi pe raft, pe urmă coborî. Luă apă în palme şi sorbi cu nesaţ, după aceea rânji. Apa răcoroasă îi dădea fiori în stomac.

După dejun, Auri hotărî să-i găsească un loc potrivit Roţii de alamă. Întâi încercă s-o măgulească. O luă cu ambele mâini şi o

aşeză deasupra căminului, alături de cutia cu pietre. Dar roata nu păru deloc impresionată, ci afişă obişnuita-i nepăsare. Cu un oftat, Auri o duse în Umbriel, dar nici acolo nu-i fu pe plac, printre butoaiele străvechi. Nici la Izvorul Greierului nu îşi găsi liniştea. O duse apoi până în Casa Întunecată şi o aşeză pe fiecare pervaz în parte, dar niciunul nu i se potrivea.

Deja o dureau mâinile de la atâta cărat şi ar fi dat frâu liber nervilor, dar îi era cu neputinţă să fie mânioasă. Se înveselea doar la simpla ei vedere. Şi chiar dacă era teribil de grea, atingerea ei era minunată. Şi dulce pe deasupra. Un clopot tăcut ce bătea a dragoste. În tot timpul cât o purtase dintr-un cotlon în altul, Roata de alamă îşi dezvăluise tainicele răspunsuri pe care le deţinea. Nu putea să fie furioasă pe ea. Făcea şi ea tot ce-i stătea în putinţă. Auri era de vină că nu-i ştia locul. Răspunsurile erau mereu importante, dar veneau foarte greu. Era nevoită să aibă răbdare şi să facă lucrurile aşa cum trebuia. Pentru orice eventualitate, Auri duse roata zimţată în locul unde-o găsise. I-ar fi părut rău s-o piardă, dar uneori nu exista o altă cale. Unele lucruri erau, pur şi simplu, prea adevărate ca să rămână. Altele veneau în vizită pentru un răstimp. Când Auri intră în holurile înalte ale Celor Doisprezece, lumina lui Foxen săgetă spre tavanul nevăzut. Strălucirea lui verde şi liniştitoare se strecură prin încrengătura de ţevi ce urma peretele. În acea zi era un loc diferit. Aşa-i era firea. Totuşi, Auri ştia că era mereu bine-venită acolo. Sau cel puţin prezenţa ei trecea neobservată.

Fata intră în încăpere şi se apropie de iazul adânc şi întunecat, cu luciul ca sticla. Aşeză prudentă roata pe lespedea ce mărginea bazinul, cu gaura orientată în sus, uşor oblic. În lumina difuză din înaltul clădirii, roata nu păstra aceeaşi strălucire ca mai devreme. Înclină capul şi o ţintui câteva clipe cu privirea, neîndrăznind să respire. Pe urmă rânji. Nu dorea să plece. Asta era limpede. O ridică şi o aşeză pe balustrada

îngustă din apropierea iazului, alături de sticlele ei. Dar roata rămase acolo nepăsătoare, distantă, făcându-i parcă în ciudă. Auri se întinse pe podea şi încercă să-şi pună mintea la contribuţie. Ce loc i s-ar fi potrivit Roţii de alamă? Fusurile? Lumânările Înalte? auzi zvon de aripă în aer. Un fâlfâit puternic, după care se aşternu tăcerea. Auri desluşi silueta întunecată a unei rândunici de noapte la una dintre ferestruicile de sus. Pasărea lovi straşnic cu ciocul în ţeavă, apoi înghiţi prada. Probabil un melc. Zăngănitul îi spuse că era o ţeavă neagră de fier, groasă de două degete. Rândunica de noapte ciocăni din nou în ţeavă, pe urmă coborî să bea apă din iaz.

După ce-şi potoli setea, pasărea se întoarse iute pe ţeavă. În centrul ferestruicii, scăldată în lumina cenuşie de afară. Ciocăni a treia şi ultima oară în metal. Auri simţi un junghi în vintre. Se ridică în şezut şi o săgetă cu ochiul. Rândunica se holbă la ea pentru o bucată de vreme, apoi îşi luă zborul, de vreme ce-şi isprăvise treaba. Auri o urmări cu privirile, amorţită, şi simţi că i se pune un nod în gât. Lucrurile nu puteau fi mai limpezi de atât. Inima începu să-i bată nebuneşte în piept şi palmele i se umplură de sudoare. O luă la goană, dar după câţiva paşi se opri şi fugi înapoi. Cu ruşine în suflet pentru grosolănia comisă, dădu un sărut Roţii de alamă, ca s-o asigure că n-avea de gând s-o lase în voia sorţii. După aceea se răsuci pe călcâie şi fugi cât o ţinură picioarele. Întâi la Manta, îndeplini acelaşi ritual de spălare.

Apoi scoase o batistă din lădiţa de cedru şi trecu în grabă prin Labirint şi Scobitoare, şi intră în Văgăună. Acolo se opri în faţa uşii de lemn ce ducea în Foişor, răsuflând din greu. Cu teama răscolindu-i măruntaiele, Auri cercetă marginile uşii, dar se linişti când zări pânza de păianjen. Mai avea încă timp. Sau cel puţin aşa spera. Îşi lipi urechea de uşă şi ascultă câteva clipe. Nimic. O deschise cu grijă. Stând în prag cu teama cuibărită în

suflet, Auri cercetă încăperea cu privirea. De tavan atârnau pânze de păianjen. Rafturile erau ticsite cu sticle, cutii şi conserve de tablă. Privirile-i căzură pe uşa din celălalt capăt al odăii. Marginile ei nu trădau nicio urmă de lumină.

Locul nu-i era câtuşi de puţin pe plac. Nu mai era în Dedesubt. Era o zonă de trecere şi nu-i era destinată ei. Dar oricât de dezagreabil i-ar fi fost, celelalte soluţii erau mult mai neplăcute. Podeaua era acoperită cu un strat fin de colb, cu excepţia unor urme de ghete – nişte pete întunecate întrezărindu-se prin praful cenuşiu. Urmele spuneau o poveste. Intraseră pe cealaltă uşă, poposiseră în preajma mesei, în apropierea unui raft, pe urmă o luaseră îndărăt spre uşa unde zăbovea ea.

Auri privi cu mânie spre locul unde acestea trecuseră pragul. Se făceau nevăzute de cum părăseau podeaua prăfuită a Foişorului. Erau urme mai vechi, dar chiar şi aşa o cuprindea mânia la vederea lor. Numai gândul la ele o făcea să tremure de furie. Un alt set de urme spunea povestea în sens invers. Se întorceau din Dedesubt, se îndreptau spre mese, după aceea spre raft şi de acolo pe uşă afară. Descriau un soi de cerc. Mai degrabă un circuit. Nu erau urme proaspete, dar cu toate acestea, povestea lor nu era pe gustul ei, iar Auri nu dorea ca istorisirea să se repete.

Trase aer în piept, să se liniştească. N-avea timp pentru aşa ceva. Ei urmau să se întoarcă în curând cu ghetele şi înfumurarea lor, şi fără pic de înţelegere asupra locului. Un val de sudoare îngheţată îi făcu pielea de găină. Inspiră din nou adânc şi se concentră.

Cu îndârjire pe chip, pătrunse în Foişor. Piciorul ei alb şi mărunt atinse una dintre urmele negre. Talpa ei micuţă intra lesne în conturul lat al ghetelor. Chiar şi aşa, păşi fără grabă. La al doilea pas, abia dacă atinse podeaua. Înaintând astfel, nu avea să lase nicio urmă. Îşi continuă drumul, pas cu pas, până la

etajeră, unde puse ochii pe câteva conserve. În cele din urmă, ridică o sticlă grea, cu dop de sticlă. Apoi luă o pensulă şi îi pipăi suprafaţa ţepoasă cu degetul. Reveni la intrare cu graţia unui faun şi închise uşa în urma ei. Răsuflă uşurată şi fugi spre Labirint. Chiar şi în alergare, avu nevoie de un ceas ca să găsească locul potrivit. Tunelurile circulare ale Labirintului se întindeau prin întreg Dedesubtul, kilometri întregi de galerii întortocheate ce însoţeau ţevile spre diferite locuri.

Tocmai când se cuibărise în ea teama că nu va găsi ceea ce urmărea şi că s-ar putea să nu fie în Labirint, auzi un zgomot, un amestec de ploaie şi şerpi furioşi. Mare noroc pe ea, altfel, ar fi putut să nu-i dea de urmă până la înserat. Se îndreptă în direcţia sunetului, până ce umezeala din aer îi pătrunse în nări.

Într-un final, dădu colţul şi zări jetul de apă ce ţâşnea dintr-o ţeavă de fier crăpată. Apa udase toate cărămizile din jur pe o rază de câţiva metri şi se prelingea agale de pe celelalte ţevi. Ţevile subţiri de alamă, purtătoare de aer comprimat, nu se sinchiseau câtuşi de puţin, iar cele negre şi dolofane ce transportau urina păreau amuzate de întreaga situaţie. Doar conducta cu aburi nu era deloc mulţumită. Căptuşeala ei groasă era îmbibată cu apă şi drept urmare bodogănea şi scotea aburi de supărare, împrăştiind un iz de mucegai în tunel.

De unde stătea, Auri desluşi conturul întunecat al conductei crăpate prin încrengătura de ţevi. Îl ridică pe Foxen deasupra creştetului şi luă urma ţevii negre înapoi spre sursă. După zece minute şi un scurt ocol prin Gropi, găsi robinetul – o roată mică până şi pentru mânuţele ei. Aşeză pensula şi sticla pe jos, pe urmă înşfacă zdravăn robinetul şi trase. Niciun rezultat. Atunci, scoase batista din buzunar, o înfăşură în jurul robinetului şi trase din nou, cu dinţii încleştaţi de efort. După câteva clipe ce părură o veşnicie, robinetul cedă fără tragere de inimă, deşi nu mai fusese gresat din vremuri imemoriale. Auri strânse uneltele

şi se întoarse la locul cu pricina. Şuieratul încetase şi din conductă nu mai ţâşnea apă, dar întreg tunelul era umed. Aerul jilav şi greu îi lipea părul de faţă.

Auri suspină, amintindu-şi de vorbele Magistrului Mandrag, în urmă cu mulţi ani. Se îndepărtă câţiva paşi, până ce ajunse într-o porţiune uscată a tunelului. Acolo se aşeză pe cărămizi, picior peste picior.

Urma partea cea mai dificilă. Aşteptarea o măcina. Avea atâtea de făcut. Era important, nu-i vorbă, dar el urma să sosească în a şaptea zi şi nu era nici pe departe pregătită.

Auzi un zgomot îndepărtat. Ecoul unui zgomot. Un târşâit de picioare? Un pas? O gheată? Auri încremeni. Astupă lumina lui Foxen cu palma şi rămase nemişcată în bezna galeriei, ciulind urechile. Nimic. În Dedesubt sălăşluiau mii de lucruri mişcătoare, de la conducte de apă la curenţii de aer din Brizant, zdrăngănitul roţilor căruţei pe caldarâm şi glasuri ce se strecurau prin ferestruici. Dar nicio gheată. Nu în acel moment. Nu încă.

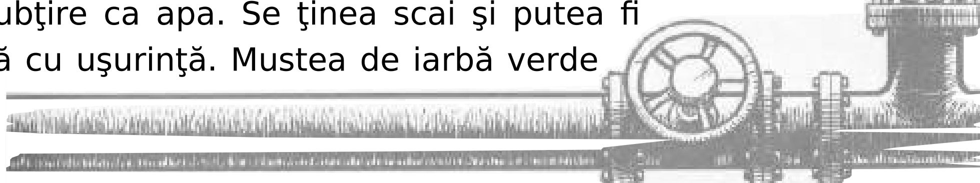
Îl eliberă pe Foxen şi se întoarse să verifice scurgerea. Aerul era în continuare fierbinte, umed şi apăsător, aşa că se aşeză în locul ei uscat, unde nu putea decât să se foiască şi să-şi facă griji. Îi trecu prin gând să aducă Roata de alamă, ca să nu mai fie singură. Nici nu se punea problema. Trebuia să rămână.

Scurgerile nu erau bune. Dar ele treceau adesea neobservate pentru o vreme. Odată ce oprise alimentarea cu apă, era foarte posibil să nu funcţioneze ceva deasupra. Greu de spus ce. Ţeava ar fi putut duce într-o zonă părăginită a Canalizării, unde ar fi rămas neobservată ani de zile. Însă la fel de bine putea duce la Palatul Magistrului, unde cineva tocmai făcea o baie. Dar dacă

ducea la Creuzet, unde produsul unui experiment lăsat la calcinare era brusc supus unei cascade exotermice nedorite? Toate aveau acelaşi rezultat. Supărare. Oameni în căutare de chei sau deschizând uşi. Străini în Dedesubtul ei, agitându-şi torţele cu neruşinare. Fumul lor. Zbieretele lor măgăreşti. Tropăitul încălţărilor dure şi nepăsătoare. Uitându-se în jur fără să înţeleagă însemnătatea unei priviri. Băgându-şi nasul în toate, fără să aibă un pic de cuviinţă.

Auri descoperi că avea pumnii încleştaţi. Se cutremură din tot corpul şi se ridică în picioare. Părul îi cădea lins pe umeri. Aerul se mai uscase puţin, pierzându-şi din aburi şi umiditate. Auri îşi strânse uneltele şi constată cu satisfacţie că ţeava de aburi uscase totul împrejur, ba o uscase chiar şi pe ea. Mai mult chiar, tainica iscodire a lucrurilor tăcute alungase umezeala din aer.

Cu ajutorul lui Foxen, lumină ţeava neagră de fier şi spre uşurarea ei văzu că era vorba despre o crăpătură infimă. Şterse locul cu batista, deşi metalul părea uscat. Îl mai şterse o dată, apoi scoase dopul sticlei, înmuie pensula şi întinse lichidul străveziu de-a lungul crăpăturii. Strâmbă din nas la miasma înţepătoare, dar vârî din nou pensula în sticlă şi pictă pe toată ţeava. Privi sticla, surâzătoare. Era încântătoare. Tenaclul era o substanţă greu de mânuit, dar se dovedi numai bună. Nu era nici cleioasă ca marmelada, nici subţire ca apa. Se ţinea scai şi putea fi întinsă cu uşurinţă. Mustea de iarbă verde şi

avea şi… sulfonium? Ţiţei? Ea n-ar fi folosit aşa ceva, dar dădea rezultate. Meşteşugul ei era de netăgăduit. În curând, întreaga porţiune din jurul crăpăturii era acoperită cu substanţa lucioasă. Auri se linse pe buze, îşi înălţă privirea şi scuipă cu delicateţe la o oarecare distanţă de porţiunea umedă. Pe suprafaţa dată cu tenaclu apărură vălurele. Rânjetul lui Auri se lărgi şi mai mult. Pipăi cu degetul şi, spre satisfacţia ei, suprafaţa era întărită şi netedă ca sticla. Excelent. Fabricantul acestei substanţe constituia dovada vie a faptului că alchimia era o artă. Auri mai aplică două straturi deasupra, dând roată ţevii cu pensula, dar având grijă să împresoare şi crăpătura.

Mai scuipă de două ori ca să aşeze stratul şi să-l lustruiască. Puse dopul la sticlă, o sărută, zâmbi şi porni în fugă să deschidă robinetul.

După ce isprăvi treaba, Auri se îngriji de pensulă şi se întoarse în Foişor. Lipi urechea de uşă. Ascultă. Auzi un zgomot vag… Ba nu. Nimic. Îşi ţinu răsuflarea şi ascultă încă o dată. Nimic. Totuşi, fata deschise încet uşa. Aruncă o privire înăuntru, în căutarea unui eventual contur luminos la uşa din partea opusă. Preţ de o clipă, inima-i stătu în loc când zări urmele de ghete… Dar nu erau decât umbre, împletite cu teama ei sufocantă. Aşeză cu blândeţe sticla pe raft, lăsând-o în cercul ei întunecat şi neprăfuit, exact unde-o găsise. Pe urmă puse şi pensula.

Păşi cu grijă pe urmele grosolane şi negre ale ghetelor. Nu-i stătea în fire să facă dezordine. Înainta precum valurile domoale ce scaldă ţărmurile. În deplasarea lor, apa rămâne neschimbată. Aceasta era calea potrivită. Auri închise încet uşa în urma ei, apoi verifică încă o dată zăvorul, pentru a fi sigură. Odată ajunsă în Dedesubt, se aştepta ca pietrele să-i mângâie fin tălpile, dar, într-un mod ciudat, nu simţi nimic. Erau doar nişte pietre. Aerul părea straniu şi încordat. Ceva nu era în regulă.

Se opri şi ciuli din nou urechile. Ascultă cu înfrigurare, după

aceea crăpă uşor ușa și arunca o privire înăuntru. Nimic. O închise la loc şi verifică zăvorul. Se propti apoi de ea, dorind să dea drumul unui suspin, dar descoperi că n-avea suficient aer. Ceva nu era în regulă. Uitase ceva. Auri fugi în Labirint. Îi stătu inima în loc de câteva ori, după ce făcu mai multe cotiri greşite. Până la urmă, găsi robinetul. Se lăsă în genunchi să verifice dacă nu cumva îl închisese din greşeală.

Aşeză mâinile pe ţeavă şi, într-adevăr, simţi tremurul scurgerii apei. Nu acolo era problema. Totuşi. Se deplasase, oare, cu suficientă precauţie? Nu cumva lăsase urme pe podea? Se întoarse iute în Foişor şi lipi urechea de uşă. Niciun zgomot. Deschise uşa şi cu ajutorul lui Foxen lumină podeaua prăfuită. Nimic.

Era scăldată de sudoare. Închise uşa, verifică zăvorul şi îşi propti trupul mlădios, cu mâinile şi fruntea lipite de lemnul masiv. Încercă să respire mai adânc, dar simţea o apăsare în coşul pieptului. Uşa se încăpăţâna să stea cum trebuia în toc. Împinse cu ambele palme, pe urmă verifică zăvorul. Brusc, lumina lui Foxen nu mai părea atât de strălucitoare. Oare se mişcase cu suficientă atenţie? Nu.

Ştia prea bine acest lucru. Ascultă, după aceea deschise uşa şi aruncă încă o privire înăuntru. Nimic. Dar ochii nu-i erau îndeajuns. Aparenţele puteau fi adesea înşelătoare. Ceva nu era în regulă. Avea răsuflarea tăiată. Pietrele de sub tălpi nu semănau câtuşi de puţin cu pietrele ei obişnuite. Avea nevoie de un loc sigur. În ciuda pietrelor reci şi a neliniştii din aer, Auri porni spre Manta. Urmă cea mai sigură cale, dar chiar şi aşa, înaintă foarte încet. De câteva ori fu

nevoită chiar să se oprească pentru a-şi trage răsuflarea. Dar nici popasurile n-o ajutau prea mult. Cum altfel, când aerul în sine era neprimitor? Zidurile Bătăturii se înclinau nefiresc, iar Auri îşi dădu seama că se rătăcise de-abia când ajunse în Scorov. Nu înţelegea cum de se abătuse atât de mult din drum, dar trebuia să accepte realitatea. Aerul era jilav şi putred. Lespezile erau aspre. Zidurile coborau lacome asupra ei. Făcu stânga, apoi dreapta, iar stânga, dar de prisos. O luă tot înainte. Ştia că dacă păstra direcţia, avea în cele din urmă să scape din mohorâtul şi nemilosul Scorov, şi să ajungă într-un loc mai prietenos. Sau cel puţin într-un loc care să n-o sufoce.

Îşi continuă deci drumul, cu ochii în patru, cotind ici şi colo în speranţa că va zări ceva familiar. Trăgând nădejde că pietrele vor deveni mai prietenoase cu tălpile ei. Nu. Bătăile nebuneşti ale inimii îi spuneau s-o ia la goană. Avea nevoie de refugiul ei. Avea nevoie de Manta. Dar încotro s-o apuce? Chiar şi dacă ar fi ştiut drumul, aerul din jur era tot mai apăsător şi mai ameţitor. Cu inimă grea, Auri întinse mâna şi se lăsă condusă de zidul duşmănos. Paşi mărunţi. Cotitură. Peisajul i se deschidea înainte. Zâmbi. În sfârşit! Când văzu capătul Scorovului, se mai linişti. Făcu doi paşi şi înţelese brusc unde o ducea acel drum. Încremeni. Nu. Nu şi nu. Tunelul întortocheat dădea în încăperea boltită, pustie şi tăcută ce găzduia Uşa Neagră.

Auri nici nu se obosi să facă stânga împrejur. Făcu un pas timid înapoi, şi încă unul, în direcţia din care venise. Era dificil. Peretele se agăţa cu disperare de mâna ei, julindu-i degetele. Nodul strâns şi neprimitor al Scorovului n-o dorea înapoi. Dar Uşa Neagră era foarte îmbietoare. Drumul spaţios şi primitor spre aceasta i se deschidea înainte ca o gură întunecată. Ca un burdihan. Un baros.

Pas cu pas, înaintă cu spatele spre Scorov. Nu îndrăznea să scape Uşa Neagră din priviri. Nu îndrăznea să-i întoarcă spatele,

nevăzută, indecentă, descusută. Într-un târziu, dădu colţul şi se ghemui pe podea, tremurând din toate încheieturile. Nu dorea ca totul să se destrame în jur. Trebuia să ajungă la Manta. Avea nevoie de cel mai bun loc posibil. Acolo, pietrele îi mângâiau tălpile. Acolo, totul era frumos şi adevărat, aşa cum ar fi trebuit să fie. Se simţea ameţită şi îndoită. Se cutremură din tot corpul, dar nu reuşi să se ridice în picioare, aşa că rămase la podea, cu picioarele încrucişate. Zăcu vreme îndelungată acolo, aşteptând în tăcere, vulnerabilă şi nemişcată. Închise ochii şi strânse din buze. Acoperi apoi lumina lui Foxen cu palma. Umezeala rece şi soioasă a Scorovului i se prinse în păr, îngreunându-l. Lăsă pletele să-i cadă în jur ca o cortină, creând un spaţiu intim, un locşor numai pentru ea.

Auri deschise ochii şi privi acel loc intim. Viteazul Foxen lumina curajos în căuşul palmelor ei. Îl descoperi şi, cu toate că strălucirea era difuză şi filiformă, prezenţa lui în acel locşor al ei îi aduse zâmbetul pe buze. Îşi căută în sine numele său adevărat şi perfect şi, după clipe îndelungate, îl găsi acolo. Împuţinat şi tremurător. Temător. Dar pe margini se înfiripase o scânteie. Era în continuare al ei. Strălucea.

Cu gesturi măsurate, Auri se ridică şi ieşi din Scorov. Aerul era înecăcios şi vibrant. Zidurile erau pline de dispreţ. Pietrele îi purtau pică. Totul şi toate îi erau împotrivă. Chiar şi aşa, îşi găsi drumul spre Bătătură. Acolo, pereţii posaci şi atâta tot. Coborî la Gropi.

Într-un târziu, Auri simţi lespedea Mantalei sub tălpi. Cu mişcări graţioase, intră în locul ei cel mai grozav. Se spălă pe faţă, mâini şi picioare, şi de îndată se simţi învigorată. Petrecu un răstimp în scaunul ei favorit. Se bucură de frunza ei perfectă. Trase în nări aerul acela obişnuit şi totodată minunat. Nu-şi mai simţea pielea întinsă pe tot trupul. Inima i se încălzi. I se înmuie. Foxen strălucea din nou mândru, poate chiar radios.

Auri merse apoi în Van şi se pieptănă până ce înlătură toată umezeala şi mizeria din păr. Respiră adânc şi oftă. Numele îi vibra dulce în piept. Toate erau la locul lor. Rânji.

Frumuseţe frântă

După câteva clipe de repaus, Auri se duse la Firicel să bea puţină apă, apoi se întoarse după Roata de alamă. Era liniştită ca trei pietre laolaltă, dar cu toate astea, merita să-i găsească un loc al ei.

În lipsă de inspiraţie, fata o duse la Ursă. Poate acolo-i era menit să stea. Sau cine ştie, roata ar fi putut să-i indice mica nepotrivire ce împiedica salonul să vibreze lin ca un clopot. Sau poate urma să vadă obiectul metalic într-o lumină mai primitoare, mai ales că locul era atât de proaspăt şi aproape perfect. Era la fel de bun ca orice alt loc. Prin urmare, coborî la Ursa cea curată, bogată şi căptuşită cu lemn. Iar de acolo, în noul ei salon. Aşeză roata dinţată pe canapea şi se ghemui alături, cu picioarele strânse sub ea.

Roata nu părea deloc mulţumită. Auri oftă şi îşi înclină capul

într-o parte. Biata de ea. Ce frumoasă era, şi totuşi, cât de pierdută. Păstrătoarea atâtor taine, închise în adânc. Faimoasă, dar frântă. Auri încuviinţă şi mângâie cu înţelegere suprafaţa fină a roţii.

Poate la Puţuri. De ce nu-i trecuse ideea prin minte până atunci? Fireşte, când medita la dragoste şi răspunsuri, gândul nu o purta spre ruina străveche din grotă. Dar poate tocmai acolo era cheia. Poate că vreo epavă străveche avea neapărată nevoie de o roată strălucitoare cu nouă dinţi şi o inimă abandonată, plină de iubire. Auri îşi petrecu degetul pe muchia roţii, insistând puţin asupra găurii lăsate de dispariţia celui de-al zecelea zimţ.

Brusc, totul deveni limpede, Ştia exact unde greşise. Era evident. Sări în picioare, zâmbind entuziasmată. Trase colţul covorului şi îl rulă până ajunse la năsturelul ce zăcea acolo, mulţumit de sine. Îşi strecură iute mâinile în buzunare şi… Da. Auri aşeză încet catarama roasă de vreme alături de nasture. Puţin mai aproape. O răsuci. Perfect. Puse covorul la loc, tremurând uşor, apoi îl netezi cu ambele mâini.

Se ridică în picioare şi simţi un clinchet înlăuntrul ei. Odaia atinsese perfecţiunea cercului. Ca un clopot. Ca o Lună Plină. Auri zâmbi încântată şi fiecare hohot era o pasăre ghiduşă ce-şi lua zborul prin încăpere. Se opri în mijlocul odăii şi făcu o piruetă, pentru a cuprinde totul deodată. De cum puse ochii pe masă, descoperi că inelul de aur nu mai era legat de acel loc. Era liber să plece încotro ar fi vrut. Îşi fredona încet cântul auriu, care strălucea în nuanţe de chihlimbar, ca o după-amiază blândă de toamnă. Încântată peste măsură, Auri începu să danseze. Tălpile ei albe şi golaşe se jucau pe covorul întunecat şi moale precum muşchiul unui stejar.

Nespus de veselă, Auri cuprinse Roata de alamă în mâini şi zâmbi. Nu străbătuse nici jumătate din drumul spre Manta, când auzi o muzică. Fata încremeni într-o tăcere deplină. Nu se putea. Nu încă. Mai erau atâtea zile. Nu era nici pe departe pregă... Auzi din nou. Vag. Un ciocnit de pahare poate, sau ciripitul unei păsări, sau, de ce nu, vibraţia unei corzi îndepărtate. Sosise! Cu câteva zile mai devreme, iar ea era murdară şi n-avea niciun cadou pregătit. Dar chiar şi aşa, inima-i tresări în piept la gândul că urma să-l revadă.

Auri alergă spre Manta mai repede ca un iepure fugărit de lupi. Urmă calea cea mai scurtă, deşi fu nevoită să treacă prin Chiparniţă, unde aerul era un amestec de umezeală şi teamă şi duhnea a petale fierbinţi suspendate în văzduh. Când ajunse în Manta, aşeză roata deasupra şemineului, pe urmă se spălă pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Se dezbrăcă iute şi îşi puse rochia favorită. Apoi, tremurând de nerăbdare, dădu fuga în Port şi scrută etajerele. Nu osul, fireşte. Nici cartea. Nu încă. Prinse cristalul cu două degete şi îl întoarse pe toate părţile. Inspiră şi simţi gustul aerului. Aşeză cristalul jos. Se foi pe loc şi aruncă o privire în Manta. Frunza ei galbenă, perfectă, era aproape potrivită. Roata de alamă se îmbufnase. Era mult prea mândră. Se săturase deja. Mai era şi inelul auriu-tomnatic, cât se poate de frumos. I s-ar fi potrivit, fără

îndoială. De două ori strălucitor. Era însă un cadou... rău-prevestitor. Nu dorea să-i atragă demonii la suprafaţă. Cu coada ochiului zări borcănaşul care stătea cu gura deschisă. Îşi întoarse privirile spre celălalt raft, cu boabele împrăştiate, roşii ca sângele pe pânză. Fu din nou cuprinsă de încântare. Rânji. Înhăţă fructele de ilex şi le băgă în sticluţă. Evident, se potriveau de minune. Erau respectuoase şi devotate. Sticlex. Să-l ţină în pază. O vizită timpurie. Muzică. Era nevoită să improvizeze mai mult decât şi-ar fi dorit. Nu se cădea.

Dar la urma urmelor, el sosise prea devreme. Era suficient de pregătită pentru o vizită timpurie. Ţâşni pe uşă, trecu prin Grâmbar, după aceea pe la Vâsle şi, în cele din urmă, ajunse la Subdrum. Auri se opri sub gratiile canalului şi ciuli urechile. Nimic. I se păruse doar? O aştepta, oare, afară? Se plictisise şi plecase?

Îl vârî pe Foxen în cutiuţa lui, apoi trase de maneta ascunsă şi împinse gratiile de fier cu braţe tremurânde. Grătarul se dădu în lături, iar Auri ieşi la suprafaţă în Livada Merilor, la adăpostul gardurilor verzi. Rămase nemişcată şi ascultă. Nici urmă de glas. Foarte bine. Niciun crâmpei de lumină pe la ferestre. Minunat. Livada era scăldată de razele Lunii. Nu era o Lună bună. Auri îşi înălţă privirile spre cer, ocrotită de gardul înalt. Niciun nor pe boltă. Închise ochii şi trase din nou cu urechea. Nimic. Niciun sunet.

Inspiră adânc şi traversă în fugă întinderea de iarbă, căutând refugiu sub crengile Doamnei Arbore. Se opri să-şi tragă răsuflarea, pe urmă aruncă o privire în jur şi se cocoţă pe ramurile încovoiate ale copacului. Nu era deloc uşor să urce cu sticlexul într-o mână. La un moment dat alunecă puţin şi îşi zgârie talpa în coaja zgrunţuroasă a copacului. Ajunse, într-un final, Deasupra Lucrurilor. De-acolo zări totul până în depărtări. Putea să vadă totul la nesfârşit. Temerantul se desfira în toate

direcţiile sub picioarele ei. Priveliştea era într-atât de frumoasă, încât aproape că nu-i mai păsa de Lună.

Zări hornurile ascuţite ale Creuzetului şi moriştile înaripate care licăreau în zări. La răsărit desluşi firul argintiu al Vechiului Drum de Piatră, tăindu-şi calea prin pădure, spre Podul de Piatră, peste râu şi de-acolo departe, tot mai departe.

Nu sosise încă. Nimic, cu excepţia catranului cald de sub tălpi. Şi a hornurilor. Şi ascuţimea Lunii. Auri strânse sticlexul în mână. Aruncă o privire în jur şi merse la umbra unui horn-pom de cărămidă, unde era ferită de privirile Lunii. Îşi ţinu respiraţia şi trase cu urechea. Nu sosise. Dar dacă… dacă aştepta. Făcu privirea roată. O pală de vânt îi zburătăci părul pe chip. Îl dădu pe spate, încruntată. Nu venise. Fireşte că nu venise. Urma să sosească de-abia în a şaptea zi. Ştia prea bine. Înţelegea mersul lucrurilor.

Auri zăcu nemişcată, cu mâinile lângă piept. Într-o mână ţinea sticlexul. Privirile ei se plimbau deasupra acoperişurilor scăldate în razele Lunii. Stătea pe acoperişul de tablă, cu picioarele încrucişate, la umbra zidăriei. Privea în jur. Aştepta.

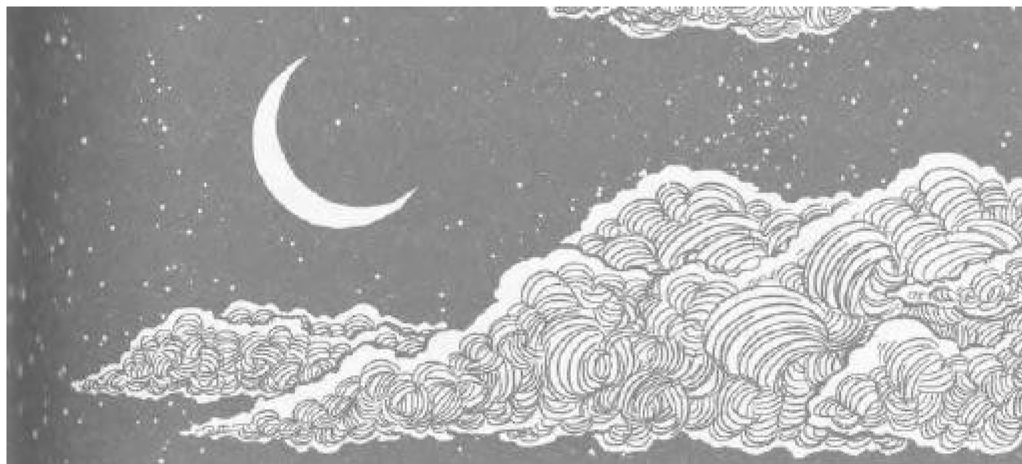

Un loc plăcut, dar neobişnuit

Într-un târziu, Luna se ascunse printre nori. Ce înfumurată! Auri profită de ocazie şi se întoarse iute în Dedesubt. Cu inima grea trecu prin Gropi, iar în Umbriel descoperi un maldăr de lemne căzute, pesemne, prin gratiile canalului în timpul unei furtuni străvechi. Ulm, frasin şi păducel. Avu nevoie de şase drumuri pentru a căra toate lemnele înapoi la Manta. Era, într-adevăr, o descoperire însemnată şi când termină treaba, aproape că fluieră de încântare. Auri se spălă din nou pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Mireasma bucăţii ei tot mai subţiri de săpun îi aduse un surâs pe buze. Îmbrăcă a doua rochie preferată. Era în continuare o zi a făcutului.

După ce-şi umplu buzunarele şi îşi luă sacul pe umăr, porni spre Fusuri. Cum nu mai plouase de ceva vreme, nu fu nevoită să-şi ude picioarele. Se opri în cel mai îndepărtat punct al drumului şerpuitor, chiar înaintea ultimei cotituri. Câteva raze răzleţe luminau porţiunea din faţa ei, aşa că îl sărută pe Foxen cu drag şi îl vârî în cutiuţa de lemn. Ultima bucată a Fusurilor o

străbătu bizuindu-se mai degrabă pe amintire decât pe ochi. Înaintă cu grijă până ce ajunse în spatele unui grătar de scurgere, de unde se zărea fundul unei rigole. Auri se apropie de gratiile masive. De-acolo zări corpul întins al Refugiului de pe deal, o umbră uriaşă ce se contura pe cerul înstelat. La câteva ferestre se zăreau luminiţe roşii, galbene, ba chiar şi albastre (la ultimul etaj). Îşi ţinu răsuflarea. Niciun glas. Nicio copită de cal. Niciun

u

rlet. Privi în înaltul cerului şi văzu stelele, Luna şi câteva fâşii subţiri de nori. Urmări plimbarea norilor deasupra oraşului, până ce Luna se ascunse iar în spatele lor. De-abia atunci, Auri trase de maneta ascunsă şi grilajul se dădu la o parte. O luă la goană de-a lungul rigolei, apoi străbătu o pajişte îngrijită şi se opri la rădăcina întunecată a unui stejar falnic. O vreme rămase acolo nemişcată, până ce bătăile inimii se mai potoliră. Până când fu sigură că n-o zărise nimeni. Atunci, Auri dădu roată stejarului, pentru a se feri de privirile clădirii, după care se întoarse şi se făcu nevăzută în pădure.

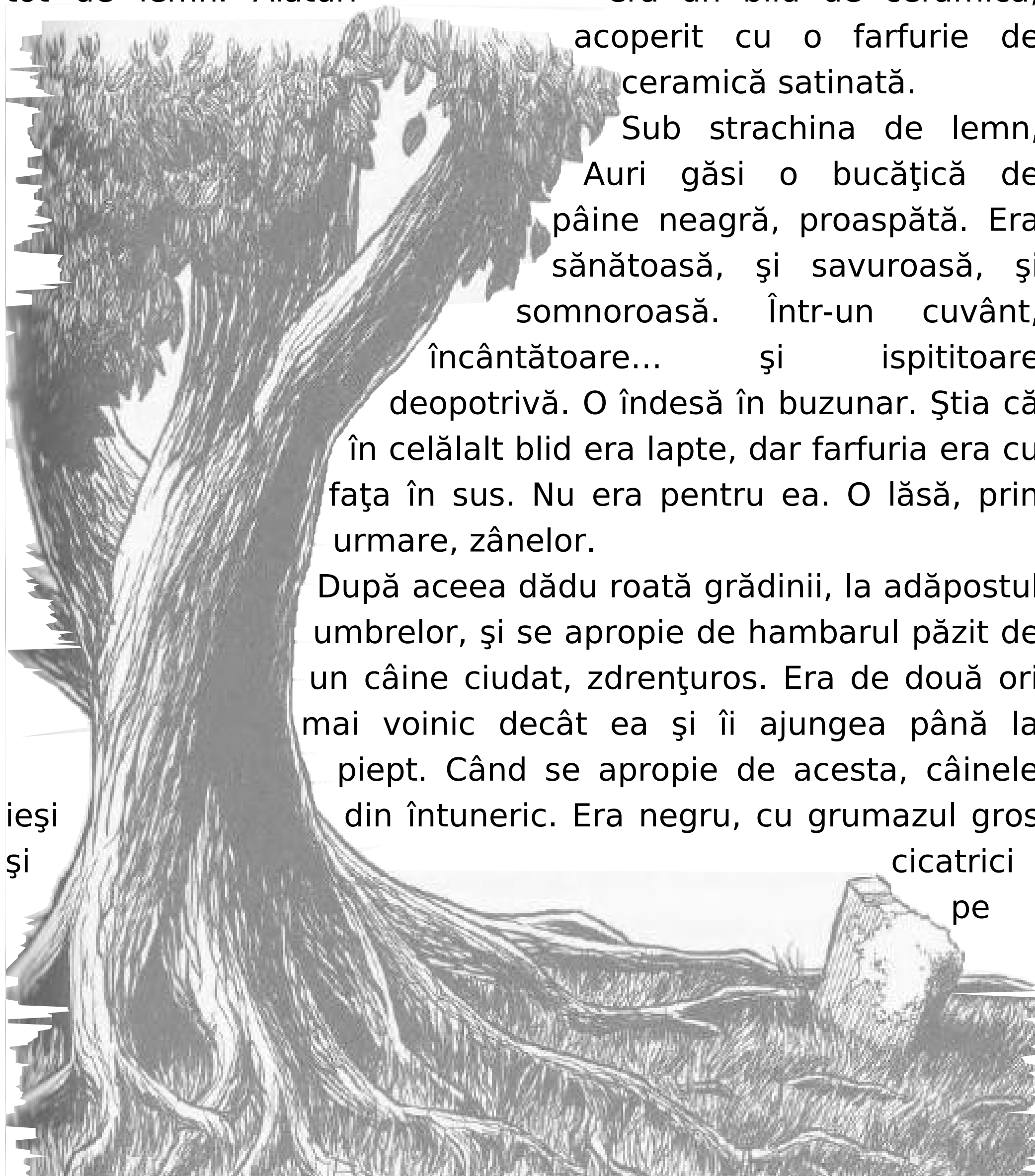
Auri descoperise locul cu pricina în timp ce strângea conuri de pin. Un cimitir mic şi dat uitării, cu lespezile năpădite de iederă. Pe ruinele vechiului gard de fier creşteau tufe de trandafiri sălbatici. Pătrunse în cimitir cu braţele lipite de trup şi mâinile sub bărbie. Tălpile ei micuţe păşeau în tăcere printre pietre. Luna răzbi din nou din perdeaua de nori, dar între timp coborâse pe boltă şi era mai sfioasă. Auri îi zâmbi, încântată de tovărăşia ei, fiindcă nu se mai afla Deasupra Lucrurilor şi lăsase Refugiul mult în urmă.

Luna îi dezvălui ghindele împrăştiate la marginea luminişului. Preţ de câteva minute, Auri le culese pe cele care aveau căciuli perfecte şi le vârî în sac. Se plimbă printre morminte, zăbovind în dreptul unei pietre crăpate, cu litere roase de ploi şi vreme. O atinse cu două degete, pe urmă îşi continuă plimbarea. Ridică iedera de pe un mormânt, după aceea se întoarse către dafinul ce se înălţa în colţul îndepărtat al cimitirului. Rădăcinile lui înghiţiseră mai multe morminte, iar coroana se înălţa falnic spre cer. Era un copac singuratic. Ciudat şi nelalocul lui. Auri se apropie de copac, păşind cu uşurinţă printre rădăcinile încâlcite, şi îşi lipi mâna de trunchiul lui întunecat. Trase adânc în piept mireasma caldă a frunzelor sale. Îi dădu târcoale până ce găsi o gaură întunecată printre rădăcini. Fata încuviinţă, vârî mâna în sac şi scoase osul pe care-l găsise cu o zi înainte. Apoi se aplecă şi aşeză osul în deschizătura de la baza copacului. Zâmbi satisfăcută. Se îndreptă, îşi scutură genunchii de praf şi se întinse. Pe urmă culese boabele de laur de pe jos şi le băgă în sac.

După ce încheie cu activitatea din cimitir, intră în pădure. Găsi o ciupercă pe care o mâncă imediat. Dădu peste o frunză şi

suflă aer cald pe ea. Îşi înălţă privirile către stele. Mai târziu, Auri traversă un pârâu de care nu ştiuse până atunci şi, spre uimirea ei, descoperi o cocioabă micuţă printre copaci. Era uimită şi încântată în acelaşi timp. Părea un cămin plăcut, făcut în întregime din piatră, cu un acoperiş înalt de ardezie. În pridvorul din spatele căsuţei, chiar în apropierea uşii se zărea o masă pe care zăcea o farfurie de lemn, acoperită cu o strachină tot de lemn. Alături era un blid de ceramică, acoperit cu o farfurie de ceramică satinată.

Sub strachina de lemn, Auri găsi o bucăţică de pâine neagră, proaspătă. Era sănătoasă, şi savuroasă, şi somnoroasă. Într-un cuvânt, încântătoare... şi ispititoare deopotrivă. O îndesă în buzunar. Ştia că în celălalt blid era lapte, dar farfuria era cu faţa în sus. Nu era pentru ea. O lăsă, prin urmare, zânelor.

După aceea dădu roată grădinii, la adăpostul umbrelor, şi se apropie de hambarul păzit de un câine ciudat, zdrenţuros. Era de două ori mai voinic decât ea şi îi ajungea până la piept. Când se apropie de acesta, câinele ieşi din întuneric. Era negru, cu grumazul gros şi cicatrici pe

bot. Avea o ureche zdrenţuită şi crestată, un suvenir dintr-o luptă mai veche. Se apropie de ea suspicios, ţinându-şi capul butucănos între umeri, fără s-o scape din ochi.

Auri rânji şi întinse mâna. Câinele o adulmecă şi o linse pe degete, după care căscă din greu şi se tolăni pentru un pui de somn.

Era un hambar cât toate zilele, construit din piatră şi lemn vopsit deasupra. Avea uşile închise şi zăvorâte cu un lacăt mare de fier. Dar puţin mai sus, şura întâmpina întunericul cu porţile deschise. Auri se căţără pe piatra năpădită de iederă, iute ca o veveriţă. De la jumătate în sus încetini suişul, din cauza scândurilor neprimitoare ce-i supărau degetele şi picioarele. În hambar domnea somnul şi izul de mosc. Cu excepţia câtorva raze răzleţe de Lună, era cufundat în beznă. Auri deschise cutiuţa lui Foxen, iar lumina lui albastră-verzuie inundă încăperea. În trecere, un cal bătrân îşi frecă botul de gâtul ei. Auri zâmbi şi îşi luă răgazul să-i ţesale coama şi coada. O capră gestantă o întâmpină cu un behăit. Auri îi puse nişte boabe de grâu în troacă. Mai era acolo şi o pisică, dar se ignorară reciproc.

Auri zăbovi o vreme în hambar, trecând totul în revistă. Piatra de moară, râşniţa, putina micuţă. O piele de urs întinsă la uscat. Totul era îngrijit şi făcut cu dragoste. Nimic nu era de prisos, rătăcit sau nepotrivit. Mă rog, *aproape* nimic. Până şi în cea mai etanşă corabie mai scapă puţină apă. Un nap căzuse din coş şi zăcea abandonat pe podea. Auri îl îndesă în sac.

Tot acolo dădu peste o căldare mare de piatră, destinată fermentatului. Deasupra erau stivuite mai multe bucăţi de gheaţă, puţin mai groase ca o cărămidă şi de două ori mai lungi. Înăuntru găsi carne crudă şi unt dulce. Într-un vas descoperi un bulgăre de seu, iar pe tava de lângă, o bucată de fagure. Seul era mânios ca o furtună de mere de toamnă, colorată şi

furioasă. Nu-şi dorea decât să plece. Auri îl îndesă adânc în sac. Vai, dar fagurele? Era minunat şi întreg. Fermierul iubea albinele şi făcea lucrurile aşa cum se cuvenea. Fagurele era plin de clopote scufundate şi moleşeală de vară. Auri se scotoci în buzunare. Îşi trecu degetele peste cristal şi figurină. Nici piatra nu se potrivea acolo. Vârî o mână în sac şi găsi ghindele strânse mai devreme.

Pentru o vreme, părea că nimic din ce adusese nu-şi va găsi locul acolo. Dar după ce mai cotrobăi puţin, întrezări soluţia. Scoase cu grijă panglica dantelată albă, o împături şi o aşeză lângă putină. Lucrată cu migală, pe parcursul mai multor zile somnoroase de toamnă, îşi va fi găsit, fără îndoială, un loc în hambar.

Apoi scoase postavul alb şi curat pe care stătuseră mai demult boabele şi îl dădu puţin prin unt. Rupse o bucată de fagure lipicios, cam de mărimea mâinii ei răsfirate, şi o înveli cu multă atenţie. Ce n-ar fi dat să aibă şi puţin unt, deoarece al ei râncezise de ceva vreme. Pe capacul căldării erau unsprezece bucăţi de unt, mustind de trifoi şi ciripit de pasăre, dar, în mod curios, degajau şi o boare de lut. Chiar şi aşa, erau cu toate fermecătoare. Auri scotoci prin sac şi îşi verifică buzunarele de două ori, însă de pomană.

Închise căldarea cu putere, pe urmă urcă pe scara ce ducea la ferestrele deschise. Îl puse pe Foxen la locul lui şi coborî încet de-a lungul peretelui hambarului, cu sacul bine legat la spate. Îşi dădu părul stufos din ochi, se apropie de câine şi îl sărută pe creştet. Înconjură hambarul şi făcu vreo zece paşi, când brusc simţi că era urmărită. Rămase nemişcată. În adierea blândă a nopţii, părul ei se înfoi asemenea unui nor de fum. Fără să mişte un deget măcar, îşi întoarse încet privirile şi o zări. În întunecimea ferestrei de la al doilea etaj, desluşi un chip palid, chiar mai mărunt decât al ei. Fetiţa o urmărea cu ochii mari şi

mâna la gură.

Ce văzuse, oare? Lumina verzuie a lui Foxen, care se strecurase prin crăpăturile hambarului? Silueta măruntă a lui Auri, tăinuită de părul ei ca puful de păpădie, mergând desculţă în lumina Lunii? Perdeaua de plete îi ascunse surâsul. Şi chiar în acea clipă făcu o tumbă, cum nu mai făcuse de secole.

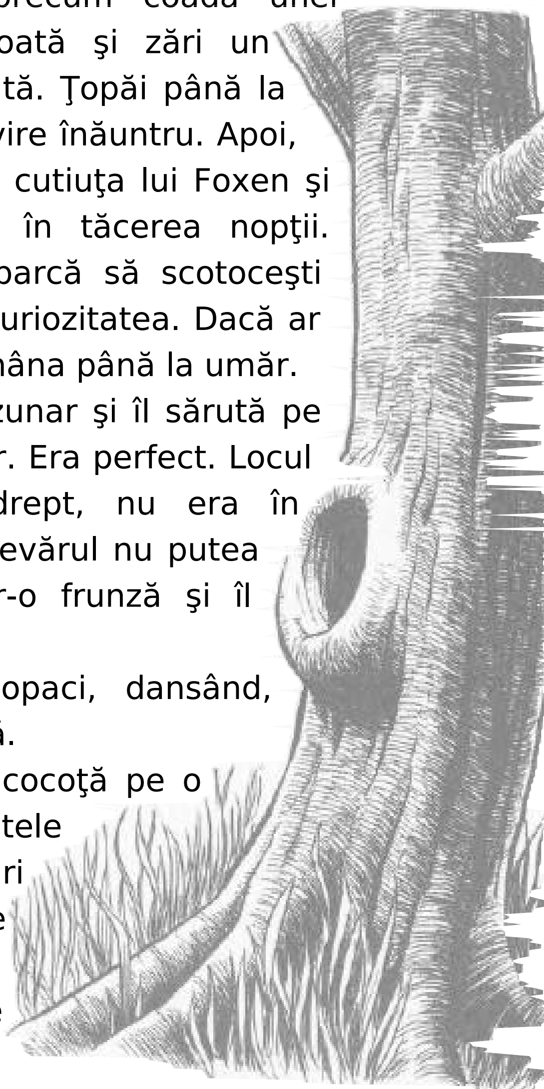
Părul îi flutură în vânt precum coada unei comete. Dădu cu privirea roată şi zări un arbore cu o scorbură întunecată. Ţopăi până la el şi se aplecă să arunce o privire înăuntru. Apoi, cu spatele la căsuţă, deschise cutiuţa lui Foxen şi auzi un scâncet de spaimă în tăcerea nopţii. Scorbura era făcută anume parcă să scotoceşti prin ea. Asta dacă ar fi ros-o curiozitatea. Dacă ar fi avut destul curaj să-şi vâre mâna până la umăr.

Auri scoase cristalul din buzunar şi îl sărută pe norocosul şi viteazul explorator. Era perfect. Locul în sine era perfect. Ce-i drept, nu era în Dedesubt, dar chiar şi aşa, adevărul nu putea fi ignorat. Înveli cristalul într-o frunză şi îl aşeză pe fundul scorburii.

Pe urmă alergă printre copaci, dansând, ţopăind şi chicotind ca o zăludă.

Se întoarse la cimitir şi se cocoţă pe o lespede înaltă şi plată. Cu spatele drept şi zâmbetul pe buze, Auri îşi încropi o cină frugală: pâine neagră cu puţină miere.

Se delectă apoi cu seminţe de pin, numai una şi una. Inima-i râdea de veselie, iar zâmbetul ei luminos făcea până şi Luna să pălească. Se linse

chiar şi pe degete, de parcă ar fi fost cine ştie ce fetişcană cu apucături necuviincioase.

Pustiu lăuntric

În a treia zi, Auri plânse.

Furia întunericului

Când Auri se deşteptă în a patra zi, în aer plutea izul schimbării. Îl adulmecase înainte să-şi întindă mădularele, să mijească ochii în bezna atotprezentă. Foxen era înspăimântat şi rigid ca o stâncă. Ziua purta deja pecetea subţierii. Pecetea focului. Auri nu-i purta pică lui Foxen. Îl înţelegea prea bine. Unele zile erau apăsătoare precum piatra de moară. Altele erau capricioase ca pisicile şi-ţi alunecau printre degete când aveai mai mare nevoie de mângâiere, apoi se întorceau mai târziu când nu mai aveai nevoie de ele, şi te înghesuiau, şi te sufocau.

Nu, nu-l învinovăţea pe Foxen. Însă vreo treizeci de secunde îşi dori să fi fost o altfel de zi, deşi nu era în regulă să-şi pună nădejdea în lume.

Ştia că era dăunător.

Chiar şi aşa, zilele arzătoare lăsau scântei şi erau mult prea fărâmicioase, necorespunzătoare făcutului. Trebuia doar să stai locului şi să ai grijă să nu-ţi fugă pământul de sub picioare.

Dar mai avea trei zile, şi încă atâtea de făcut. Cu mişcări graţioase, Auri pipăi prin întuneric şi ridică încet castronul lui

Foxen. Prietenul ei ardea, însă cu spaimă înăbuşită şi nu se lăsa deloc îmbunat. Era foarte posac, de-a dreptul agresiv. Îl sărută şi-l puse la loc, apoi coborî din pat, sub pătura tenebroasă a beznei depline. Preferă să-şi ţină ochii închişi, pentru că oricum n-ar fi văzut nimic, şi bâjbâi după lădiţa de cedru. Dinăuntru luă o lumânare şi câteva chibrituri, ţinând în continuare ochii închişi.

Încercă să aprindă chibritul de podea, dar acesta scoase câteva scântei şi se rupse. Un început nefast al unei zile nefaste. Al doilea chibrit generă o scânteie timidă şi se stinse. Al treilea pocni. Al patrulea se aprinse şi se stinse la loc. Al cincilea îşi pierdu căciuliţa pe podea. Altele nu mai avea.

Preţ de câteva clipe, Auri rămase locului. Avusese parte de asemenea momente şi în trecut. Nu recent, dar păstra câteva amintiri. Clipe petrecute în întuneric, goală pe dinăuntru ca o coajă de ou. Secată şi cu inima grea, înfruntând furia întunericului. Atunci îl auzise cântând pentru prima oară. Înainte să-i dea un nume nou, minunat şi perfect. O rază de soare care n-o părăsise niciodată. O bucată de pâine. O floare în inima ei.

Însufleţită de aceste amintiri, se ridică în picioare. Ştia drumul spre noptieră. Apa din lighean era proaspătă. Urma să se spele pe faţă, pe mâini… dar n-avea săpun. Îl folosise pe tot. Iar celelalte săpunuri erau la locul lor, în Brutărie.

Se aşeză pe podea, lângă pat, şi închise ochii. Aproape că rămase acolo, abandonată, cu părul ciufulit şi singură ca un nasture. Dar el venea. Avea să sosească în curând, încântător şi curajos, şi zdruncinat, şi binevoitor. Ticsit cu lucruri, cu degetele lui abile, şi neştiutor într-ale lumii. Nu era obişnuit cu mersul lucrurilor, dar chiar şi aşa…

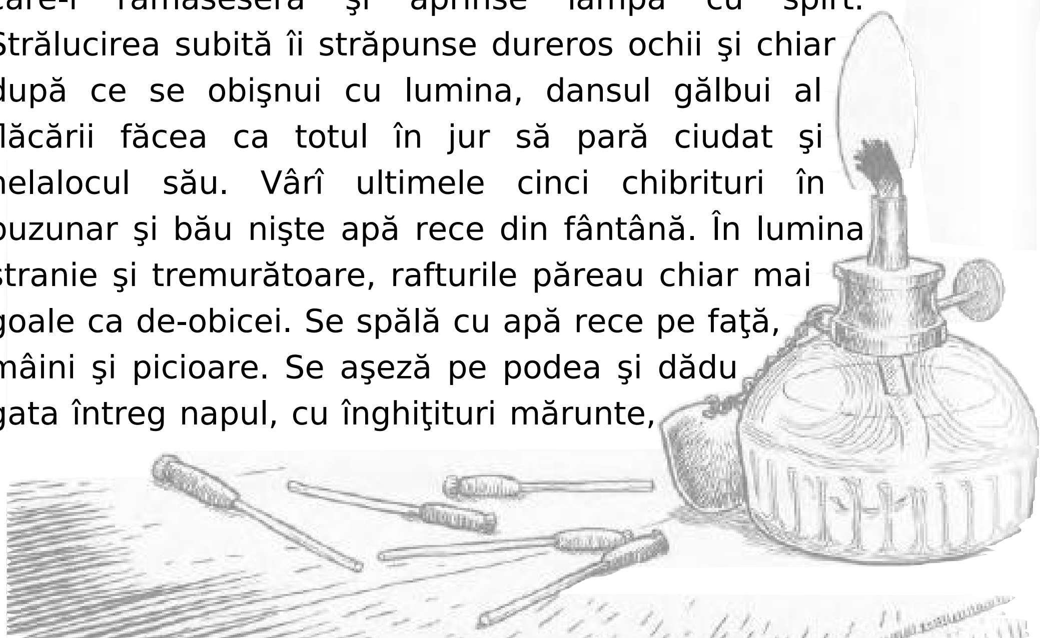
Trei zile. Urma să sosească în trei zile. Şi cu toată truda depusă şi peregrinările ei, nu-i găsise încă un cadou potrivit. Cu toată înţelepciunea ei într-ale dedesubturilor, nu adulmecase nici adierea unei idei potrivite. Niciun dar mai acătării şi nimic să

împartă cu el. Aşa ceva nu se putea. Aşa că Auri îşi veni în fire şi se ridică încet de la podea. Erau trei căi de ieşire din Manta. Coridorul era întunecat. Arcada era întunecată. Uşa era întunecată, închisă, pustie şi degeaba.

Aşa că, fără să fie călăuzită de prieteni sau lumină, fata păşi cu grijă pe coridor, luând calea Arborelui.

Trecu prin Lumânările Înalte, ţinând mereu o mână pe perete ca să nu se rătăcească. Ocoli puţin, pentru că nu era indicat să străbaţi Cavourile fără lumină. Se opri în mijlocul Bătăturii şi făcu cale întoarsă, de teamă să nu dea în Cei Doisprezece întunecaţi. Aerul de-acolo era întunecat, nemişcat şi răcoros, la fel ca apa din iaz. Nu suporta acest gând. Nu-i mai rămăsese decât Scorovul umed şi mucegăit. Şi de parcă n-ar fi fost de-ajuns, singurul drum prin Scobitură era nespus de îngust şi năpădit cu pânze de păianjen, care i se agăţau în păr şi o necăjeau teribil.

În cele din urmă, ajunse cu bine la Arbore. Fu întâmpinată de clipocitul discret al apei din fântâna rece şi de-abia atunci înţelese cât de înfometată era. Găsi pe-un raft ultimele chibrituri care-i rămăseseră şi aprinse lampa cu spirt. Strălucirea subită îi străpunse dureros ochii şi chiar după ce se obişnui cu lumina, dansul gălbui al flăcării făcea ca totul în jur să pară ciudat şi nelalocul său. Vârî ultimele cinci chibrituri în buzunar şi bău nişte apă rece din fântână. În lumina stranie şi tremurătoare, rafturile păreau chiar mai goale ca de-obicei. Se spălă cu apă rece pe faţă, mâini şi picioare. Se aşeză pe podea şi dădu gata întreg napul, cu înghiţituri mărunte,

după care mâncă ultima ei smochină, păstrând un aer solemn. În aer plutea un iz de nucşoară.

Acoperită de o pânză de păianjen diafană şi lipicioasă, Auri se îndreptă în lumina pâlpâitoare a lămpii spre Brutărie. Dar în acea zi, aceasta nu era veselă, ci îndoită de şale şi mohorâtă, ca un cuptor abandonat. Trecu de ţevile prietenoase şi coti de câteva ori până ajunse în micuţa ei firidă de cărămidă, numai bună pentru păstratul săpunurilor. Răcoroasă, dar uscată. Şi…

Nu mai era săpun. Săpunul ei dispăruse. Nu se putea. Lumina tremurătoare a lămpii îi juca feste. Stranie şi gălbuie, împrăştia umbre în toate direcţiile. Dădea un alt aspect Dedesubtului. Nu te puteai încrede în ea. Se afla, fără îndoială, în altă firidă, una pustie şi fără rost. Se răsuci pe călcâie şi se întoarse pe unde venise, până ajunse în Tăciunar. Porni înapoi, ţinând socoteala cotiturilor. Stânga şi dreapta. Stânga, din nou stânga şi apoi dreapta. Nu. Era în Brutărie şi se afla în firida ei, doar că firida era pustie. Nici tu sac de pânză. Nici tu săpunuri alese cu iz de vară. Deşi lampa împrăştia o lumină roşiatică în jur, Auri simţi un fior de gheaţă în pântec. Cotrobăia cineva prin Dedesubtul ei? Muta cineva lucrurile din loc? Perturba cineva armonia la care trudise atâţia ani de zile?

Mâhnită peste măsură, îşi începu căutările, inspectând cotloanele şi luminând porţiunile întunecate. După nici zece paşi găsi sacul de pânză sfâşiat în bucăţi. Mireasma încântătoare de fructe se împletea cu un iz greu de mosc şi urină. Un smoc de blană atârna de o cărămidă ieşită în afară, semn că vreo sălbăticiune trecuse pe-acolo. Auri rămase locului. Părul îi era ciufulit şi lipicios. La început privi cărămida cu chipul împietrit,

scăldat în lumina gălbuie a lămpii. Apoi buzele i se schimonosiră de furie. Ochii îi licăreau mânioşi. O jivină nesuferită îi devorase săpunul perfect. Se întinse şi luă smocul de blană în mână, încercând să-şi ţină furia sub control, ca nu cumva să pocnească şi să despice lumea în două. Opt săpunuri. Toată provizia ei de iarnă. O jivină devorase tot săpunul făcut de ea. Îndrăznise să pătrundă acolo, în casa săpunului, şi să-l mănânce *pe tot.*

Bătu cu piciorul în podea. Spera ca bestia lacomă să aibă probleme cu stomacul cel puţin o săptămână, să-şi verse şi măruntaiele din ea şi pe urmă să cadă într-o prăpastie, să-şi uite numele şi să moară în bezna nemiloasă, singură şi goală pe dinăuntru.

Aruncă smocul de blană pe podea. Încercă să-şi treacă mâna prin păr, dar degetele i se împotmoliră în încâlcitura lipicioasă. O podidiră lacrimile, însă le alungă numaidecât.

Asudată şi fierbând de furie şi de-atâta nedreptate, Auri ieşi valvârtej din Brutărie, plesnind lespezile cu tălpile ei desculţe.

De data aceasta, o apucă pe scurtătura spre Manta. Se îmbăie întâi în iazul Celor Doisprezece Galbeni, ca să scape de mizerie, şi se mai învioră puţin. Nu era o baie în adevăratul sens al cuvântului. Mai degrabă o scufundare. O înmuiere. Şi rece pe deasupra. Dar tot mai bine decât nimic. Razele Lunii se strecurau timid printre gratiile din tavan. Dar în acea zi, Luna era binevoitoare şi distantă, aşa că nu-i dădu importanţă.

Când ieşi din apă, începu să tremure, de aceea îşi frecă pielea umedă cu palmele. Nici vorbă să meargă din nou la Brutărie ca să se usuce. Nu în acea zi. Îşi înălţă privirile spre gratiile prin care se strecura Luna şi tocmai se pregătea să-şi stoarcă pletele, când auzi un zgomot. Ca un clipocit. Ca un scâncet uşor.

Zgomotul primejdiei.

Panica puse stăpânire pe ea şi sări dintr-o parte în alta, agitată. Uneori mai cobora câte-o vietate să se adape la Cei Doisprezece şi cădea în iaz. Nu era lucru uşor s-o găsească. Afurisita de lampă cu spirt făcea mai multă umbră decât lumină. Iar ecoul venea de pretutindeni, rătăcit printre ţevile şi iazul Celor Doisprezece Galbeni, aşa că nici auzul nu-i era de mare folos.

În cele din urmă puse ochii pe ea. O vietate micuţă, ce scâncea şi dădea neajutorată din lăbuţe. Puţin trecută de vârsta prunciei, încă nu ştia să-şi poarte singură de grijă. Auri se prinse de-un suport de fier şi se aplecă deasupra apei, cu un picior suspendat în aer pentru echilibru şi o mână răsucită deasupra capului. Se întinse asemenea unui dansator. Mâna ei se arcui uşor prin aer, străpunse luciul lacului şi scoase la suprafaţă biata vietate… Dar bestia o muşc*ă! îş*i înfipse dinţii în porţiunea fragedă dintre arătător şi degetul mare.

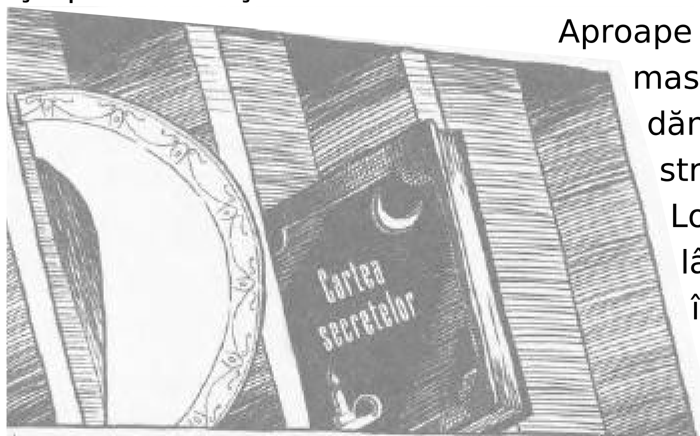
Auri clipi şi se trase înapoi, cu micul sconcs în palmă. Nesăbuitul se zbătea din răsputeri, aşa că fu nevoită să-şi înteţească strânsoarea, mai mult decât şi-ar fi dorit. Dacă plonja din nou în iaz, ar fi putut să-şi piardă răsuflarea şi să se înece înainte ca ea să-l prindă. Când îşi recăpătă echilibrul pe lespede, îşi duse ambele mâini la piept, ca să nu-i dea micului sconcs şansa să scape. Fără lampă, Auri se bizui pe razele Lunii s-o călăuzească prin Vechea Topitorie. Jivina se zvârcolea în continuare şi o muşcă din nou, de data aceasta de degetul mic.

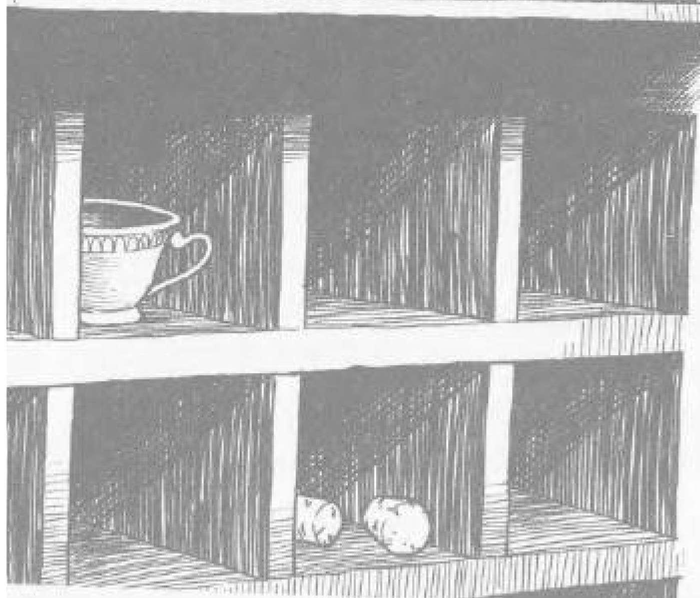
Dar tocmai atunci, Auri ajunse la cea mai apropiată poartă. Ridică mâna şi îi făcu vânt bietei creaturi să iasă din Dedesubt şi să se întoarcă la viaţa ei de noapte obişnuită, printre mame, tomberoane şi dale.

Se întoarse pe fundul Celor Doisprezece Galbeni şi îşi vârî mâna rănită în apă.

Ustura destul de tare, dar la drept vorbind, se simţea mai rănită în orgoliu. De-un car de ani nu mai fusese cineva atât de răutăcios cu ea.

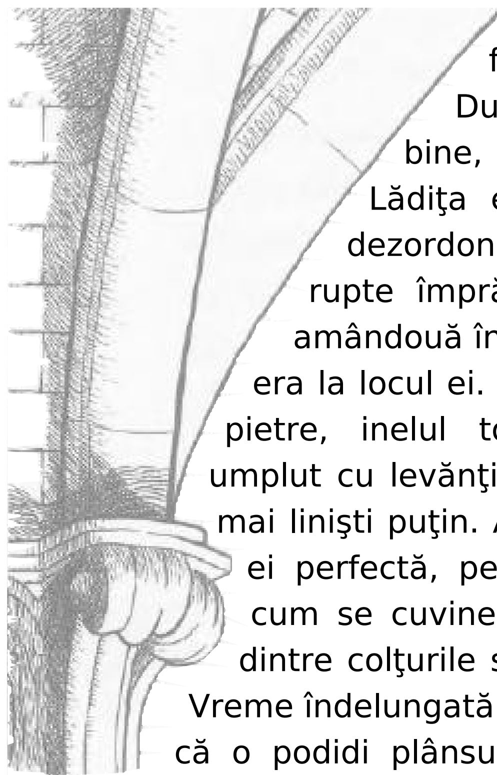
Numele o apăsa ca un bolovan întunecat pe coşul pieptului, în timp ce ea îşi trăgea rochia peste cap. Nu-i venea bine în acea zi. În strălucirea galbenă i se părea că toate obiectele râdeau de ea. Părul îi stătea cumplit. Auri se înapoie în Manta, ocolind puţin pentru a nu da ochi cu oglinda din Van. Când ajunse în Port, constată că aproape totul era greşit. Evident. Ce te puteai aştepta de la aşa o zi?

Aproape că trânti lampa pe masă, făcând flacăra să dănţuie sălbatic. Apoi se strădui să facă ordine. Locul sticlexului era lângă secretele împăturite ale cărţii *in-octavo*? Nicidecum. Urma să stea singur, la marginea celui de-al doilea raft. Răşina voia un loc numai al ei. Borcanul ticsit cu boabe de laur de culoarea amurgului se întoarse pe masa din colţ. Mica figurină de piatră se cocoţă sus pe raftul de vinuri, de parcă ar fi fost

regina Portului. Singurul obiect care nu-şi schimbă poziţia fu proaspăt achiziţionată bucată de fagure. Mai că-i veni să ia o muşcătură ca să-şi însenineze ziua. Poate va avea nevoie într-un final, oricât de egoist ar fi fost din partea ei. Dar nici prin gând nu-i trecea să se atingă de fagure în starea în care se afla.

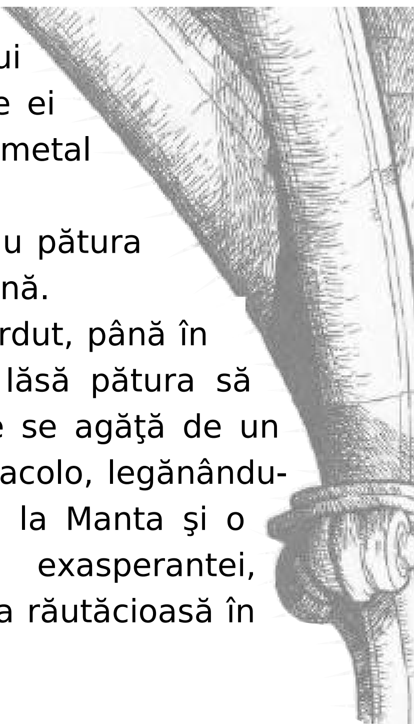
După ce aranjă lucrurile cât putu de bine, înşfacă lampa şi intră în Manta. Lădiţa ei din lemn de cedru era uşor dezordonată, şi mai erau şi chibriturile rupte împrăştiate în jur, dar se ocupă de amândouă în câteva secunde. Roata de alamă era la locul ei. La fel şi frunza perfectă, cutia cu pietre, inelul tomnatic şi borcănaşul cenuşiu umplut cu levănţică. Toate erau în ordine. Auri se mai linişti puţin. Apoi puse ochii pe pătură. Pătura ei perfectă, pe care ea însăşi o împletise aşa cum se cuvine. Nefericita se răsucise, iar unul dintre colţurile sale atârna fără ruşine pe podea. Vreme îndelungată, Auri rămase nemişcată. Aproape că o podidi plânsul, însă nu mai avea lacrimi. Se si
mţea plină de cioburi şi ciulini. Era istovită şi dezamăgită de tot şi de toate. Şi pe deasupra, o mai durea şi mâna.

Dar de plâns, nu mai putea să plângă, aşa că înşfăcă pătura şi o duse la Brizant. Găsi o ţeavă curată de alamă şi suspendă pătura ca o perdea în mijlocul tunelului, lăsând-o în voia adierii veşnice a vântului. Pătura se umflă ca o pânză de corabie şi se încovoie ca o frunză în furtună, dar nimic mai mult.

Nemulţumită, Auri se întinse după pătură, dar în graba ei, o pală de vânt îi stinse lampa. Prin urmare, fu nevoită să recurgă la încă unul dintre preţioasele ei chibrituri ca s-o reaprindă.

Odată ce Brizantul prinse din nou a tremura în galben, Auri trase pătura jos, o întoarse pe cealaltă parte şi o întinse la loc. De prisos. Oricum ar fi agăţat-o, rezultatul era acelaşi.

Prin urmare, urcă galeria Vechii Turnătorii şi se opri în faţa grătarului care iubea cel mai mult Luna. Razele ei palide se strecurau printre gratiile de metal precum fulgii de nea, ca un

mănunchi de suliţe argintii. Auri ţinu pătura desfăcută în bătaia Lunii, dar de pomană.

Străbătu toată galeria Drumului Pierdut, până în vârful Vânticelului. De sus de-acolo lăsă pătura să cadă prin hăţişul de cabluri, până ce se agăţă de un cablu în apropierea solului şi rămase acolo, legănându-se în sus şi-n jos. Se întoarse cu ea la Manta şi o înfăşură în jurul înfiorătoarei, exasperantei, încăpăţânatei Roţi de alamă, ce rânjea răutăcioasă în strălucirea gălbuie a lămpii.

Realmente de prisos.

Nemaigăsind nicio altă cale să îmbuneze pătura, Auri coborî la Ursă, în noul ei salon perfect, şi o aşternu pe canapea. Pe urmă o împături şi o aşeză pe scaun. Într-un sfârşit, scoasă din minţi, Auri strânse din dinţi şi aşternu pătura de-a curmezişul covorului roşu şi pufos din mijlocul încăperii.

O netezi cu ambele mâini, atentă, nu care cumva să atingă podeaua de piatră. Suprapunerea era aproape perfectă. Preţ de o clipă, speranţa îi renăscu în suflet… Nu. Nu se potrivea deloc. Înţelese atunci. Ştiuse, de fapt, de la bun început. Oricât s-ar fi străduit, pătura nu mai putea fi salvată.

Supărată foc, Auri o înşfacă, o mototoli într-un ghem şi urcă treptele fără nume. Se simţea expusă şi zgâriată ca o piele veche şi netăbăcită. Uscată precum hârtia scrisă pe ambele

părţi. Nici măcar provocarea jucăuşă a treptelor de piatră nu reuşi să-i alunge mâhnirea.

Se căţără peste dărâmături, trecu prin zidul năruit şi intră în Prăvălac. În lumina gălbuie a lămpii, încăperea părea cu totul diferită. Un amestec de teamă omniprezentă şi dezamăgire. Până şi măsuţa de toaletă era diferită. Departe de frivolitatea de altădată, în lumina tremurătoare a lămpii atmosfera era sinistră, poate din cauza îndoiturii ce-o împiedica să-şi găsească adevărata formă. Auri desluşi conturul zdrenţăros al descumpănirii. Dar aşa ciufulită, lipicioasă, nespălată şi goală pe dinăuntru cum era, nu putea s-o ajute nicicum.

N-avea niciun chef să se îngrijească de măsuţa nerecunoscătoare.

În schimb, îngenunche dinaintea dulapului şi aşeză lampa alături. Piatra era rece. Deschise sertarul şi iscodi cearşafurile cremoase, frumos împăturite. Închise ochii, trase aer adânc în piept şi suspină prelung. Apoi, fără să deschidă ochii, îndesă pătura în sertar, după care puse mâna pe cearşaful de sus. Da. Era echitabil. Până şi un orb i-ar fi desluşit frumuseţea. Îşi petrecu degetele pe suprafaţa lui cremoasă…

Brusc, auzi o sfârâitură discretă şi simţi miros de păr ars.

Auri tresări şi se retrase nebuneşte înapoi în patru labe, cât mai departe de flacăra mistuitoare. Îşi inspectă părul şi constată spre uşurarea ei că doar câteva şuviţe rebele erau arse. Se întoarse înverşunată la dulap, înhăţă pătura şi trânti sertarul, mult prea furioasă ca să mai ţină cont de politeţuri.

Se strecură prin gaura din perete, dar, neatentă, lovi o piatră cu degetele. Nu lăsă lampa să-i scape din mână, însă scoase un vaiet de durere şi se strădui să-şi păstreze echilibrul. Se lăsă grămadă pe podea şi îşi prinse piciorul în mâini. De-abia atunci înţelese că scăpase pătura: zăcea alături de ea, pe podeaua golaşă. Încleştă dinţii cu atâta forţă, că se temu să nu se spargă.

apuDupă un răstimp, îşi strânse lucrurile şi se târî în Port, unde aruncă pătura cu furie pe raftul de vinuri. De-acum înainte, acolo avea să-i fie locul. Deoarece aşa era mersul lucrurilor.

Auri zăcu vreme îndelungată în scaunul ei de meditaţie, ţintind Roata de alamă cu o privire fioroasă. În lumina galbenă, strălucea în nuanţe calde şi mieroase. Asta n-o împiedica pe fată să-i trimită săgeţi înveninate. De parcă ea ar fi fost de vină. De parcă ea făcuse un ghiveci din toată treaba asta.

După un timp îşi mai veni în fire şi se linişti suficient cât să îmbrăţişeze adevărul. Nu te poţi împotrivi valurilor, nu poţi da piept cu vântul. Şi dacă avea de-a face cu o furtună? Atunci, ar fi trebuit să se pregătească de vreme rea şi să stea la cutie, nu să înfrunte vijelia pe catarg. În starea în care se afla, era imposibil să nu facă un ghiveci. Se abătuse de la calea dreaptă a lucrurilor. Întâi te îndrepţi pe tine, apoi casa, şi de-abia la final colţul tău de cer. Iar după…

Ei bine, nu ştia ce avea să urmeze. Dar nădăjduia că lumea se va învârti de la sine, ca o roată dinţată uriaşă, aflată la locul potrivit şi unsă cu ulei. Asta spera ea. Fiindcă, la drept vorbind, în unele zile simţea cuţitul la os. Era sătulă de atâta singurătate, să se îngrijească de una singură de mersul lumii.

Dar avea de ales: înoţi sau te scufunzi. Aşa că se ridică de pe scaun şi se dăţi pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Desigur, fără săpun. Nu aşa se făceau lucrurile şi, drept urmare, apa nu avu darul s-o învioreze deloc. Dar ce era să facă? Apropie lampa de buze şi suflă peste flăcăruia galbenă. Bezna se aşternu în odaie, apoi Auri se aşeză în patul ei îngust şi golaş.

Zăcu vreme îndelungată în întuneric. Era istovită şi încâlcită, înfometată şi goală pe dinăuntru. Avea gândul şi inima ostenite. Şi cu toate astea, nu putea să adoarmă. La început, puse asta pe seama singurătăţii, sau a frigului care nu-i dădea pace. Ba chiar pe durerea surdă a mâinii, acolo unde fusese muşcată…

Nu. Le merita cu prisosinţă. Nu era destul s-o ţină trează în toiul nopţii. Învăţase să doarmă şi în condiţii mai vitrege. Dar asta înainte să-l cunoască pe el. Pe vremea când încă nu primise în dar acel nume dulce şi perfect.

Nu. Descoperi sursa neliniştii. Coborî din pat şi scoase un chibrit din buzunar. Mica flacără pâlpâi din prima încercare, iar Auri zâmbi lăptos în strălucirea lui roşiatică şi sulfuroasă.

Aprinse lampa cu spirt şi merse în Port. Plină de remuşcări, luă pătura de pe raftul de vinuri şi o aşternu cu blândeţe pe masă, cerându-şi iertare în şoaptă. Şi, într-adevăr, îi părea rău. Era mai isteaţă de-atât. Cruzimea nu ajuta la mersul firesc al lumii.

O împături atentă, cu mişcări gingaşe. Potrivi colţ la colţ şi formă un pătrat perfect. Apoi îi găsi locul ideal pe un raft de bibliotecă şi aduse şi o piatră cenuşie ca să-i ţină de urât. Nopţile urmau să fie mai friguroase şi avea să-i ducă dorul, dar era mai fericită acolo. Oare nu merita să fie şi ea fericită? Oare nu merita oricine un loc numai al lui? Cu toate astea, nu-şi putu înăbuşi lacrimile când aşternu pătura pe raft.

Auri reveni în Manta şi se aşeză în pat, dar se întoarse numaidecât în Port, ca să se asigure că lacrimile ei nu încurcaseră complet lucrurile. Răsuflă uşurată. Totul era în ordine. Mângâie pătura încurajator. Era la locul ei potrivit. Era fericită.

Revenită în Manta, se plimbă prin odaia pustie, asigurându-se că totul era bine. Scaunul de meditaţie era în perfectă ordine. La

fel şi lădiţa din lemn de cedru, lipită de perete. Castronul lui Foxen şi sticluţa cu pipetă se odihneau pe tăblia de lemn. Roata de alamă stătea în firida ei, nepăsătoare la tot ce era în jur. Vatra era goală: curată şi ordonată. Pe noptieră o aştepta pocalul de argint. Pe poliţa căminului stăteau înşirate frunza ei galbenă şi perfectă, borcanul cenuşiu cu levănţică uscată şi prietenoasă şi, nu în ultimul rând, inelul ei de aur tomnatic.

Auri le atinse pe rând. Erau întocmai cum trebuiau să fie. Toate bune şi frumoase. Şi totuşi, ceva continua s-o îngrijoreze, acolo, în locul ei cel mai perfect. Auri merse iute la Văgăună, se întoarse cu o mătură şi începu să deretice prin Manta. Îi luă un ceas să termine. Nu pentru că era mult praf, ci pentru că mătura încet şi cu grijă. Pe deasupra, era şi o suprafaţă mare de măturat. Gândurile o purtau rar spre Manta, fiindcă nu mai trebuia să-i poarte de grijă, însă era, fără îndoială, o încăpere vastă. Era a ei, o iubea şi se potrivea acolo ca bobul de mazăre în păstaie. Dar chiar şi aşa, avea multă podea goală de acoperit.

După ce termină de măturat, Auri duse mătura în Văgăună. La întoarcere, trecu prin Port să arunce un ochi la pătură. Părea mulţumită în culcuşul ei, dar puse şi sticlexul lângă ea, ca să fie sigură. Singurătatea era înfiorătoare.

Se întoarse în Manta şi aşeză lampa cu spirt pe masă. Scoase ultimele trei chibrituri din buzunar şi le rândui alături.

De cum se aşeză pe marginea patului, Auri descoperi sursa problemei. Ea însăşi era debusolată. Văzuse o nepotrivire în Prăvălac şi nu se îngrijise de ea. Gândul o purtă la măsuţa de toaletă cu trei oglinzi şi viermele vinovăţiei se strecură tiptil în inima ei. Din nefericire, era mult prea obosită şi îndurerată. Poate de data asta…

Auri se încruntă şi scutură furioasă din cap. Uneori era aşa o zgâtie de fată! Foarte egoistă. De parcă forma lumii atârna de dispoziţia ei. De parcă ea ar fi fost buricul pământului.

Drept urmare, se ridică din pat şi porni lent spre Prăvălac. Coborî la Năruinţă, trecu prin Ursă, apoi prin Zodiarul cel rotund şi urcă treptele fără nume. De cum pătrunse în odaie, îşi întoarse privirea spre măsuţa de toaletă, care pâlpâia în nuanţe gălbui. Un bob de speranţă îi încolţi în inimă.

Lumina reflectată din tripticul de oglinzi crea nenumărate umbre dănţuitoare printre sticlele aranjate pe măsuţă. Auri se apropie şi o cercetă cu atenţie. N-ar fi descoperit niciodată problema fără ajutorul lămpii ei pâlpâitoare. Făcu un pas la stânga, pe urmă la dreapta, să privească din mai multe unghiuri. Îşi înclină capul într-o parte. Se lăsă în genunchi, astfel încât suprafaţa măsuţei să fie în dreptul ochilor ei. Subit, pe buze îi răsări un zâmbet.

Auri se aşeză pe marginea scaunului, având grijă să-şi îndrepte spatele. Ştiind în ce stare era, se feri să privească în oglinzi. O mogâldeaţă nespălată cu păr încâlcit şi ochi roşii. Mult prea subţire. Mult prea albicioasă la chip. Nici pe departe o doamnă. Deschise sertarele şi se holbă în ele pentru o vreme, lăsând lumina gălbuie să pătrundă înăuntru, cu tot cu umbrele ei misterioase.

După câteva minute, se decise în sinea ei. Scoase o pereche de mănuşi din dreapta şi le aşeză dinaintea oglinzii, lângă recipientul cu ruj. Apoi trase complet sertarul din dreapta şi-i schimbă locul cu cel din stânga. Se jucă aşa cu sertarele pentru o vreme, profund concentrată la ce făcea.

Pe măsuţă domnea dezordinea, sticle şi alte nimicuri împrăştiate pretutindeni. Şi cu toate astea, toate păreau la locul lor. Excepţie făceau

pieptănul, pe care Auri îl aşezase în sertarul stâng, alături de batiste, şi o broşă mică de aur înfăţişând nişte păsări în zbor, pe care o ascunse sub un evantai împăturit.

Singurul obiect ce nu-şi găsea nicicum locul era sticla albastră cu dop argintiu spiralat. Aceasta stătea culcată pe măsuţă, aidoma suratelor sale. Auri o puse drept, dar ceva scârţâia. Încercă s-o vâre într-un sertar, însă nu se potrivea acolo. O ridică în aer şi trase cu urechea la clinchetul lichidului dinăuntru. Aruncă o privire nesigură în jur. Deschise din nou sertarele şi le închise la loc. Nu-i găsea locul. Scutură sticla într-o doară şi o lovi uşor cu unghia. Sticla era fragilă ca oul neclocit, şi foarte prăfuită. O lustrui temeinic, în speranţa că urma să-i arate mai multă bunăvoinţă. Curăţată, sticla strălucea precum inima unui zeu al gheţurilor din vechime. O întoarse pe toate părţile şi zări scrisul micuţ gravat pe fund: *Pentru iubirea vieţii mele, Esther.*

Auri îşi duse repede mâna la gură, dar nu reuşi să-şi înăbuşe chicotitul. Cu gesturi măsurate şi ochi neîncrezători, deşurubă dopul şi adulmecă. Şi brusc, izbucni în hohote de râs. Zguduită de-atâta râs, abia reuşi să pună dopul la loc. Când vârî sticluţa în buzunar un minut mai târziu, încă nu se oprise din chicotit.

Coborî treptele fără nume cu zâmbetul pe buze şi puse sticluţa în Port. Îşi găsi tihna în bibliotecă, unde urma să ţină de urât sticlexului şi păturii.

Auri continuă să zâmbească până se întinse în patul ei perfect. Şi da, era frig şi pustiu, dar n-avea ce să facă. Ştia mai bine ca oricine că merita să faci lucrurile cum trebuia.

Tăciuni şi cenuşă

În zorii celei de-a cincea zile, Foxen îşi mai venise în fire. Asta o însenină numaidecât, fiindcă avea multă treabă.

Întinsă pe pat, în bezna atotcuprinzătoare, se întrebă ce surprize avea să-i rezerve acea zi. Unele zile erau mândre ca soarele, anunţându-şi sosirea în cor de trompete. Altele erau galante ca o invitaţie aşternută pe o tavă aurie. Mai erau şi zilele sfioase, care nu se prezentau de cu zori, ci aşteptau să fie descoperite de o fetiţă iscoditoare.

Era una dintre acele zile. O zi prea timidă ca să-i bată la uşă. Să fi fost o zi destinată chematului, trimisului, făcutului sau îndreptatului? Greu de zis. De cum se dezmetici şi Foxen puţin, Auri merse la Rezervor şi turnă apă curată în lighean. Se întoarse la Manta şi se dăţi pe faţă, pe mâini şi pe picioare.

În continuare nu avea săpun. Înainte de toate, avea să pună capăt acestei situaţii. Nu era atât de îngâmfată încât să se opună mersului lumii. Dar se putea folosi de pârghiile pe care lumea i le oferea. Măcar pentru săpun. Îi era permis. Era dreptul ei.

Întâi aprinse lampa cu spirt. Înmuiată de azuriul lui Foxen, văpaia ei gălbuie conferea un aspect plăcut încăperii, fără să

mai împrăştie umbre turbate pe pereţi.

Auri deschise coşul de fum şi aprinse grijulie focul cu ajutorul încâlciturii de lemne pe care-o găsise nu de mult. Frumos şi uscat. Frasin, ulm şi sprintenul păducel. Flăcările prinseră viaţă. Fata zăbovi cu privirile asupra lor, apoi plecă. Aveau să ardă o vreme. După cum spunea şi Magistrul Mandrag: în proporţie de nouăzeci la sută, chimia înseamnă aşteptare.

Dar avea cum să-şi umple timpul. Întâi se duse la Arbore, de unde luă micul ceaun de cupru şi cana crăpată de ceramică. Îndesă sacul de postav în buzunar. Ochii îi căzură pe bucata de unt ce se odihnea în fântână, dar scutură din cap încruntată. N-avea timp să se ocupe de râncezeala lui. În schimb, scoase bulgărele alb şi masiv de seu, îl mirosi curioasă şi rânji. Strânse apoi micuţul trepied de fier. Mai luă cu ea sacul de sare. Când să plece, puse ochii pe vasul argintiu cu seminţe de nucşoară. Tare ciudate şi preţioase mai erau. Purtau şi în acel moment izul meleagurilor îndepărtate. Prinse cu degetele o sămânţă şi îi pipăi învelişul fin. O duse spre gură şi inspiră adânc. Mosc şi ciulini. Mirosul perdelei de lupanar, profund, roşu şi plin de mister.

Nesigură, Auri închise ochii şi înclină capul, pe urmă atinse timid ciudata sămânţă brună cu vârful limbii. Încremeni, ca un munte de cremene. Apoi, cu ochii închişi, plimbă porţiunea catifelată de-a lungul buzelor. Un gest fin şi cugetat. Deosebit de un sărut. După o clipă îndelungată, pe faţă îi înflori un zâmbet satisfăcut. Făcu ochii

mari cât cepele. Da. Da. De asta avea nevoie.

Vasul de argint decorat cu frunze era destul de greu, însă Auri era dispusă să facă un drum în plus şi-l cără până la Manta ţinându-l cu ambele mâini. Pe urmă intră în Casa Întunecată şi luă mojarul gros de piatră din cotlonul întunecat unde-şi făcea veacul. Merse la Clingi şi se întoarse cu două sticle. La Gropi dădu roată podelei până găsi nişte ace de pin uscate. Le aduse şi pe acestea în Manta şi le aşeză pe fundul ceştii crăpate.

Flăcările se preschimbaseră în cenuşă. Auri luă un pumn de pulbere încinsă şi îl aruncă în cana crăpată, apoi merse să se clătească pe mâini. Se dăţi şi pe faţă, şi pe picioare. Mai făcu o dată focul, luă ceaunul, îl umplu cu seu şi-l aşeză pe foc, la topit. Adăugă şi un praf de sare. Zâmbi satisfăcută.

Coborî din nou la Arbore şi se întoarse cu un săculeţ de ghinde şi o tigaie mare şi plată. După ce decoji ghindele, le puse la prăjit, jucându-se puţin cu tigaia. Presără sare deasupra lor şi le savură una câte una. Unele erau amare. Altele dulci. Existau şi unele care n-aveau niciun gust. Aşa mergeau lucrurile. După ce termină de mâncat, aruncă un ochi în ceaun şi descoperi că seul nu se topise în întregime. Prin urmare, începu să spargă seminţele de nucşoară, iar când termină, le măcină în străvechiul mojar de piatră. Turnă pudra fină în borcan şi repetă operaţiunea. Spart, măcinat. Spart şi măcinat.

Mojarul era mai aspru din fire, cu apucături de ciomăgar, dar după două zile fără săpun, Auri îl găsi pe gustul ei.

Când termină cu măcinatul, luă ceaunul cu seu topit de pe foc şi amestecă. Cernu zgrunţurii cu sârguinţă, lăsând în urmă doar grăsimea topită, apoi puse ceaunul deoparte la răcit. Urcă în Bătătură să ia apă proaspătă de la conducta de cupru, aşa cum

se cuvenea, pe urmă umplu lampa de spirt de la robinetul unei ţevi de oţel, ascunsă prin hăţişurile Văgăunii. Când se întoarse în Manta, flăcările pieriseră în vatră. Strânse cenuşa într-o grămăjoară pe care-o îndesă în cana de ceramică. Se dăţi pe mâini, pe faţă şi pe picioare.

Aprinse focul pentru a treia şi ultima oară, după care se duse în Port şi luă postavul alb de pe raft. Pe urmă aduse borcanul cu fructe de laur. Dar descoperi cu amărăciune că borcanul nu se potrivea nicicum printre uneltele ei. Nici pe poliţă nu-i convenea.

Se simţi ofensată pe nedrept. Boabele de laur s-ar fi potrivit de minune. Se gândise la ele de cum mijise ochii şi poftise la săpun. Ar fi mers mână în mână. Plănuise să le amestece…

Nu. Nu-şi găsea locul acolo. Asta era cât se poate de clar. Dar nu se putea discuta cu borcanul încăpăţânat.

O scotea din minţi, însă nu dorea să supună întreaga lume voinţei sale. Numele ei răsuna ca ecoul stins al unei dureri. Era nespălată şi ciufulită. Ar fi fost o idee cât se poate de nefericită. Oftă şi duse borcanul cu fructe albăstrui înapoi pe raftul lui din Port, unde-i convenea lui să stea.

Se aşeză pe caldarâmul neted şi cald al Mantalei, în faţa vetrei, înconjurată de uneltele ei improvizate.

Spre mulţumirea ei, cenuşa din cana de ceramică era moale şi fină. Lemnul de stejar făcea cenuşa prea zgrunţuroasă. Mesteacănul era amar. Dar ea avea amestecul perfect. O amestecătură fără mesteceni şi ură. Frasinul era mândru, dar nu lipsit de cuviinţă. Ulmul era elegant, însă nu abunda în petale, ceea ce n-o deranja, la o adică. În privinţa păducelului… ei bine, Auri se trezi roşind. Haidem să spunem că indiferent câte petale avea, era totuşi o domnişoară sănătoasă şi în floarea vârstei, şi până şi buna-cuviinţă avea limitele ei.

Scoase sticluţa îndrăgostiţilor. Tare sfioşi… atâtea momente furate, şi parfumul florii selas. Minunat. Hoţia se potrivea în acel

moment.

Nucşoara era exotică şi străină de meleagul ei. În ea plutea încă spuma mării. Un câştig minunat. Crucial. Cifru, dar şi mister. Dar n-o stingherea câtuşi de puţin. Ştia că unele secrete trebuiau păstrate.

Aruncă o privire în ceaunul pus la răcit, unde grăsimea începea să se-nchege. Lipită de marginea ceaunului, aceasta aducea cu secera Lunii. Auri rânji. Fireşte. O găsise sub clar de Lună. Avea deci să crească asemenea Lunii, până se va împlini. Dar la o privire mai atentă, zâmbetul îi pieri de pe chip. Seul era curat şi bine închegat, dar îşi pierduse merele: arăta doar ros de vreme şi de ură.

O furtună mânioasă. Aşa ceva nu se cădea. N-ar fi rezistat cu atâta furie alături, zi de zi. Şi fără boabe de laur care s-o îmbuneze… N-avea de ales: trebuia să stoarcă furia din el. Altfel, praful s-ar fi ales de săpunul ei, ba mai rău încă…

Auri reveni în Port şi cuprinse totul cu privirea. Soluţia era evidentă. Ridică fagurele şi luă o îmbucătură. Închise ochii şi se lăsă pătrunsă de dulceaţa mierii. Se linse apoi pe buze şi nu-şi putu înăbuşi un chicot când roiul de albine care zumzăia în stomacul ei mai c-o făcu să ameţească. După ce-l stoarse de toată dulceaţa, Auri scuipă ceara de albine în palmă, pe urmă o frământă până obţinu un cocoloş rotund şi mătăsos.

Luă ceaunul cu seu şi merse în Umbri el. Luna scălda încăperea în raze materne, ce coborau cu dragoste printre gratii. Lumina ei blândă cădea oblic pe lespezile Dedesubtului.

Auri se ghemui la marginea cercului argintiu de lumină şi aşeză ceaunul în mijloc. Grăsimea forma un cerc subţire şi alb în jurul pereţilor ceaunului. Fata încuviinţă. Trei cercuri. Cum se cuvenea, dacă aveai întrebări. Cel mai bine era să fii elegant şi politicos. Era cât se poate de egoist să-ţi impui voinţa asupra lumii. Auri legă cocoloşul de ceară cu o sfoară şi îl înmuie în

grăsimea caldă. Răsuflă uşurată când văzu că după câteva clipe totul mergea de minune. Simţi cum furia se coagulează în jurul cocoloşului de ceară, trăgând spre ea ca ursul la stupi. Pe când razele Lunii îşi luară adio de la ceaun, până şi ultimul strop de furie părăsise grăsimea. Straşnică treabă.

Auri duse ceaunul la Arbore şi îl cufundă în apa curgătoare a căldării. Grăsimea se răci cât ai zice peşte, formând un disc alb şi gros de două degete. Scoase cu îndemânare discul de grăsime din ceaun şi vărsă apa aurie în căldare, desluşind în curgerea ei o dâră de somnolenţă şi toate merele din seu. Mare păcat. Dar ce să-i faci? Era în firea lucrurilor.

Între timp, cocoloşul devenise agitat. Cum toată furia fusese absorbită în ceară, Auri descoperi că era mult mai teribilă decât crezuse iniţial. Tunete şi trăsnete, şi moarte înainte de vreme.

Furia mamei care-şi pierde puii.

Din fericire, cocoloşul era prins deja cu sfoară. N-ar fi vrut nici în ruptul capului să pună mâna pe el. În deplină tăcere, Auri îndesă cu grijă cocoloşul într-un borcan voluminos, pe care ulterior îl închise etanş, iar borcanul luă calea Mărginişului. Cu atâta grijă îl purtă. Cu atâta atenţie îl depuse pe înaltul raftului de piatră. În spatele sticlei. Acolo era în siguranţă deplină.

În Manta, focul – cel de-al treilea şi ultimul – se preschimbase în cenuşă. O strânse şi umplu ochi cana de ceramică. Se dăţi pe mâinile acoperite de funingine. Apoi pe faţă şi picioare.

Totul era pregătit. Auri rânji şi se aşeză pe podeaua caldă, în mijlocul ustensilelor. Deşi nu renunţase la masca solemnităţii, inima-i sălta de bucurie cu gândul la noul ei săpun. Agăţă ceaunul pe trepiedul de fier, iar dedesubt aşeză lampa de spirt, pentru ca flacăra ei fierbinte să încălzească fundul de cupru.

Înainte de toate, discul ei minunat de grăsime albă şi curată. Bine închegat şi ascuţit, şi mirific ca Luna.

Drăcuşorul neastâmpărat ce sălăşluia în ea îi dădea ghes să spargă discul în bucăţi, ca să se topească mai repede. Să se bucure de săpun mai repede, să se poată spăla şi ea cum se cuvenea după atâta amar de vreme. Să se pună pe picioare.

Mai bine nu. Aşeză cu grijă grăsimea în ceaun, atentă să n-o ofenseze. O lăsă în cercul ei pur şi perfect. Răbdare şi decenţă. Asta dicta buna-cuviinţă. Urmă cenuşa. Puse cana de ceramică pe borcanul îndesat şi turnă apă proaspătă deasupra. Apa trecu prin cenuşă şi se strecură tiptil prin crăpătura din fundul cănii. Roşul fumuriu al sângelui, al ţărânei, al mierii.

Când se scurse şi ultima picătură, Auri înălţă borcanul umplut cu Zeama Tăciunilor şi văzu că se întrecuse pe sine în

prepararea licorii. Avea culoarea apusului roşiatic. Falnică şi elegantă. Dar undeva pe fundul borcanului, licoarea trăda urme de voluptate. Păstra toate aspectele pozitive ale lemnului, precum şi minciunile lui tăioase. Într-un fel, era suficient. Grăsimea şi Zeama Tăciunilor urmau să ţină loc de săpun. Dar nu mai avea mere. Îşi pierduse toată dulceaţa şi bunătatea. Dur şi rece, precum creta. Ca şi cum te-ai îmbăia cu o cărămidă nepăsătoare.

Se gândi că pe undeva amestecul era de ajuns. Dar cât de groaznic ar fi să trăieşti înconjurat de goliciunea ascuţită şi dură a lucrurilor suficiente? Cuibărită pe podeaua netedă şi caldă a Mantalei, Auri se înfioră la închipuirea acestei lumi mohorâte. Lipsită de perfecţiune. Lipsită de frumuseţe şi adevăr. Mai bine nu. Era prea înţeleaptă să ducă un astfel de trai. Privi în jur şi se minună văzând atâta splendoare. Avea o frunză iubitoare şi perfectă, precum şi levănţica ei minunată. Purta rochia ei favorită. O chema Auri şi numele său strălucea ca aurul înlăuntrul ei.

Scoase dopul argintiu din sticluţa azurie şi turnă parfumul peste pudra fină de nucşoară. Mireasma florilor umplu încăperea cu dulceaţa ei discretă, împletindu-se în chip fericit cu izul înţepător de nucşoară.

Auri zâmbi şi amestecă vârtos cu un vătrai de lemn, apoi turnă licoarea densă, moale şi păstoasă în sacul de pânză aşezat din timp deasupra borcanului îndesat. Înfăşură două beţe la capetele sacului, pe urmă, cu ajutorul storcătorului improvizat, strânse pânza cu putere, până ce dinăuntru începu să curgă pe fundul borcanului un lichid întunecat şi uleios. Acesta picura încet. De-un deget. De două degete. Trei. Răsuci beţele cu atenţie sporită şi înteţi strânsoarea. Lichidul se strânse şi, sub presiunea beţelor, picură iar. Se adună la un loc şi picură iar.

Într-un târziu, braţele îi cedară. Auri oftă şi îşi lăsă trupul moale, apoi scoase beţele şi aşeză sacul de pânză pe o tigaie plată. În locul lichidului întunecat şi păstos avea o tescovină de nucşoară, alburie şi sfărâmicioasă.

Ridică borcanul şi inspectă lichidul vâscos şi limpede ca ambra. Era minunat, minunat, minunat. Era ceva nemaivăzut. Mustea de secrete şi spumă de mare. Bogat în mistere. Plin de mosc, de şoapte şi de acid miristic.

Licoarea era atât de splendidă, că şi-ar fi dorit să facă şi mai multă. Cu cât avea, n-ar fi umplut nicio ceaşcă de ceai. Aruncă o privire furişă spre tigaie, intenţionând să stoarcă tescovina cu mâinile, ca să mai scoată câteva picături din ea…

Dar nici nu întinse bine mâna, că i se făcu silă de aluatul vâscos. Preţ de o clipă şovăi, privind pieziş la tescovina spălăcită, cenuşie şi sfărâmicioasă, şi simţi un nod în gât. Urla prin toţi porii. Zile nesfârşite de urlete întunecate şi sângerii. Stătuse la pândă în spatele misterelor, dar floarea de selas le furase pe acestea, aşa că Auri auzi limpede strigătul înfiorător.

Ridică borcanul şi cercetă licoarea de culoarea ambrei. Era la fel ca adineauri. Printre misterele licorii înmiresmate nu se ascundea niciun strigăt. Era în continuare perfectă.

Auri scoase un suspin lung şi tremurat. Lăsă borcanul din mână, apoi, cu mişcări delicate, puse sacul de pânză şi beţele în tigaie, alături de înfiorătoarea tescovină. Le atinse doar cu vârful degetelor, de parcă fuseseră otrăvite. Se ţinea cât mai departe de ea. Ştia deja consecinţele. Cunoştea prea bine roşul. Se săturase de urlete. Uşor asudată, ridică tigaia cu ambele mâini şi se întoarse spre uşă, dar înlemni înainte să facă primul pas spre Portul ei ordonat.

Nu putea s-o ţină acolo. Cine ştie ce dezordine ar fi creat? Să nu te învecinezi niciodată cu urletul. Pe coridor, atunci. Făcu un pas şi iar înlemni, neştiind încotro să se îndrepte. La Brizant, unde curenţii de aer vor purta urletele prin întregul Dedesubt? La Arbore, unde va arde mocnit, precum cărbunele, atât de aproape de oalele, şi cratiţele, şi păstăile ei îndrăgite…

Nu. Aşa ceva nu se putea. Folosi, prin urmare, cea de-a treia ieşire din Manta, uşa bătută în fier, şi duse sacul de pânză la Mărginiş.

La întoarcere, Auri se clăti pe faţă, pe mâini şi pe picioare.

Făcu un pas spre trepied şi ceaun, dar se opri în loc. Reveni la lighean. Se dăţi iar pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Avea nevoie de săpun ca de aer. Trebuia să ducă munca la bun sfârşit. Era atât de aproape. Dar înainte se duse în Port să verifice starea lucrurilor. Netezi pătura cu ambele mâini. Atinse piatra cenuşie şi plată. Puse sticlexul la locul lui potrivit. Atinse cartea de piele, apoi o deschise, de teamă ca nu cumva să-i fi tăiat cineva paginile. Dar acestea erau întregi şi la locul lor. Privi cu coada

ochiului spre raft şi văzu că piatra era mişcată. Încercă s-o îndrepte la poziţia ei adevărată, însă nu-i desluşea contururile şi nu mai cunoştea firea lucrurilor sau dacă era în locul potrivit.

Mai era şi mierea. I se făcuse o poftă, dar nu se cădea…

Se frecă la ochi, pe urmă, fără tragere de inimă, îşi coborî privirile asupra mâinilor. Se întoarse iute în Manta şi se dăţi pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Panica i se strecura tiptil în suflet. Ştia cât de repede se puteau strica lucrurile. Făceai ce-ţi stătea în putere. Te îngrijeai de lume de dragul ei. Sperai să fie bine… Dar cu toate astea, ştia. Totul se putea nărui într-o clipită, fără ca ea să poată opri colapsul. Şi, pe deasupra, ştia că nu era credincioasă firii sale. Ştia că întregul ei era strâmb. Ştia că nu era adevărată pe dinăuntru. Ştia că mintea ei era sucită. Ştia.

Respira tot mai greu. Inima îi bătea tot mai puternic în piept. Lumina strălucea tot mai intens, şi în acelaşi timp era bombardată de zgomotele lucrurilor pe care nu le putea auzi de obicei. Lumea îşi ascuţea în chip fatal impulsurile. Urletul tuturor lucrurilor rătăcite de adevăr.

Auri privi speriată în jur, cu sudoare pe frunte. Era încâlcită şi încremenită. Chiar şi acolo. Vedea urmele. Mantaua era precum o coajă de ou. Chiar şi locul ei cel mai perfect. Patul aproape că nu mai era patul ei. Frunza ei perfectă, atât de fragedă. Cutia cu pietre atât de departe. Levănţica neajutorată şi tot mai palidă…

Îi tremurau mâinile. Era plină de urlete? Din nou? Nu. Nu, nu. Nu ea. Nu doar ea. Era totul împrejur. Totul deşirat, subţire şi zdrenţuros. Abia se mai ţinea pe picioare. Lumina avea colţi şi i se izbea ca un pumnal de dinţi. Iar dedesubt era golul întunecat. Pustiul fără nume pe care totul îl sfâşia la colţurile roase ale pereţilor. Până şi Foxen nu-şi ajungea. Pietrele erau stranii. Aerul. Porni în căutarea propriului nume, dar nu-l găsi nici măcar pâlpâind. Era goală pe dinăuntru. Totul era. Totul era totul. Totul era cu totul altceva. Totul chiar acolo, în locul ei cel mai perfect.

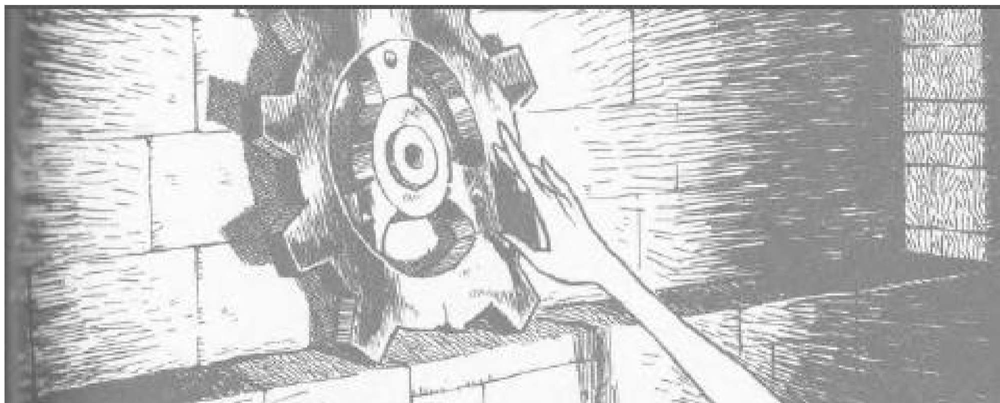
Avea nevoie. Şi câtă nevoie... Dar iată! Zări Roata de alamă proptită de perete, complet neschimbată. Era plină de dragoste. Nimic n-o putea urni din loc. Nimic n-o putea rătăci de firea ei. Când toată lumea era un palimpsest, era palindromul perfect. Atât de neprofanat.

Era în cealaltă parte a încăperii. Atât de departe, încât se temea că nu va ajunge la ea. Mai ales în acea clipă, când pietrele se înăspriseră sub tălpile ei. Când era aşa goală pe dinăuntru. Dar odată ce se puse în mişcare, totul păru mult mai uşor. Ca mersul la vale. Roata cea mândră şi strălucitoare era adevărată. Se proptea cu forţă de peretele subţire şi ros al lumii, şi îl cresta.

O atinse. Suprafaţa ei era netedă şi caldă. Iar Auri, asudată, deznădăjduită şi cu răsuflarea tăiată, îşi lipi fruntea de răcoarea ei. O prinse cu ambele mâini. Marginile ei ascuţite îi mângâiau palma ca un cuţit liniştitor. Se ţinu strâns de ea, asemenea naufragiatului care se agaţă de ţărmul stâncos. Dar totul în jur vuia a furtună. Totul se rostogolea. Totul se năruia în alb şi durere.

Şi astfel, cu braţe tremurânde, Auri se agăţă de roată. O răsuci invers acelor de ceasornic pe balustrada îngustă de piatră. Pe calea spărturii. Iar fiecare dinte ciupea câte puţin din piatră. Şi de-abia atunci înţelese Auri ce greutate înfiorătoare purta Roata de alamă. Era punctul de sprijin. Pivotul. Punctul de reazem. Se rotea, se înclina, dar pe drept cuvânt, mişcarea era aparentă doar. În realitate, era neclintită. Nemişcată. Adevărul era că întreaga lume se rotea în jurul ei.

O ultimă sforţare şi roata rămase cu dintele lipsă orientat în jos. În clipa în care dinţii greoi muşcară din piatră, Auri simţi Nestrămutatul. Privi în jur, tremurând ca varga, şi văzu că totul era în regulă. Patul ei era patul ei. Totul lui tot în Manta era bine. Nimic nu era altceva. Nimic nu era altcumva decât ar fi trebuit să fie.

Auri se prăbuşi istovită pe podea. Valul brusc de uşurare îi tăie răsuflarea. Luă roata în braţe şi o duse la piept, râzând. O sărută. Apoi închise ochii şi plânse.

După placul inimii ei

Auri îl puse pe Reazem la locul lui şi şterse lacrimile de pe chipul lui dulce de alamă. Se duse la ceaun şi descoperi încântată că grăsimea se topise în întregime. Împrăştia un iz de fierbinţeală, de cămin, de pământ, de plămâni. Se aplecă şi suflă peste flacăra gălbuie. Urmă ligheanul. Se dăţi pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Se aşeză pe piatra caldă, lângă ceaun. Mai puţin. Foarte aproape. Pe faţă îi înflori un rânjet şi, preţ de câteva clipe, aproape că nu băgă de seamă cât de ciufulită şi murdară era.

Amestecă grăsimea cu un băţ subţire. Inspiră adânc. Luă borcanul şi turnă cu grijă Zeama Tăciunilor peste aluat. Amestecul se învolbură de îndată în alb cu urme de rozaliu. Rânji extrem de satisfăcută şi continuă să amestece. Luă apoi licoarea de culoarea ambrei, cu zumzet nerăbdător şi înmiresmată de petale. O turnă în ceaun şi toată încăperea fu învăluită de mister şi de mosc, şi de rod. Amestecă, până când mireasma florilor de selas cuprinse aerul. Continuă să amestece cu înfrigurare. Încă o dată. Aluatul începea să se închege. Se opri din amestecat şi puse băţul deoparte. Trase aer în piept şi oftă prelung. Se dăţi pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Strânse uneltele, două câte două, şi le puse la loc. Se opri în Arbore, în Port şi la Clingi, ducând sticle, lămpi şi tigăi.

Când termină cu ordinea, Auri luă ceaunul de cupru (în acel moment mai rece) şi îl duse în Port. Îl înclină puţin, vârî mâna înăuntru şi scoase cupola fină, curbată şi albicioasă a mult iubitului ei săpun.

Se folosi de marginea subţire a farfuriei pentru a tăia cupola de săpun. Îl felie în diferite forme şi mărimi. Fiecare luată-n parte şi toate după placul inimii ei. Părea deopotrivă necuviincios şi savuros, dar dat fiind că săpunul era al ei, acest timid acces de egoism era de-a dreptul inofensiv. Din când în când îşi mai făcea poftele. Astfel îşi aducea aminte că era cu

adevărat liberă. În timp ce tăia, Auri observă că săpunul nu era de un alb imaculat, ci avea o nuanţă rozalie. Cremă proaspătă amestecată cu un strop de sânge. Cu gesturi aproape reverenţioase, luă o bucată în mână şi o atinse uşor cu vârful limbii.

Perfecţiunea lui o bucură peste măsură. Săpun de sărutat. Catifelat, dar solid. Misterios şi în acelaşi timp dulce. Nu văzuse întreg Temeranul aşa săpun. Puteai să colinzi toate cele patru zări şi n-ai fi găsit aşa ceva. Auri tremura de nerăbdare. Alergă într-un suflet la ligheanul ei. Se spălă pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Izbucni în râs. În râsul ei prelung, melodios şi răsunător părea că se îmbinau clopotul, harfa şi trilul păsărilor.

Merse la Clingi. Se spălă. Îşi pieptănă părul. Hohoti şi dănţui. Se grăbi să ajungă acasă. Se întinse în pat, singură-singurică, zâmbi şi adormi.

Eleganţa mişcării

În zorii celei de-a şasea zile, numele ei se deschise precum petalele florilor.

Foxen, care simţise şi el schimbarea, aproape că explodă în culori când îl stropi pentru prima oară. Era o zi a devenirii. O zi a făuritului. Râse de veselie chiar înainte de a coborî din pat. Greu venise acea zi, dar nici că-i mai păsa. Săpunul era mai dulce ca toate florile câmpului. Şi pe deasupra, lucrurile trebuiau făcute la timpul lor. Acest gând o mai dezmetici puţin din vârtejul veseliei. Urma să sosească în curând. Mâine. Şi încă n-avea ce să împartă cu el. Încă nu găsise cadoul perfect. Erau trei căi de ieşire din Manta... Nu încă. Se spălă pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Îşi perie părul până se preschimbă într-un nor auriu. Bău puţină apă şi îmbrăcă rochia preferată. Nu zăbovi nicio clipă. Se anunţa o zi foarte plină.

Înainte de toate, trebuia să rânduiască săpunul ei nou şi perfect. Avea şapte bucăţi. Una lângă lighean, la adăpostul Mantalei. Cea folosită cu o zi în urmă, la Clingi. Cele patru bucăţi mai mari la Brutărie, să vindece. Cea mai mică şi mai dulce dintre ele ajunse pe fundul lădiţei de lemn, ca să nu mai rămână niciodată fără săpun. Se învăţase minte, nu încăpea vorbă. Şovăi o clipă cu mâna în lădiţă. Oare nu i-ar fi plăcut o bucată de săpun sărutat? Era de cea mai bună calitate. În viaţa lui nu văzuse aşa minunăţie...

Mai bine nu... Se îmbujoră înainte să-şi ducă gândul până la capăt. Ar fi fost cât se poate de nepotrivit. Pe deasupra, nu asta şi-ar fi dorit. Misterele ar fi mers bine, dar purta prea mult stejar în fire. Şi salcie. Şi cu siguranţă nu ar fi îndrăgit florile de selas. Închise capacul mândrei sale lădiţe din lemn de cedru, dar când se ridică în picioare, fu orbită de o lumină puternică, iar încăperea se învârti cu ea. Clătinându-se pe picioare, păşi încet şi se aşeză pe pat, înainte s-o cheme podeaua. Simţi frica dându-i târcoale. Aruncă priviri speriate prin încăpere. Să fi

fost…?

Nu. Explicaţia era mult mai simplă. Stomacul ei urla a pustiu. Uitase să-şi poarte de grijă. Când îi trecu ameţeala, se duse ţintă la Arbore. Şi mai mult dintr-un capriciu straniu, îl luă pe Reazem cu ea. Sărmanul nu văzuse mai nimic din Dedesubt. Şi cu toate că era greu, putea să-i facă atâta amar de bine pentru ajutorul primit. Singurele fructe ale Arborelui erau tigăile în momentul de faţă.

Sau poate că nu. Luă o oală de tablă şi o umplu cu apă proaspătă. Cu penultimul chibrit pe care îl mai avea aprinse lampa de spirt. Se cocoţă pe tejghea şi se întinse după borcan. Boabele uscate de mazăre se rostogoleau jucăuş în interior, lovind uşor sticla. Deschise dopul de metal, făcu mâna căuş şi turnă câteva boabe în palmă. Nu multe, fiindcă avea o mână mică, dar până la urmă jumătate din câte avea. Le dădu drumul în apa caldă. Şovăi, apoi ridică din umeri şi goli restul borcanului în oală.

Aşeză borcanul gol pe tejghea şi privi în jur. Pâlpâitul roşiatic al lămpii şi strălucirea verde-albăstruie a lui Loxen scoteau în evidenţă goliciunea rafturilor. Auri oftă şi alungă acest gând din minte. Astăzi, supă. Mâine sosea el în vizită. Iar după… Ei bine, se va descurca ea cumva. Era singura cale. Să nu-ţi doreşti lucruri pentru tine. Astfel, puteai să fii mărunt. Şi în siguranţă. Puteai să te strecori neabătut prin lume, fără să deranjezi fiecare coş cu mere ce-ţi ieşea în cale. Şi dacă erai atent, dacă-ţi însuşeai firea lucrurilor, puteai să fii de ajutor. Puteai să repari stricăciunile. Să îndrepţi lucrurile strâmbe. Iar în schimb, nădăjduiai că lumea nu te va lăsa să mori de foame. Era singurul mod elegant de a te purta. În rest, totul era mândrie şi îngâmfare.

Ar fi putut să împartă fagurele cu el. Era atât de minunat. Mai ales că viaţa lui fusese arareori dulce. Ăsta era adevărul. Medită

în continuare la problemă în timp ce mazărea dansa în apa clocotită. Auri îl mângâie agale pe obraznicul ei Foxen, cugetă un răstimp şi hotărî în final că fagurele era soluţia, dacă nu găsea altceva mai bun între timp. Amestecă supa şi adăugă nişte sare. Cât şi-ar fi dorit în acea clipă ca untul să fie comestibil. Puţină grăsime în supă ar fi fost nemaipomenită. S-ar fi potrivit de minune.

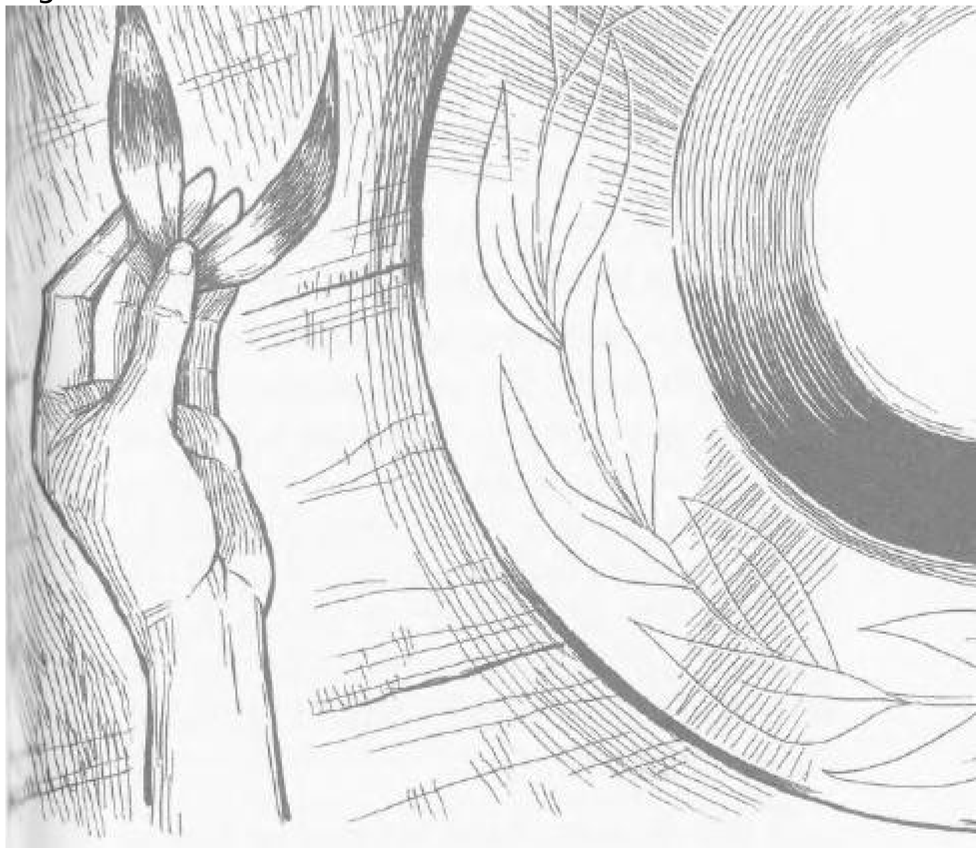

După ce termină cu supa, Auri se întoarse în Manta. Cu Reazem în braţe, i-ar fi fost greu să-şi croiască drum prin Cavouri sau Adorne, aşa că preferă să ocolească prin Bătătură. Cu stomacul plin şi un oaspete alături, străbătu în pas de promenadă tunelurile strâmte şi pătrăţoase. Reazem era greu, ce-i drept. În apropiere de Dubian, simţi un scrâşnet fin sub talpă şi se opri. Zări în jur nişte frunze împrăştiate. Dar ce căutau acolo? Prin Bătătură nu bătea vântul. Nu curgea nicio apă. Se uită în jur, dar nu văzu nici urmă de găinaţ. Adulmecă aerul: nici urmă de mosc sau urină.

Dar nu simţi nimic ameninţător. Nimic răsucit, încâlcit sau nepotrivit. Însă ceva tot era. O jumătate de ceva, mai bine zis. Ceva misterios.

Curioasă din fire, Auri îl aşeză cu delicateţe pe Reazem pe podea şi ridică frunza familiară. Cercetă împrejurimile şi descoperi o grămăjoară de frunze la umbra unei arcade. Le ridică pe toate şi, când auzi foşnetul lor nerăbdător, înţelese numaidecât. Cuprinsă de emoţie, se întoarse cu Reazem în Manta. Înainte să plece, îl sărută pe creştet şi îl atârnă cum se cuvine de balustrada îngustă de piatră, cu gaura în jos, fireşte. Alergă într-un suflet în Port şi luă vasul de argint. Se uită la frunza culeasă, apoi la frunzele gravate ce se împleteau pe

marginea vasului. Erau de-o seamă.

Auri clătină din cap, neştiind ce prevestiri aduceau frunzele. Dar putea să afle. Înşfăcă vasul de argint şi se întoarse degrabă în Bătătură, şi de-acolo pe sub arcada unde descoperise grămăjoara de frunze. Sui un munte de bolovani. Ocoli o bârnă căzută la pământ. Nici nu ştia dacă mai trecuse vreodată prin această zonă a Bătăturii, dar găsi drumul cu nespusă uşurinţă. Ici-colo, frunze răzleţe colorau podeaua, asemenea firimiturilor.

În cele din urmă ajunse pe fundul unui puţ ce ducea în sus. Un horn străvechi? Un tunel de evacuare? Un puţ? Era abrupt şi îngust, dar cum Auri era o fetiţă vioaie, urcă sprintenă ca o veveriţă, nestingherită de vasul de argint. Capătul puţului era astupat cu o scândură de lemn, stând într-o rână. O dădu cu uşurinţă la o parte şi se căţără la suprafaţă.

Se afla într-o pivniţă prăfuită şi lăsată în paragină, ticsită cu rafturi. În cotloane tronau mai multe butoaie. Rafturile erau pline cu saci, butoiaşe şi lădiţe. În mirosul pregnant de praf desluşi un iz de stradă, sudoare şi iarbă. Se uită prin încăpere şi descoperi o fereastră la înălţime, iar împrăştiate pe podea, înaintea ei, o mână de cioburi.

Era un loc ordonat, cu excepţia frunzelor răzleţe, aduse de cine ştie ce furtună ancestrală. Descoperi câţiva saci cu mălai şi faină de orz. Dar şi nişte mere de iarnă. Lădiţe ticsite cu smochine şi curmale.

Auri se plimbă prin pivniţă, cu mâinile la spate. Păşea cu delicateţe, asemenea unui acrobat pe frânghie. Butoiaşe cu melasă. Borcane cu dulceaţă de căpşune. Câţiva dovlecei ieşiseră dintr-un sac de pânză şi se prăvăliseră la podea. Auri le făcu vânt înăuntru şi trase vârtos de sfoară. Se aplecă apoi să cerceteze un raft de jos. Pe capacul unui vas mic de ceramică se odihnea o frunză. Cu gesturi delicate, Auri luă frunza, pe urmă vasul şi în locul lui puse bolul de argint.

Îşi îngădui să arunce o ultimă privire melancolică prin încăpere înainte să se întoarcă pe unde venise. Răsuflă uşurată de-abia când ajunse în prietenoasa şi întunecata Bătătură. Entuziasmată, îndepărtă praful de pe noua ei comoară. Dacă gravurile nu minţeau, în amforă se găseau măsline.

Erau încântătoare. Vasul cu măsline luă calea Arborelui. O prezenţă solitară pe raftul pustiu, dar mai bine un vas solitar decât ecouri pustii, sare şi unt rânced. Mult mai bine.

Merse în Port să verifice starea lucrurilor. Sticluţa azurie nu se simţea în largul ei. Era cuibărită pe raftul de jos al celei mai îndepărtate etajere, de pe zidul de la răsărit. Auri o atinse cu blândeţe, încercând să-i aducă alinare. Îşi aminti că lui îi plăceau

sticlele. Să fi fost un cadou potrivit?

O apucă şi o întoarse pe toate părţile. Mai bine nu. Nu sticluţa asta mohorâtă. Morocănoasă. Destinată altei persoane. Poate o alta? Ideea îi era pe plac. Nu pe de-a-ntregul. Aproape.

Gândul o purtă spre măsuţa de toaletă din Prăvălac. Cu o zi în urmă îi păruse dreaptă şi adevărată. Dar ieri nu fusese în apele ei. Nu se ridicase la înălţimea numelui. Poate va găsi o sticlă uitată printre celelalte, una pierdută, care nu-şi găsea locul.

Măcar era un punct de plecare. Auri îl luă în braţe pe Reazem, cald şi prietenos, şi hotărî ca, în drum spre Ursă, să facă un ocol prin Van, Fruntar şi Scânteioagă, ca să vadă şi prietenul ei minunăţiile Dedesubtului.

Făcu un popas în Zodiar, noul ei salon rotund şi perfect. Reazem trona ca un rege pe fotoliul de catifea. Auri se întinse pe canapea să-şi odihnească braţele după atâta trudă dulce.

Dar n-avea prea mult timp de zăbovit. Prin urmare, luă din nou Roata de alamă în braţe şi urcă agale treptele fără nume, să se minuneze şi Reazem de stranietatea şi sfiala prefăcută a locului. Şi pentru că amândoi erau bine-crescuţi, se făcură că nu bagă de seamă uşa timidă de pe palier.

Trecură prin spărtura din zid şi intrară în Prăvălac. Încăperea era întocmai cum o lăsase cu o zi în urmă. Nu era perfectă ca Zodiarul, dar nici strâmbă, răsucită, pierdută sau nepotrivită. Nimic nu bătea la ochi. Cum măsuţa de toaletă fusese îndreptată, Prăvălacul părea gata să cadă în mrejele somnului lung de iarnă.

Totuşi, bătuse drum lung până acolo. Deschise dulapul şi se uită înăuntru. Atinse oliţa. Aruncă o privire şi în cămară, unde salută politicos mătura şi găleata. Apoi se concentră asupra măsuţei. Şi, într-adevăr, găsi câteva sticluţe frumoase. Una îi atrase în mod special atenţia. Era mică şi spălăcită. Sclipitoare precum opalul. Perfectă, şi cu dop isteţ pe deasupra. Nu avu

nevoie s-o deschidă. Ştia deja că avea suflu. Un obiect ales.

Îl ridică pe Reazem şi aruncă un ochi prin gaura din centrul perfect al roţii sale, în caz că-i scăpase ceva înainte. Ceva desfăcut sau încâlcit. O sfoară de care să tragă. Nici gând. Dreaptă sau piezişă, măsuţa de toaletă era bine pusă la punct.

O sticlă sclipind cu suflare tainică: iată un cadou splendid. Nu. Că lua sticla de la locul ei sau că smulgea un dinte din care ar fi croit pe urmă o mărgea, tot aia era.

Oftă şi plecă. Trecu prin spărtura din zid, apoi coborî treptele fără nume. Ar fi putut să iasă la vânătoare în adâncurile Linei, prin galeriile sale, iar…

Dar n-avu timp să-şi ducă gândul la bun sfârşit. O treaptă desprinsă i se răsuci sub tălpi şi o azvârli înainte. Cu un ţipăt speriat, Auri se împletici pe trepte în jos, iar Reazem îi scăpă din braţe. Se răsuci şi se desprinse din strânsoarea ei, din îmbrăţişarea părului ei auriu. Deşi era greu, pentru o clipă păru că stă locului, pe urmă se învârti şi izbi cea de-a şaptea piatră cu atâta putere, că lespedea crăpă sub forţa impactului. Urmă un salt prin aer, după aceea căzu şi se sfărâmă pe piatra palierului, cu un zgomot asurzitor de clopot spart. De harpă în clipa morţii. Bucăţile sclipitoare de metal zăceau împrăştiate pe podea.

Auri reuşi să-şi menţină echilibrul. Nu căzu, dar un fior de gheaţă îi străpunse inima. Se prăbuşi pe trepte. Era paralizată. În loc de inimă avea un sloi de gheaţă. Îl simţea rece în mâini. Marginile lui ascuţite îi mângâiau în continuare pielea. Se ridică în picioare şi se târî pe scări în jos. Apoi se împletici de câteva ori, când alte trepte nechibzuite încercară să-i aţină calea, asemenea unui bătrân scrântit care îţi spune acelaşi banc de o mie de ori.

Ştia unde greşise. Ar fi trebuit să fie mai delicată în interacţiunea ei cu lumea. Cunoştea mersul lucrurilor. Ştia că,

dacă nu păşeai cu grijă, ca o pasăre, întreaga lume se putea prăbuşi în capul tău. Ca un castel din cărţi de joc. Ca o sticlă pe stânci. Ca o încheietură ţintuită sub mână de răsuflarea caldă ce miroase a vin şi dorinţă…

Auri se opri la capătul treptelor, ţeapănă şi tensionată, cu privirile în pământ. În jur atârnau pletele ei aurii. Era cea mai mare dintre greşeli. N-o lăsa inima să ridice privirile din pământ, unde zăceau picioarele ei prăfuite şi golaşe. Într-un târziu, îşi înălţă ochii şi privi încordat. Apoi pe furiş. Pe urmă văzu bucăţile de alamă şi fu copleşită de durere. Nu. Nu se sfărâmase. Era frântă. Doar frântă. Buzele ei se desfăcură într-un rânjet larg, de parcă ar fi vrut să înghită Luna. Da. Reazem se frânse, dar nu era nimic *rău* în asta. Aripa se frânge în zbor. Valurile se frâng de ţărm. Până şi omul cade frânt în pat. Fireşte că era frânt. Cum altfel ar fi putut cineva atât de straşnic centrat să împărtăşească înţelepciunea lui perfectă cu lumea? Unele lucruri erau prea adevărate pentru a fi spuse.

Reazem zăcea frânt în trei bucăţi. Trei forme ascuţite cu câte trei dinţi fiecare. Nu mai era un pivot ancorat în firea lucrurilor, ci trei a câte trei.

Auri zâmbi şi mai tare. Vai. Vai. Vai. Fireşte. Degeaba căutase un *singur lucru.* Nici nu era de mirare că nu găsise nimic. Nici nu era de mirare că totul era strâmb. În fapt, căuta *trei* lucruri. El urma să aducă *trei* cu el. Se cuvenea să-i răspundă pe măsură. Trei lucruri perfecte, iată darul potrivit.

Auri privi nedumerită spre trepte. Roata lovise cea de-a şaptea treaptă, crăpând-o bine de tot. Prin urmare, nu şapte.

Se înşelase şi în privinţa acestui lucru. Nu în a şaptea zi avea să sosească, ci *astăzi*! Poate că în altă zi, această descoperire ar fi zdruncinat-o puternic. Ar fi trecut-o toate năduşelile şi s-ar fi simţit teribil de încâlcită. Dar nu şi astăzi. Nu în acel moment, când adevărul era atât de frumos aşternut dinaintea ei, când

totul se limpezise brusc. Trei lucruri! Era *uşor* dacă ştiai firea lucrurilor. Auri era atât de copleşită, încât înţelese destul de târziu unde se afla. Sau mai degrabă conştientiză că treptele ştiau, într-un sfârşit, unde se aflau. Se *aflaseră* pe sine. Îşi găsiseră locul. Aveau un nume. Auri se afla în Cele Nouă.

Miezul ascuns al lucrurilor

Auri strânse treimile şi se întoarse în Manta.

Păreau mult mai uşoare, dar n-o surprindea câtuşi de puţin. Îşi împărţiseră secretele între ele, iar fata ştia din proprie experienţă cât de greu atârnau secretele de care te ţineai cu dinţii.

În Manta, ea aranjă cu grijă treimile, dar înainte să le proptească pe tustrele de perete, zări forma primului ei cadou. Mai limpede de-atât nici că se putea. Nu era de mirare că podeaua îi prisosea acolo. Nu era de mirare că nu folosise niciodată al doilea raft de pe perete.

Dinţii erau nemaipomeniţi. Atât de adevăraţi. Scăpărau ca dorinţele din basme. Înţelegând mersul lucrurilor, Auri duse prima treime înapoi în Prăvălac. O luă prin Ursă, trecu prin Zodiarul perfect rotund şi bărbătesc, apoi pe Cele Nouă, nepăsătoare că le descoperise numele.

Cu rânjetul pe buze, Auri duse treimea de alamă strălucitoare la sertarul dulapului şi o îndesă cu grijă înăuntru. Îşi găsi locul imediat. Se potrivea ca un iubit, sau o cheie.

Auri coborî mâinile şi simţi atingerea fină şi răcoroasă a cearşafului pe vârful degetelor. Îl scoase din sertar şi îl sărută. Era liber să plece. Strânse cearşaful la piept şi se întoarse într-un suflet la Manta.

A doua treime luă drumul Toacei. Şi pentru un răstimp, Auri părăsi Dedesubtul cu sufletul la gură. O spărtură în zid, trepte ascunse, printr-o pivniţă şi de acolo în magazia celei mai de seamă taverne din oraş. Lăsă treimea şi în schimbul ei luă un eider alb şi rotofei, plin de nevinovăţie şi coborâşuri. Era frumos şi delicat, plin de şoapte calde şi amintiri de drum.

Deloc stingherită de greutatea lui, Auri străbătu în fugă tunelurile, uşoară ca zânele pădurii. Când se întoarse în Manta, aşternu salteaua lângă perete, aproape de patul ei. Suficient de aproape să-i audă şoaptele la nevoie. Suficient de aproape să-i asculte cântecul în miez de noapte.

Gândul o făcu să roşească puţin. Luă cearşaful alb şi cremos şi îl aşternu pe noul lui pat, după care îl netezi cu mâinile. Era minunat, ca un sărut pe pielea ei.

Auri intră în Port, zâmbind fericită, şi se întoarse cu pătura. Înţelese în acel moment de ce o părăsise.

Ştiuse adevărul lucrurilor cu mult înaintea ei. Pur și simplu, nu mai era pentru ea. Aşternu pătura pe pat şi văzu că nu se mai temea de podea. Se retrase puţin s-o admire, aşa delicată, şi dulce, şi ocrotitoare, şi frumoasă cum era. Tot din Port adusese şi ceaşca lui de ceai, şi cartea cu coperte de piele, netăiată, necitită şi cu totul necunoscută. Şi figurina de piatră. Apoi le aşeză pe toate pe raftul de lângă patul lui, să aibă şi el un colţ de frumuseţe.

Şi iată, darul perfect pentru el: un loc sigur unde putea să înnopteze.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să mai stea puţin tolănită, n-avea timp de pierdut. Trei era la ordinea zilei. Mai trebuia să-i găsească încă două cadouri.

Auri se întoarse în Port şi inspectă rafturile cu ochiul făurarului. Şi fiindcă era o zi a făuritului, iar vântul îi adia molcom pe spate, se gândi la nevoile viitorului său oaspete.

Era un alt fel de-a gândi. Cu toate că nu-şi dorea nimic pentru sine, ştia că asemenea gânduri erau primejdioase. Sticlexul îi făcea cu ochiul, dar nu era un cadou potrivit pentru el. Nu pe de-a-ntregul. Un cadou pentru vizite neanunţate. Fagurele… aproape…

Atinse cu două degete borcanul cu boabe de ilex. Apoi îl ridică, lăsând lumina să pătrundă prin el. Ce-i drept, nu prea avea boabe. Şi-atunci se dumiri. Desigur. Auri surâse. Ce mijloc mai bun de a alunga furia? Pe deasupra, era cea de-a treia parte a unei lucrări începute anterior. O lumânare i s-ar potrivi de minune.

Brusc înlemni, cu borcanul în mână. Cu răsuflarea tăiată, îşi aminti că timpul o zorea cumplit din urmă. Lumânarea însemna topire. Îngemănare. Dar înainte de toate, avea nevoie de un şablon. Se întunecă la chip. Se simţea de parcă-i furase ceva. Era cât se poate de nedrept. Nu-şi permitea să meargă cu fleacuri la el.

Fără şablon, nu puteai să faci lumânări. Prin urmare, trebuia să meargă la Mărginiş. Nu mai stătu pe gânduri. Dacă ar fi fost vorba despre ea, n-ar fi îndrăznit niciodată, dar pentru el… Oare nu merita şi el câteva lucruri? După toate câte făcuse, nu merita şi el un cadou regesc? Fireşte că merita. Aşa că Auri trecu în pas voios prin Manta, deschise uşa cu drugi de fier şi intră în Mărginiş.

Era un loc curăţel şi tăcut. Avea o masă de lucru, neagră, lucioasă şi tare ca piatra. Alături erau tot soiul de ustensile. Un cusur. Un suport cu inele suspendate. Arzător. Robinete bine fixate. Oţel, alamă şi fier. De pereţi atârnau mai multe rafturi, ticsite cu nenumărate lucruri. Fiole cu agenţi şi reactivi. Un recipient de piatră umplut cu sulfonium. Pudre, săruri, minerale şi ierburi. Uleiuri şi unguente.

Paisprezece licori. Calcarin. Camfor. Totul era perfect şi adevărat. Ordonate, separate şi înmagazinate în cel mai potrivit mod cu putinţă.

Avea şi unelte. Alambicuri şi retorte. Un arzător robust, fără fitil. Ţevi de metal spiralate. Creuzete, cleşti şi recipiente pentru fierbere. Site, filtre şi cuţite de cupru. O râşniţă şi o presă cu şurub strălucind de curăţenie. Erau şi rafturi de piatră. Rafturile atente, ticsite cu sticle cuibărite în spatele geamului gros. Sticlele nu erau curate ca rafturile, şi nici etichetate.

Era o harababură acolo. Una era umplută cu urlete. Alta cu furie.

Erau multe sticle acolo, unele mult mai rele decât acestea două.

Auri puse borcanul cu fructe de ilex pe masa de lucru. Fetiţa era o făptură măruntă. Un copil al străzii. Cele mai multe lucruri nu erau pe măsura ei. Mai toate mesele erau prea înalte. Dar nu. Odinioară, fusese încăperea cuiva. Cândva, pe vremuri. În acel moment era încăperea nimănui. O pânză goală a lucrurilor ce puteau aparţine oricui. Nu era însă pentru Auri.

Deschise sertarul şi scoase un şablon circtangular de alamă. Numai bun pentru făcut lumânări.

Auri studie preocupată boabele de ilex. Cuviincioase, nu-i vorbă, dar mândre din fire. Păstrau în ele adierea vântului de miazănoapte. Trebuia să le domolească puţin. Da. Simţi şi furie acolo. Oftă. Aşa nu se putea.

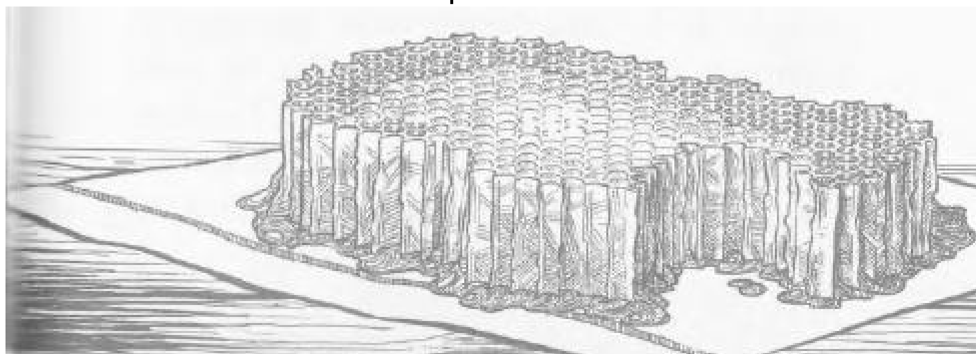
Miji ochii şi făcu socoteala în minte. Chibzui o vreme, cu ochii când la şablon, când la borcanul cu boabe, şi hotărî că nu avea destulă ceară. Nu pentru o lumânare întreagă. Nu pentru o lumânare ca lumea. Nu pentru el.

Auri plecă şi se întoarse cu fagurele de miere. Cu gesturi pline de importanţă, aşeză fagurele în presă şi învârti mânerul până ce toată mierea se scurse în borcanul curat şi străveziu de dedesubt. Operaţiunea nu dură mai mult de treizeci de secunde. Lăsă fagurele să se scurgă şi aprinse arzătorul fără fitil, apoi potrivi suportul cu inele, să ţină creuzetul la înălţimea potrivită. Deschise presa, scoase felia aplatizată de ceară şi o împături de două ori, pe urmă o aşeză în creuzet. Nu cât şi-ar fi dorit, cu siguranţă, dar cu tot cu fructele de ilex, suficient cât să umple şablonul.

Auri privi ceara care se topea şi încuviinţă. Tare somnoroasă mai era. Plină de dulceaţa toamnei, sârguinţă şi recompensă. Clopotele erau şi ele bine-venite. Nimic nu se potrivea cu ce ar fi dorit ea să-i ofere în dar.

Ştia cum ar fi trebuit tratat ilexul. Cunoştea firea înceată a lucrurilor. Macini şi fierbi fructul ceros. Cerni zgrunţurii. Mai dai

un clocot, apoi decantezi şi laşi la răcit, separând astfel ceara. Chiar şi dacă ar fi avut uneltele de trebuinţă, i-ar fi luat câteva ceasuri bune. Dar el urma să ajungă cât de curând. De asta nu se îndoia. Nu mai avea timp suficient. Şi chiar dacă ar fi avut toată ziua la dispoziţie, ceara conţinea anumite proprietăţi care nu i s-ar fi potrivit. Era plin de mânie şi deznădejde. Şi mândrie… Cu prisosinţă chiar. Ştia modalităţi de a scoate aceste elemente din compus. Cunoştea ciclul purificării. Ştia cum să sublimeze şi să extragă. Putea să separe o proprietate nonexclusivistă la fel de bine precum cel mai iscusit alchimist.

Dar nu era vreme să ceară Lunii favoruri. Nu în acel moment. Nu putea să grăbească procesul, dar nici să întârzie. Unele lucruri erau mult prea importante. Aşa cum spunea şi Magistrul Mandrag: alchimia înseamnă în proporţie de nouăzeci la sută chimie. Iar chimia reprezintă în proporţie de nouăzeci la sută aşteptare.

Dar acel povârniş îngust al celor zece procente? Auri învăţase taina alchimiei în urmă cu mulţi ani. O studiase înainte să înţeleagă adevărata formă a lumii. Înainte să înveţe cum să fie măruntă.

Da. Cunoştea bine meşteşugul. Ştia căile sale ascunse şi întortocheate. Toate practicile delicate, subtile şi îmbietoare ce-ţi confereau măiestria în domeniu. Şi erau multe. Unii notau, descriau. Simboluri. Semnificanţi. Licori şi amestecuri. Formule. Calcule matematice.

Dar în acel moment ştia mult mai multe. Multe dintre lucrurile pe care le crezuse adevărate într-o vreme se dovediseră a fi şiretlicuri. Modalităţi iscusite de a vorbi despre lume. Un troc. O rugăminte. O chemare. Un strigăt. Dar sub toate acestea era tăinuit un secret, în miezul ascuns al lucrurilor. Mandrag nu pomenise de aşa ceva. Pesemne că Magistrul nici nu ştia de el. Auri descoperise de una singură tainele misterului. Cunoştea adevărata formă a lumii. Restul nu era decât umbră, zgomot şi bătăi îndepărtate. Auri încuviinţă în sinea ei, cu seriozitatea întipărită pe chip. Puse fructul măcinat într-o sită şi aşeză sita deasupra unui borcan îndesat. Închise ochii. Se îndreptă de spate. Răsuflă adânc. Aerul din încăpere deveni apăsător. Greu. Nerăbdător. Totul era nemişcat. Nu scoase nicio vorbă. Lumea se întinse şi se compactă.

Auri inspiră adânc şi deschise ochii. Era o fiinţă plăpândă, cu tălpile golaşe pe lespedea rece.

Dreaptă şi înconjurată de coama ei aurie, Auri zâmbi şi revărsă toată greutatea dorinţelor sale asupra lumii.

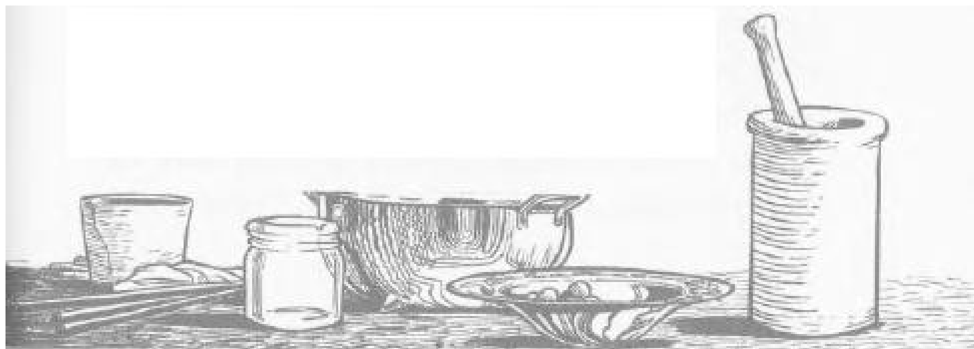
Şi lumea se cutremură. Toate lucrurile îi aflară dorinţa. Toate lucrurile se grăbiră să-i facă pe plac.

Nu după mult timp, Auri se întoarse în Manta cu o lumânare de culoarea măcrişului, cu nuanţe de levănţică. Mirosea a dafin şi albine.

Era perfectă.

Auri se spălă pe faţă, pe mâini şi pe picioare.

În curând. Ştia prea bine. În curând urma să-i calce pragul. Sângeriu, dulce, trist şi frânt. Asemenea ei. Urma să sosească şi, ca un domn ce era, aducea cu el trei lucruri. Auri dansă, zâmbind satisfăcută. Şi ea îi pregătise trei lucruri.

Întâi lumânarea cea isteaţă, iscusită ca Taborlin. Plină de căldură, poezie şi visare.

Apoi un loc potrivit. Un raft pentru inima lui. Un culcuş. Nimeni şi nimic nu se putea atinge de el în Manta.

Şi al treilea lucru? Ei bine… îşi coborî privirile şi se îmbujoră puternic.

Ca să mai tragă de timp, Auri luă soldăţelul de piatră de pe raftul lui. Curios, dar nu observase până atunci desenul de pe scut. Era foarte şters. Dar cu toate astea, desluşi turnul învăluit într-o coloană de foc. Nu era un simplu soldăţel, ci un soldat amyr. Pe urmă zări şi însemnele de pe braţul său şi se miră că nu le văzuse până atunci. Era un sirid. Fireşte. Altfel, n-ar fi fost un cadou pe măsura lui. Sărută figurina şi o aşeză la loc pe raft.

Mai era însă al treilea lucru. De data aceasta, Auri nu mai roşi. Se mulţumi să zâmbească. Se spălă pe faţă, pe mâini şi pe picioare. Apoi alergă degrabă în Port şi deschise sticlexul. Cu două degete scoase o boabă măruntă ce lucea roşie ca focul, în ciuda strălucirii verzi a lui Foxen. Auri fugi în Van şi se uită în oglindă. Se linse pe buze şi strivi fructul de rotunjimea lor cărnoasă, pe urmă îl plimbă pe conturul lor, de la stânga la

dreapta. Se privi din nou în oglindă. Nu sesiză nicio diferenţă. Buzele ei aveau aceeaşi nuanţă de rozaliu spălăcit. Zâmbi şi se întoarse în Manta. Se spălă pe faţă, mâini şi picioare. Mai că plesnea de veselie.

Se uită la patul lui. La raftul lui, străjuit de micul soldat amyr. Era perfect. Era cum trebuie. Era un început. Într-o bună zi, va avea nevoie de un culcuş, iar culcuşul îl aştepta acolo. Într-o bună zi va veni la ea, iar ea îi va purta de grijă. Într-o bună zi, el va fi fragil şi gol pe dinăuntru, şi singur în beznă. Şi atunci…

Auri zâmbi. Nu pentru ea. Nu. Nici măcar pentru ea. Trebuia să stea deoparte, măruntă şi ascunsă de ochii lumii.

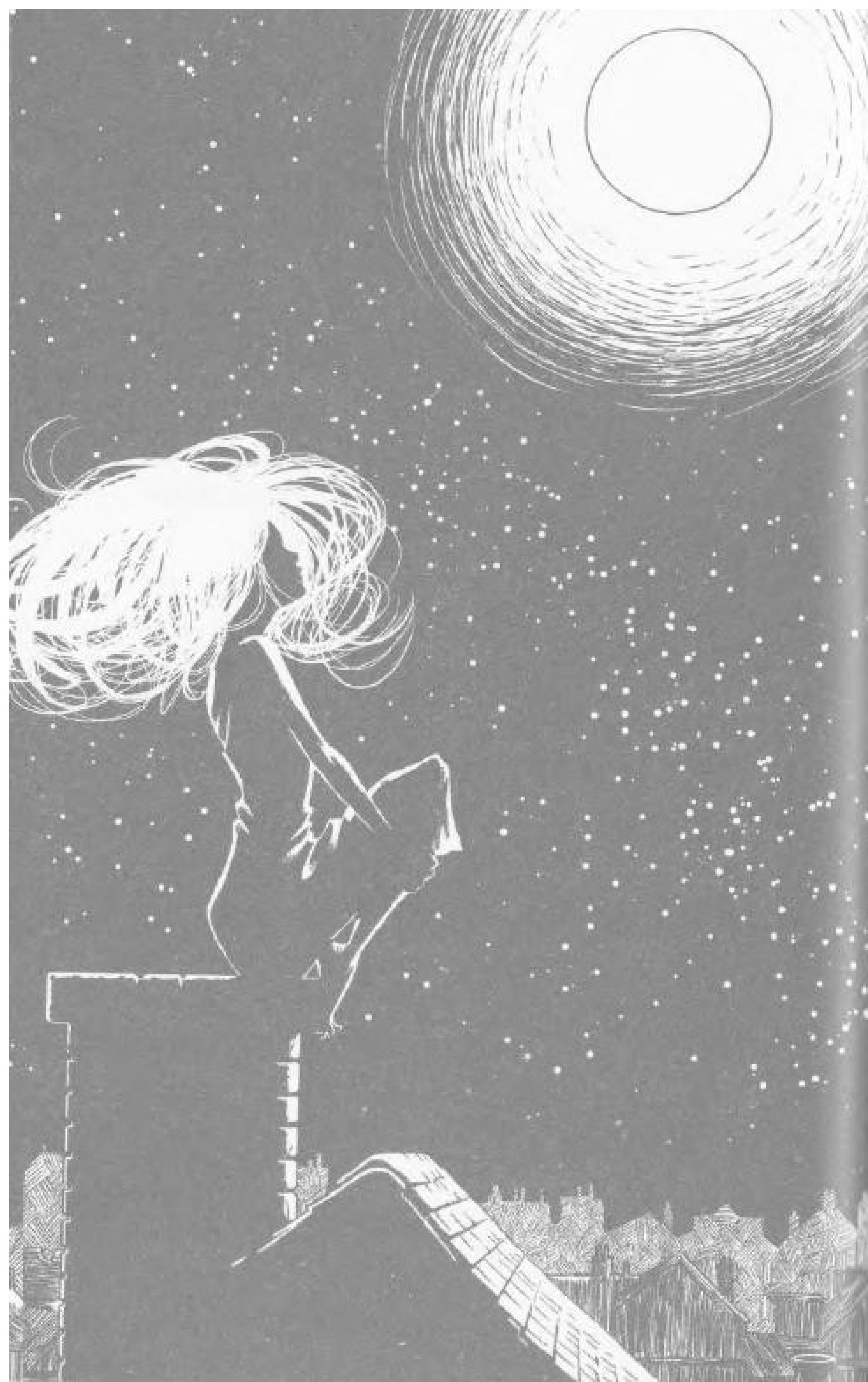
Dar în ceea ce-l privea, lucrurile stăteau complet diferit. Pentru el va da frâu liber dorinţelor sale. Se va folosi de toată priceperea şi iscusinţa de care era în stare. Apoi îi va fauri un nume.

Auri se răsuci de trei ori. Gustă aerul. Rânji. În jurul ei, totul era potrivit şi adevărat. Ştia exact unde se afla. Ştia exact unde trebuia să fie.

Coda

Adânc în inima Dedesubtului, pietrele erau calde sub picioarele ei. Auri auzi în depărtare o melodie stranie şi dulce.

Postfaţa autorului

Haideţi să vă spun o poveste despre o poveste. Pentru că asta fac în momentul acesta.

În ianuarie 2013 stăteam într-un bar din San Francisco cu Vi Mart: matemuziciană, specialistă în videouri, într-un cuvânt – o persoană minunată. Fără să ştim unul de altul, ne admiram reciproc lucrările de ani de zile şi recent făcuserăm cunoştinţă printr-un prieten comun.

Aceasta a fost prima noastră întâlnire faţă în faţă. Tocmai terminasem prima versiune a poveştii pe care tocmai aţi citit-o şi Vi acceptase să arunce o privire peste ea şi să-şi spună părerea.

Am petrecut câteva ore vorbind despre carte, iar conversaţia noastră a luat întorsături bizare, aşa cum se întâmplă în discuţiile lejere.

Părerile ei au fost bine-venite. Nu doar inteligente, ci uimitor de pătrunzătoare. Când i-am spus asta, a părut uşor amuzată şi mi-a explicat că scrisul îi răpeşte aproape tot timpul. Scrie un scenariu pentru fiecare videoclip în parte, pe care ulterior îl înregistrează. Pentru ea, scenariul reprezintă cea mai importantă etapă în procesul de creaţie.

Apoi mi-a indicat unele lucruri ce trebuiau îmbunătăţite, unele părţi nefinisate, unele neconcordanţe logice. Totodată, a

subliniat şi părţile care i-au plăcut, vorbind despre poveste ca despre un tot unitar.

Ar trebui să precizez că în acel moment eram puţin cherchelit. Un lucru care nu mi se întâmplă prea des. Dar de vreme ce mă aflam într-un bar, mi s-a părut de bonton să comand ceva de băut. Pe urmă am mai comandat un pahar, întrucât Vi era la al doilea şi voiam să fiu sociabil. După aceea am mai cerut încă unul, pentru că eram puţin agitat, fiind prima întâlnire cu ea. Şi, în sfârşit, încă unul, deoarece eram agitat şi neîncrezător în privinţa poveştii mele.

Ca să fiu cinstit, eram foarte agitat din această cauză. Undeva în adâncul meu ştiam că povestea era un dezastru. Un dezastru colosal.

— Proza mea nu se comportă ca o poveste normală, i-am spus eu. O poveste trebuie să aibă dialog, acţiune şi conflict. O poveste trebuie să aibă mai multe personaje. Am scris o schiţă de treizeci de mii de cuvinte!

Vi mi-a replicat că i-a plăcut.

— Păi da, am zis eu. Îmi place şi mie, dar asta nu contează. Cum să-ţi spun, cititorii au anumite aşteptări de la o poveste. Te poţi lipsi de unul sau două dintre personaje dacă ştii cum, dar nu poţi să renunţi la toate. În ceea ce priveşte acţiunea, poate cel mai captivant moment e preparatul săpunului. Am scris opt pagini despre cineva care prepara săpun. Opt pagini de preparat săpun într-o carte de şaizeci de pagini. Doar un nebun ar face una ca asta.

Cum vă spuneam, eram cu adevărat îngrijorat de soarta poveştii. Şi poate mai beat decât mă simţeam. Mi-am destăinuit în final oful, pe care nu-l împărtăşisem nimănui până atunci:

— Oamenii vor citi şi se vor enerva.

Vi m-a privit cu seriozitate.

— M-am simţit mai legată emoţional de lucrurile din nuvelă

decât de multe alte personaje din alte cărţi. E o poveste bună.

Cu toate acestea, nu eram acord cu ea. Am dat din cap, fără s-o privesc în ochi.

— Cititorii au aşteptări, am adăugat eu. Vor fi nemulţumiţi, deoarece nu se comportă ca o povestire obişnuită.

Atunci, Vi a spus un lucru pe care mi-l voi aminti întotdeauna.

— La naiba cu oamenii ăia! Oare toate poveştile sunt scrise anume pentru ei? Cu mine cum rămâne? Unde-s poveştile pentru cei ca mine?

Glasul ei era dur, uşor nervos, dar plin de pasiune. În acel moment ar fi putut da cu pumnul în masă. Îmi place să cred că a dat cu pumnul în masă. Să zicem că a făcut-o.

— Lasă-i pe ceilalţi cu povestirile lor obişnuite, a adăugat Vi. Povestea asta nu-i pentru ei. Asta-i povestea mea. Povestea asta-i pentru oameni ca mine.

A fost cel mai frumos lucru pe care mi l-a spus cineva vreodată.

N-am vrut să scriu povestea aceasta. Sau mai bine spus, n-am vrut ca povestea asta despre Auri să ajungă aşa cum a ajuns.

Am început să o scriu prin 2012. Voiam să fie o proză scurtă pentru antologia *Rogues* editată de George Martin şi Gardner Dozois. Anticipasem o poveste cu impostori şi mi-am închipuit-o pe Auri ca pe un şarlatan mai simpatic decât aceia care apar în mod normal în astfel de cărţi.

Dar povestirea nu a ieşit aşa cum mă aşteptasem, ci mai ciudată decât o simplă poveste cu şarlatani, iar Auri – mai plină de secrete şi mistere decât anticipasem.

În cele din urmă, povestea ei a ajuns la 14 000 de cuvinte şi am lăsat-o deoparte. Era prea lungă. Prea ciudată. Şi pe lângă

toate acestea, îmi devenise clar că nu era potrivită pentru antologie. Auri nu era un simplu şarlatan. Şi, să nu uităm, nu era o poveste cu şarlatani.

În ciuda faptului că depăşisem termenul de predare, Martin şi Gardner au fost îngăduitori şi au aşteptat după mine, aşa că am scris în schimb *The Lightning Tree*, o povestire despre Bast, mult mai potrivită pentru antologie.

Cu toate acestea, povestea lui Auri îmi dădea încontinuu târcoale şi am înţeles că n-aveam să scap de ea până n-o terminam. Pe deasupra, îi datoram de multă vreme o nuvelă lui Bill Schafer de la Subterranean Press. El îmi publicase cele două cărţi cu ilustraţii, nu-pentru-copii, intitulate *The Adventures of the Princess and Mr. Whiffle: The Thing Beneath the Bed* şi urmarea acesteia, *The Dark of Deep Below,* şi ştiam că nu va refuza o poveste aparte.

Aşa că am scris în continuare povestirea, care a devenit tot mai lungă şi mai ciudată. În clipa aceea, mi-am dat seama că era cât se poate de neobişnuită, având foarte puţine în comun cu povestirile de acest tip. După toate standardele tradiţionale, era un dezastru.

Şi acum, bomba. Mi-a plăcut. Era stranie şi nepotrivită şi îi lipseau o droaie de lucruri considerate esenţiale într-o povestire. Dar cumva mergea. Nu numai că învăţam multe despre Auri şi despre Dedesubt, dar povestea în sine căpăta un farmec aparte.

Fără un motiv anume, am lăsat povestirea să crească în voia ei. N-am încadrat-o într-un tipar anume şi nu am introdus în ea nimic din ceea ce se presupune că trebuie să fie acolo. M-am gândit să o las să fie ea însăşi, cel puţin pentru moment. Cel puţin până o terminam. Apoi am ştiut că, probabil, va trebui să cedez deciziilor editoriale, prin ale căror tăieri s-ar fi transformat în ceva normal. Deocamdată nu.

Să ştiţi că am mai trecut prin aşa ceva. Numele vântului face

uz de multe elemente inoportune. Prologul e în sine o listă de lucruri pe care n-ar trebui să le faci niciodată ca scriitor. Dar în ciuda acestui fapt, textul curge. Uneori o poveste funcţionează pentru că e diferită de altele. Pesemne că povestea mea aparţinea acestui gen…

Totuşi, când am scris scena de opt pagini în care Auri prepara săpun, mi-am dat seama că nu era cazul. Scriam o povestire de sertar. Pentru cei care nu cunosc termenul, un text de sertar e textul care odată terminat ajunge pe fundul sertarului şi acolo rămâne. Nu-i genul de text pe care-l poţi vinde unei edituri. Genul de povestire pe care oamenii vor s-o citească. E genul de povestire pe care-o scrii şi apoi îţi aminteşti de ea înainte de a muri, când îţi rogi un apropiat să-ţi ardă toate hârtiile nepublicate. Bineînţeles, după ce a şters întâi istoricul navigărilor tale pe internet.

Ştiam că Bill de la Sub Press era foarte deschis la proiecte ciudate. Dar de data asta? Nu. Am scris-o ca să mi-o scot din cap. Am fost nevoit s-o scriu ca să învăţ lucruri despre Auri şi despre lume. (Care poartă numele Temerant… aţi observat?).

Pe scurt, ştiam că povestea asta era pentru mine. Nu pentru altcineva. Se mai întâmplă uneori.

Totuşi, mi-a plăcut. Era ciudată şi gingaşă. Am găsit în cele din urmă vocea lui Auri. Şi mi-a plăcut. Am învăţat multe despre naraţiunea la persoana a treia, aşa că nu a fost o pierdere totală de timp.

Când am terminat, am trimis-o agentului meu, Matt, pentru că asta ţi se cere să faci ca scriitor. I-am spus că urma să i-o trimit lui Bill, dar că nu-mi puneam prea mari speranţe în el, deoarece din punct de vedere narativ era o catastrofa.

Însă el a citit-o şi i-a plăcut.

M-a sunat şi mi-a zis că ar trebui să i-o trimitem lui Betsy, editoarea mea de la DAW.

— N-o s-o vrea, i-am replicat eu. E o aiureală. E o poveste scrisă de un nebun.

Matt mi-a amintit că, potrivit contractului, aceasta era îndreptăţită să primească toate textele mele înaintea oricui.

— Pe lângă asta, a adăugat el, ar fi politicos s-o pui şi pe ea în temă, pentru că e cel mai important editor cu care colaborezi.

Am dat din umeri şi i-am zis s-o expedieze, un pic jenat la gândul că Betsy urma s-o citească. Dar ea a citit-o şi i-a plăcut. Chiar i-a plăcut. A vrut să o publice.

În acel moment am început să transpir.

În lunile care au urmat conversaţiei cu Vi Hart, am revizuit povestirea cam de opt ori. (Pentru mine nu e ceva neobişnuit, ba dimpotrivă, e destul de puţin.)

Totodată, am dat povestirea mai multor cititori amatori, pentru ca feedbackul lor să mă ajute la nesfârşitele şi obsedantele mele revizuiri. Cu toţii au spus, fiecare cu vorbele lui, următorul lucru:

„Nu ştiu ce-or să creadă alţii; probabil n-o să le placă, dar mie sincer mi-a plăcut”.

Curios câţi oameni mi-au trimis diferite variante ale răspunsului de mai sus. La naiba, până şi eu am spus acelaşi lucru puţin mai sus.

Adevărul este că Auri mi-e dragă. Am un loc special în inimă pentru fata aceasta ciudată, dulce şi împrăştiată. Şi, de fapt, o cam iubesc.

Poate pentru că amândoi suntem aiuriţi, fiecare în felul său ciudat. Şi pe deasupra, amândoi suntem conştienţi de acest lucru. În interiorul ei, Auri ştie că nu e cum ar trebui să fie şi asta o face să se simtă foarte singură.

Ştiu cum se simte.

Faptul în sine nu e neobişnuit. La urma urmei, eu sunt autorul. Se presupune că ştiu ce simte un personaj. Abia când urmau să sosească primele reacţii mi-am dat seama cât de răspândit era acest sentiment. Nenumărate persoane mi-au povestit de empatia resimţită pentru Auri. Mi-au spus că o înţelegeau.

Nu mă aşteptam la asta. Nu pot decât să mă întreb câţi dintre noi trecem prin viaţă, zi de zi, însinguraţi şi nesiguri, înconjuraţi tot timpul de persoane care simt exact la fel.

Aşadar. Dacă citeşti această carte şi nu ţi-a plăcut, îmi pare rău. E numai vina mea. E o povestire ciudată. S-ar putea să-ţi placă mai mult dacă o citeşti a doua oară. (Cele mai multe povestiri ale mele sunt mai bune la o a doua lectură.) Sau poate că nu.

Dacă eşti unul dintre cei care au găsit povestea derutantă, impermeabilă sau năucitoare, îmi cer scuze. Adevărul e că probabil nu era pentru tine. Vestea bună e că există multe alte poveşti în lumea asta care sunt scrise doar pentru tine. Poveşti care o să-ţi placă mult mai mult.

Această poveste e pentru toţi acei oameni puţin frânţi.

Sunt de-o seamă cu voi. Nu sunteţi singuri. Pentru mine, toţi sunteţi minunaţi.

Pat Rothfuss

Iunie, 2014

P.S. Îmi dau seama acum că nu am vorbit deloc despre ilustraţii şi mi-e tare ruşine. Nu numai pentru că sunt superbe. Şi nu numai pentru că Nathan Taylor e un sfânt, că a rezistat la obsesiile mele enervante, ci şi datorită faptului că modul în care ele au ajuns să fie incluse în povestire este extrem de interesant.

Din păcate, nu mai am timp şi nici spaţiu la dispoziţie, aşa că

vă invit să aflaţi mai multe despre ilustraţii pe blogul meu. Dacă sunteţi interesaţi, fireşte: http://www.patrickrothfuss.com.

Glosar

Annulet - Zodiar
Applecourt - Livada cu Meri
Bakers - Brutărie
Billows (Bellows, Belows) - Brizant
Borrough - Văgăună
Boundary - Mărginiş
Candlebear - Lumânările Înalte
Cinderwash - Zeama Tăciunilor
ciridae - sirid
Clinks - Clingi
Cricklet - Izvorul Greierului
Crumbledon - Năruinţă
Darkhouse - Casa Întunecată
Delving - Săpăioagă
Downings - Scobitură
Faceling - Chiparniţă
Greely - Zăbrea
Grimsby - Grâmbar
Mandril - Fusuri

Mote - Firicel
Mews - Morişcă
Ninewise - Cele Nouă
Oars - Vâsle
Pickering - Bătătură
Scapering - Scorov
Sit Twice - Şezi Două
Tenance - Foişor
tenaculum - tenaclu
Tocks - Toacă
Tenners - Gropi
Tumbler - Prăvălac
Underthing - Dedesubt
Van - Van
Vaults - Cavouri
Veneret - Adorne
Wains - Ursă
Withy - Vergea
(the) Woods - Păduri

„O carte ca un cântec. Această poveste e, pur și simplu, sfâșietoare."

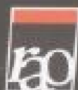
PUBLISHERS WEEKLY

„Patrick Rothfuss are un talent deosebit. Poveștile lui sunt minunate."

TERRY BROOKS

„Rothfuss e noul scriitor de fantasy pe care l-am așteptat atât. Cărțile lui sunt uimitoare."

ORSON SCOTT CARD

ISBN: 978-606-776-088-0

